

T. Lobsang Rampa

Kapitola 1

Půlnční oblohou proploovalo staré leta- dlo barvy šedi. Před mnoha a mnoha lety bývalo jedním z těch proslulých letadel nazývahých Královny nebes, co křížo- valý žeměkopdí křížem krážem a nesly na svých pa- lubách tehdejší obchodní elity a hvězdy divadelního či filmového světa. Tehdy byl let někdejší Králov- nou nebes považován za symbol prestiže. Dnes už je její tělo spíše jakýmsi pozůstatkem z dob dávno minulých a nahrazeno řvoucími tryskáči a šílenou touhou „dostat se na místo" rychleji a rychleji. Ale proč vlastně? Co lidé dělají se vším tím časem, co „ušetří"?

Stará dvoumotorová letadla, mezi něž řadíme i Královnu nebes, se vyznačují jemným zvukem připomínajícím trochu větší včely poletující na lou- ce. To naše se nyní nacházelo na svém klidném letu

z Vancouveru do Calgary. Minulý týden snad prolétávalo severními teritorii, kde se teploty pohybovaly hluboko pod nulou a kde oslepující sníh neumožňoval nic jiného než let podle přístrojů. Příští týden možná ponese hledače ropy někam k dalekým ropným pískům, kde budou pátrat po větší a větší moci, poháněni posedlostí chtivého světa. Z někdejší Královny nebes se totiž stalo letadlo k pronájmu, starý ubohý kůň, kterého si můžete, pokud máte pár dolarů v kapse, odvézt kamkoliv.

Ale zpátky k příběhu. Na obzoru se brzy vylouplo podhůří Skalistých hor a později se objevilo v celé své kráse, aby vzápětí opět zmizelo z dohledu, jen co letadlo vplulo mezi nejvyšší vrcholky rozsáhlého pohoří. Vzduch zde byl rozbouřený a letoun se zmítal uprostřed zasněžených horských hřebenů, kde sníh netaje po celý dlouhý rok.

Slečna Taddy Rampy ze sebe vydávala pobouřené protesty a vypadala, jako by nastávala její poslední hodinka. Slečna Cleo Rampy jen polkla, nasadila svůj výraz Já to zvládnu a se široce otevřenýma očima sledovala kamenný terén, který byl prozatím hluboko pod nimi.

Ptáte se, proč Královna nebes letěla právě tudy a teď? Vše začalo pár měsíců zpátky ve Vancouveru...

Tehdy byl červen a ten je ve Vancouveru obvykle příjemným měsícem, obdobím, kdy se příroda naplno probouzí, moře se třpytí a lidé se zabývají svými loďkami. Začínají přijíždět turisté, a to je obvykle signál pro maloobchodníky, aby zahájili lov.

Napnou veškeré své schopnosti a důvtip, aby uzavřeli co nejvíce obchodů. Ale toho června se jednou přihodilo něco zvláštního. Určitě znáte ty dny, kdy všechno, ale úplně všechno jde špatně. Zůstáváte však klidní, protože se to jednou za uherský rok prostě přihodí. Dokážete si ale představit, že to může trvat třeba celý týden, měsíce, a někdy dokonce i roky za předpokladu, že jednotlivé dny v sobě mají něco děsivě se opakujícího? V případě známých osob to s největší pravděpodobností znamená, že se dostaly do křížku s někým, kdo má na tomto světě evidentně jediné poslání - škodit druhým.

Jeden můj známý, řidič autobusu, se mi svěřil, že je spolu se svými kolegy pronásledován frigidními stařenkami, které si o sobě myslí, že jsou „Bohem pomazané“, a mají tudíž právo na mimořádnou ohleduplnost, zvláště co se řidičů autobusů týče - ke všemu mají za to, že autobus je jakýmsi jejich majetkem. A pokud daný řidič slušně poukáže na to, že autobusy slouží všem, stařenky si běžící okamžitě postěžovat a neváhají připravit chudáka o místo.

Mimochodem spisovatelé jsou svou povahou velice často terčem takovýchto osob, které je později rády obtěžují či jinak „chrání“ před spokojeností. Původně jsem vám ze všeho nejdříve chtěl vyprávět o sérii událostí, které mě přiměly opustit Britskou Kolumbii (provincie na jihozápadě Kanady - pozn. překl.), ale okolnosti určily, že začnu něčím jiným.

Tedy seděl starý spisovatel ve svém invalidním vozíku a spokojeně sledoval, jak je jeho rukopis svazován. Další kniha u konce, tentokrát již patnáct-

tá v řadě, a stařec, který se zrovna vrátil z nemocnice, se spokojeně usmíval, neboť toto byla kniha, jež rozhodně nebyla kontroverzní a kterou vydavatel vezme bez obav, že by rozvířil klidné vody tohoto mírného kraje. Kniha, jíž jsou všichni vydavatelé nakloněni.

Rukopis - pro další zemi taktéž zajímavý - mu zmizel z očí, aby byl odeslán, a starý spisovatel se šel mezitím srovnávat s poněkud nelehkými úkony běžného života a doufal, že již brzy začne přemýšlet o sepsání díla nového tak, jak byl již mnohokrát předtím žádán svými čtenáři.

Čas mezitím plynul svým obvyklým tempem, až konečně přišla zpráva z Anglie. Byla od agenta knih a sdělovala mu, že zasláný rukopis není pro jeho zemi vhodný. Starému spisovateli se Anglie vždy jevila jako fantastické místo, jež zažívá mnoho afér, neboť zde bylo zvykem dát každý zasláný rukopis předem přečíst porotě dvanácti osob, jež zjišťovala, zda se v díle nevyskytuje něco, co by zasáhlo i ty nejkřehčí povahy ze všech, a teprve pokud kniha prošla u všech dvanácti porotců, byla prohlášena za vhodnou. Ale velkému Božskému vydavateli, jenž seděl na svém zlatém trůně a byl vychován starou školou, se ani poté kniha nelíbila. Ačkoliv už byla celá záležitost pokládána za hotovou věc, procentokrát přišel verdikt přímo „shora“. Žádná politika, žádný sex, žádní trestanci, potraty ani náboženství - nic z toho v knize za žádnou cenu stát nesmí. A to vcelku způsobilo problém.

V té chvíli však naštěstí přišlo záchranné lano od dalšího vydavatele, jenž byl rukopisem nadšen. Působil velice spokojeně, přišel od něho telegram, že by chtěl podepsat smlouvu tehdy a tam. A i následující vydavatel by knihu, a to dokonce bez jakýchkoliv úprav, rád vydal. No, zdá se, že tahle doba prostě jemnocitným Angličanům nic kontroverznějšího nedopřeje. Ale teď se nad tím nepozastavujme. Bylo mi řečeno, že vydavatel chce znát odpovědi na pár otázek, tak co se nyní s některými z nich vypořádat?

Slyšte, třeba takhle:

„Proč jsou lidé náměsíční?“

Pravdou je, že každý z nás během spánku astrálně cestuje. Astrální tělo odchází a tomu fyzickému nezbyvá než být víceméně pasivní. Může se samozřejmě různě vrtět a otáčet, to aby svaly nezůstaly příliš dlouho v jedné pozici. Avšak občas se cestující duši stane, že se až příliš ponoří do svého astrálního světa a nevědomky upustí od kontroly nad částí, kterou zanechala na Zemi. A v jakési „soucité reakci“ se ta fyzická část rozhodne následovat onu astrální, a tím se dostáváme k somnambulismu neboli náměsíčnosti. Člověk vstává z postele a jen tak se prochází kolem. Je lepší ho neprobouzet, protože pokud je probuzen, může mu náhlý šok přinést astrální tělo, taktéž poznamenané šokem, nazpět, což astrálnímu a fyzickému spojení vůbec neprospívá. Náměsíční chodci, kteří byli probuzeni, se mnou budou jistě souhlasit.

Další otázka zní: „Je země Zlatého světla světem čtvrté dimenze?“

Ano, skutečně se jedná o svět čtvrté dimenze, zatímco my se stále nacházíme v té třetí. Ale až se budeme nacházet ve světě čtvrté dimenze, země Zlatého světla bude dimenzí pátou a-tak dále. Vidíte, zatímco postupujete pořád nahoru a nahoru, vždy se nad vámi bude tyčit ještě další rovina, která bude mít čím dál tenčí atmosféru a čím dál větší frekvenci kmitání (proč to prostě nenazvu „vibrace“?)

Někteří se o čtvrtou dimenzi velice zajímají a táží se: „Pokud zemřeš ve třetí dimenzi a znovu se zrodíš do čtvrté, kam půjde tvé astrální tělo?“

Vždycky musíme mít tělo, to je snad jasné. Jen si pomyslete, jak pitomé by bylo potácet se životem a být jen pouhá myšlenka. To by asi nebylo moc přínosné, že? Takže proto tady na Zemi to fyzické tělo máme. A teď si představte, že tohle tělo z masa a kostí bylo ještě v dobách, kdy jsme se pohybovali ve druhé dimenzi, tělem astrálním. Bytosti z druhé dimenze přesídlily sem na Zemi, což je dimenze třetí, a usídlily se v pozemském těle, jež mělo v předchozí dimenzi funkci astrální. Takže až jednou odejdeme ze Země, i naše pozemské tělo pomine, a my budeme moci vstoupit do astrálního světa, kde se naše dosavadní astrální tělo promění ve fyzické. Už rozumíte? Během pozemského života jsme kdekoliv a po celou dobu „majiteli“ fyzického těla, a to je stejně tak prostorové a pevné jako kterákoliv jiná těla kolem nás. Pro nové astrální tělo v sobě hromadíme energii a to podle toho, co zrovna děláme, a tímhle stylem se

klidně můžeme dostat i do osmé dimenze, budeme-li chtít. Tam se ocitneme opět v určitém fyzickém těle, zatímco se v nás za pomoci různých činností a života bude formovat tělo deváté dimenze, které toho času bude samozřejmě pouze astrální. A to astrální tělo bude v těsném kontaktu s Nadjáj, které je mnohem, mnohem

A u astrálního cestování zůstaneme i v další otázce a ta zní: „ Jak se při svém astrálním cestování vypořádat s hledáním pásem, V nichž existují astrální kočky, psi, koně apod.?

Tak tedy, nemusíte se s tím vypořádat nijak. Jste-li milovníkem některého z těchto druhů, přijdou tam zvířata za vámi sama a pozvou vás, abyste do některého z jejich pásem zavítal. Pamatujte, že věci za pozemským životem jsou úplně* ale úplně jiné. Zvířata nejsou jěň hloupými tvory neschopnými řeči či čehokolijného. Ve skutečnosti je to právě člověk, kdo se zde podobá hlupákovi, neboť zvířata mluví - telepaticky. Zatímco lidé mezi sebou komunikují pomocí mnoha složitých systémů zvaných jazyky, zvířata se telepaticky domluví jakkoliv. Abych to trochu ujasnil - pokud se chcete dostat do jakéhokoliv pásma a máte k tomu své důvody, stačí, pokud na to jen pomyslíte. Tak jednoduché to je.

A teď si najednou vzpomínám, že předtím jsem chtěl říci něco o tom, jak jsme opustili Britskou Kolumbii. Dostali jsme se tam totiž do mnoha potíží a pak je vždy lepší vydat se hledat nové místo. A to jsme také udělali.

O pomoci vlády Britské Kolumbie nemůže být řeč. Daňoví úředníci mě neustále pronásledovali a chtěli vědět, proč jsem se domáhal příspěvku na invalidní vozík. Co chtěli vědět? Že člověk na něm sedí po celý dlouhý den, protože ho to baví? Pravdou je, že invalidní vozíky se opotřebovávají, a nemusím snad dodávat, kolik stojí. Takže jsem těm bezbarvým ignorantům nejprve vynadal a pak jsem musel vytáhnout tři lékařská potvrzení, dvě z Montrealu a jedno z Vancouveru, abych jim dokázal, že invalidní vozík užívám již léta a nemám ho pro své potěšení. Sečteno a podtrženo, dospěli jsme k rozhodnutí, že čím dříve z Vancouveru odejdeme, tím lépe uděláme pro naše zdraví, nejen to fyzické. Přemýšleli jsme a přemýšleli, hledali v mapách anakonecjsme se z docela nepředvídatelných důvodů rozhodli pro Albertu (jedna z provincií Kanady - pozn. překl.). Z různých zdrojů jsme ale zjistili, že hlavní město této provincie Edmonton je pro nás příliš studený, větrný a trochu moc anonymní. Další město Lethbridge sice leželo u amerických hranic, ale díky všudypřítomné farmářské komunitě zde pro změnu nefungovala anonymita vůbec žádná. Vybrali jsme si Calgary.

Letecká přeprava však nepřipadala v úvahu. Místní aerolinky moc nehodlaly mít co do činění s osobou na invalidním vozíku a dvěma siamskými kočkami. Takže jsme na to museli jít jinak. Vypočítali jsme si cenu jízdného a přemýšleli nad tím, jestli bychom si na cestu z Vancouveru do Calgary nemohli dovolit vzít sanitku, až jsme se nakonec díky pomoci přítele zkontaktovali s jednou velmi dobrou

půjčovnou letadel. Dohodli jsme se na celkem rozumné sumě, jež byla srovnatelná s tím, co by nás stála ambulanti silniční přeprava.

Přišel den D a s ním i konec našeho vancouverského pronájmu. Nalodil jsem se na palubu prostředku známého jako Handi-Bus. Ten má vzadu umístěnou speciální rampu pro invalidní vozík, který na ni pohodlně najede a posléze je velice šetrným způsobem uložen dovnitř. Rampa se stáhne zpátky a přátelé či příbuzní „oběti“ se naskládají do taxíků, čímž je karavana připravena k odjezdu. My jsme tak projeli celým Vancouverem až na letiště. A tam jsme se setkali s první překážkou.

Bylo domluveno, že k velkému starému letadlu, kterým jsme měli letět, bude přistaven vysokozdvížený vozík, jenž mě vynese nahoru. No, žádný vozík jsme na místě nenašli, a co hůř, nenacházel se žádný v celém areálu letiště! A zatímco lidé kolem mě pobíhali a handrkovali se, jak mě dostanou na palubu, já stále seděl v zadní části Handi-Busu a měl všeho po krk. Nasměroval jsem proto vozík k žebříku vedoucímu do letadla a pak jsem se úplně sám vyšplhal dovnitř. Stačilo zapřáhnout ruce. Mám nohy, které ke chlubení sice nejsou, ale rukama jsem si klidně mohl přehodit siláka přes ramena - asi bych z toho nejspíš dostal infarkt, ale stálo by to za to!

Takže jsem se vyhoupl na palubu a pomocí opěr se dostal k nejbližšímu sedadlu na straně. Poté pár mužů nalodilo i můj vozík a zbytek party se postaral o zavazadla. Letadlo se mezitím rozburácelo, po povolení k odletu se konečně rozpohybovalo

a nakonec vyskočilo do vzduchu. Ano, vyskočilo —některých starých letadel je to naprosto běžné.

Párkrát jsme zakroužili nad letištěm, poté udělali otočku o tři sta stupňů a směřovali ke Skalistým horám.

Hory byly nádherné. Cleo na ně fascinovaně hleděla, zatímco Taddy měla v hlavě jedinou myšlenku, a to, že jestli sebou letadlo ještě párkrát zakodrcá, uvidí svůj oběd podruhé, tentokrát vyvrhnutý. Myslela na to pokaždé. Pro stárnoucí kočku prostě takové poskakování a odrážení se ve vzduchu není zrovna jednoduché.

Čas plynul pomalu, tak jako pokaždé, když letíte letadlem a máte pocit, že neděláte nic jiného, než že zíráte z okna. Pod námi se navíc tyčily děsivě zubaté skály, jejichž vrcholky pokrýval sníh, který se v nížinách sice proměňoval v průzračně čistou vodu, ta však byla velmi, velmi hluboká. Občas se na obzoru objevily farmářské kolonie s miniaturními letištními rampami, nebo horská jezera, ze kterých vzlétaly hydroplány.

Zanedlouho se rozsvítil nápis: „Zapnout si pásky -nekouřit.“ Kouření se nás sice netýkalo, ale pásky jsme si zapnuli a také kočky musely kvůli bezpečnosti na chvíli do košů.

Letadlo zamířilo dolů, proplulo vrstvou mraků a poté se vynořilo nad úpatím Skalistých hor, tentokrát na druhé straně. Pod námi se nacházela nemocnice Foothills, kde jsem rok předtím nastoupil jako pacient, a nalevo od nás stála univerzita Calgary. Letadlo klesalo níž a níž. Dívali jsme se zájmem

na město, které se mělo stát naším novým domovem. Viděli jsme Calgary Tower, proslulé mrakodrapy, řeku Bow a řeku Elbow, pramenící v horách a tekoucí dál do Lethbridge, které se klikatily středem města. Byly zanesené a obsahovaly tolik vírů a písečných nánosů, že plavby výletními loďkami byly prakticky nemožné, navíc sama policie něco takového vůbec nepřipouštěla!

Konečně se na obzoru vylouplo letiště. Pilot spokojeně pokýval hlavou a letadlo se spustilo příkře dolů. Kola se dotkla přistávací dráhy a jejich zvětšující se rychlost provázelo mohutné chvění. Brzy dosedl i ocas a my jsme pohodlně rolovali k samotnému areálu budov.

Zdejší podmínky byly úplně jiné. Vše bylo připraveno. Jakmile se stroj zastavil, starší džentlmen přistavil k boku vysokozdvížné zařízení a pilot se svým kolegou mě i s kolečkovým křeslem pozvedli, protože se báli, že bych mohl třeba někam spadnout. Ale s používáním vozíku mám své jisté zkušenosti, hladce jsem se proto dostal ke dveřím sám a pokračoval dál přímo na vysokozdvížnou rampu. Ale dokonce i tady jsem byl zabezpečen - ti dva mě zde přidržovali do doby, než jsme se dostali až na zem.

Tadyjsme čekali na náš další odvoz. A ejhle, nejdříve prý musíme zaplatit. Žádná cesta přece není zadarmo. Odevzdali jsme potřebný obnos a zanedlouho před námi zastavil další Handi-Bus. Rampa se spouštěla se zlověstným skřípotem a já se opět nalodil dovnitř. A v tu chvíli začalo pršet! Celý ten

den pak lilo mnohem víc než v kterékoliv následující dny. Měli jsme tedy pěkně mokré přivítání!

I s vozíkem jsem byl opět bezpečně položen do auta. Zbytek věci se tam vzápětí ocitl také a my se vydali pryč z letiště, přešli most a hurá do města. Menší komplikace nastaly se zhušťující se dopravou v odpolední špičce a vytrvalým deštěm, který padal víc a víc. Naštěstí jsme se brzy dostali na místo, hrstka lidí vyskočila z auta, popadla naše zavazadla a umístila je do bezpečí přístřešku. Řidič mě opatrně dostával ze všech pásů a já se konečně také přesunul pod střechu domu. Náš první den v Calgary budeme mít už navždy spojený se vzpomínkou na déšť.

Calgary je sympatické město. Nový přírůstek, který se ještě nestihl stát cynikem a který se o své obyvatele stará. A po roce života v tomto městě mohu říci - ano, je to vskutku skvělé místo k bydlení, ale má i svá omezení - obrubníky jsou příliš vysoké a silniční zatáčky příliš ostré, což je pro invalidní křesla docela problém. Takže v tom prvním případě se na mnohé chodníky vůbec nedostanu a v tom druhém mám zase tendence neustále sjíždět do koryta, které se táhne podél cesty. Další otázka, na níž se chystám dát odpověď, byť se mi do toho vůbec nechce, se týká duté Země.

Ale nejdřív ze všeho - ještě předtím, než mi všichni začnete psát o *quis custodiet ipsos custodes* („kdo ohlídká hlídače?“ - pozn. překl.), nechte mě říci něco o mizemějch chlupatejch, kteří DEVASTUJÍ naši civilizaci. Připraveni? Fajn.

Fakt č. 1: „Kdo ohlídá hlídače?“ Jinými slovy, kdo dohlédne na policii? Fakt č. 2: „Absolutní moc korumpuje.“ Není snad pravda, že policisté tuto „absolutní mocí“ nyní oplývají? A že jimi zkorumpovanost cloumá každým coulem? Zákon nám říká něco o presumpci nevinu. Policie však zcela automaticky považuje každého občana za VINÍKA!

Osoba je konfrontována se svým žalobcem až do doby, dokud ji policie různými podvody nepřinutí k určitému přiznání. Bohužel se to stává i v případech, kdy daný jedinec důvody obžaloby vůbec nezná!

Můj osobní názor na věc je ten, že policisté jsou svým způsobem nedotknutelní. Nikdo je nemá rád—pohybují se v izolovaných kasárnách či někde jinde v ústraní a pokud možno co nejdál od toho, o čem by měli vědět a co by měli znát.

Jeden můj dobrý irský přítel a bývalý policista vykonával poctivě své občůzky po mnoho let až do doby, než odešel do důchodu. Znal každého v okolí, a dokázal tak zabrzdit mnohé problémy již v počátku. Byl rodinným poradcem k nezaplacení, dával ponaučení, přátelská varování a pachatele zadržel, jen když to bylo opravdu nutné. Měl - a stále má - respekt a náklonnost celé komunity.

Dřívější policisté byli na svých občůzkách zvaní do domů. Ti nynější zůstávají ve svých autech a ztrácejí kontakt s lidmi.

Dnešní policie rozděluje obyvatelstvo pouze do dvou kategorií - „dobří“ a „špatní“. Mimochoodem u policie mohou pracovat jen ti „dobří“.

Ještě před pár lety byli policisté zdvořilí, ohleduplní a nápomocní. Takový policista vedl své vyšetřování zhruba takto: „Á, tady máme slečnu Blank. Slečno, mohl bych prosím mluvit s panem Blankem? Slyšel jsem, že měl včera trochu větší dostaveníčko s poitínem (zákonem zakázaná irská whiskey - pozn. překl.). Aha, ještě spí? Dobrá, nevádí, zastavím se později.“

Dnešní policie chodí v párech, jako by jen jeden byl v ohrožení. Razí si svou cestu bez ohledu na podmínky a okolnosti.

„RCMP,“ zamumlají, strčí někomu pod nos svůj odznak a vstoupí bez vyzvání (RCMP je zkratka pro Královskou kanadskou jízdní policii - pozn. překl.).

„Pokud není soudem uznána vina, nelze na obviněného hledět, jako by byl vinen.“ Realita je taková, že je policií na každého pohlíženo tak, jako by vinen byl, protože už jen to, že její pozornost přitáhl, je svým způsobem provinění. Samozřejmě, že pokud je někdo viděn, jak po někom střílí, jde policie ihned do „akce“ a střílí také. Ale co se běžného vyšetřování týče - nebylo by zde vhodné udržet alespoň nějakou míru taktu? Co když se třeba někdo koupe nebo je právě ošetřován? Může se k němu policie dostat i bez jeho souhlasu? Z osobních zkušeností víme, že s tím problémem rozhodně nemá!

Dnešní policie je nenáviděná, izolovaná, žijící ve snu pestrých uniforem, jízdních koní a rázných pochodů. Nyní nastal čas pro to, abychom je tro-

chu reorganizovali a poukázali na to, že jsou nikoliv Božskými vyvolenými, nýbrž služebníky lidu.

Učte policisty zdvořilosti, slušnosti, chování, nechte je pronásledovat (a pochyťat) kriminálníky a nechat řádné občany, kteří dodržují zákon, na pokoji. Jedině tak si znovu získají respekt, který tolik postrádají.

Zatím nejhoršími delikventy však pro mne kvůli své arogantní póze zůstávají Mounties (členové Královské kanadské jízdni policie). A jako mnoho dalších, kteří jsou nesmyslně obtěžováni naší policií, prozatím říkám: „Pomáhat policii? V žádném případě, pane! Neudělal bych jedinou věc, která by jim pomohla - jen je tím proti sobě navnadíme!

Kapitola 2

Pan..., no, nechme jména na pokoji. Říkejme mu prostě pan „džentlmen“. Jednoho dne jsem od něj dostal psaní, v němž stálo:

„V reklamách uvedených ve Vašich románech jsem se dočetl, že zodpovíte jakoukoliv otázku, a to zadarmo.

Tó se mi líbí. Zaplatil jsem už stovky dolarů lidem, kteří se chvástali, že mají odpověď na všech- no, ale ještě nikdy jsem od nich žádnou takovou nedostal. Ztratím však něco, pokud Vám napíšu?“

Páni, říkal jsem si, tenhle ubohý chlapík to ve svém životě asi nemá vůbec jednoduché. Tak za prvé jsem žádný román dosud nikdy nenapsal. Román je fikce. Já píšu pravdu a nic než pravdu. Za druhé se zmínil o reklamách, ve kterých jsem slí- bil odpověď na jakoukoliv otázku. To pro mne byla taky novinka. Myslel jsem, že jsem udělal vše pro to, abych mé čtenáře od psaní právě takových dopi-

sů odradil a pokud vím, nikdy ve svém životě jsem neprohlašoval, že znám odpověď na všechno. Rozumím svému oboru a dovolím si tvrdit, že celkem dost dobře. V něm bych vám odpověděl pravděpodobně na všechno. Bohužel jsou případy, mezi které patří i tento chlapík, kdy si lidé asi představují, jaké nesmírně potěšení mi způsobí, když budu moci zaplatit výdaje za psaní na stroji, poštovné, psací potřeby a vše kolem, jen aby dostali odpověď. Nikdy je nenapadne uhradit mi alespoň takové náklady. Jeden by j e skoro nazval lakomci!

Pravdou ovšem je, že vskutku existují určití lidé - jasnovidci, kteří si na své schopnosti jen hrají a kteří si za své služby berou stovky dolarů. Skoda, že já něco takového nedělám, možná by se mi omezil přísun hloupých otázek. Tomuto muži však odpovědi na jeho otázky poskytnu i tak, protože se týkají věcí, jež se v blízké budoucnosti dostanou do popředí a je důležité se jimi zabývat. Uvedu zde nyní něco z jeho dopisu - ne doslova, protože po přečtení jeho slohového projevu jsem si chvíli mamě lámal hlavu, jestli ten člověk vůbec kdy dokončil základní školu.

Stálo tam něco jako: „Mnoho lidí si myslí, že uvnitř zeměkoule se nachází ještě jeden svět. Ze naše zeměkoule je dutá. Co si o tom myslíte? Vypadáte, že se vyznáte v otázkách náboženství. Jak to, že jste o takové věci ještě nikdy nepromluvil? A proč ani jedné ze všech náboženských knih tento fakt nestojí byt' jen za zmínku?44

Hrabě se mýlí, neboť víra, kterou vyznávám já, buddhismus, se o Vnitřní svět vsutku hluboce zajímá. Existuje pro něj jedno speciální pojmenování - Agartha*. Jedná se o výraz v buddhistických spisech často používaný. Například v tibetském folklóru se o něm často říká, že v Agarthě žije král všech světů, jenž zůstává skryt všem ostatním na povrchu.

Tibeťané v tohoto krále světa, který žije uvnitř zeměkoule, pevně věří. Nepovažují jej za démona nebo něco takového. Pro ně je to dobrý král a vynikající duchovní panovník, jenž žije současně ve dvou rovinách. Tou první je fyzická rovina, ve které žije a bude žít již napořád, a druhou je rovina duchovní čili astrální, kde je a bude žít stejně tak dlouho.

Tibeťané také věří, že král světa dal své první instrukce tehdy prvnímu dalajlámovi a dalajlama se tímto pověřením stal vnějším reprezentantem krále Vnitřního světa.

Dále je známo, že v Tibetu existují tunely, jež vedou hlouběji a hlouběji a hlouběji, a vypráví se mnoho legend, které mluví o zvláštních lidech vy-
, lézajících právě z těchto tunelů, kteří rozmlouvají s lamy. Jak už jsem psal v některých ze svých knih, v několika takových tunelech jsem sám byl, pár z nich se dokonce nacházelo v říši Ultima Thule.**

* V Eugenice vyšla v roce 2011 kniha Lobsanga Rampy *Cesta do Agarchy*

** Výraz Ultima Thule označuje starou říši ležící na konci světa, nebo dokonce za ním - pozn. překl.

Na světě existují určitá místa, kudy je možné sestoupit do středu Země a kde se mohou čerstvě zasvěcení členové setkat se zástupci vnitřního světa. Značná část pozemské populace má také určité povědomí o tom, že lidé ze středu Země mohou vystoupit na povrch a s těmito nováčky rozmlouvat. A co možná nevíte, ve skutečnosti z tohoto vnitřního světa pocházejí i některá UFO.

Do středu Země vedou dva tunely, jeden z Tibetu a druhý z Brazílie. Tyto země jsou pro lidi zevnitř obzvlášť atraktivní.

Jednou z nejnešťastnějších věcí je pak existence mnoha domněnek, které dosud nebyly řádně prozkoumány a jsou známy pouze pár senzibilům, jako například existence tunelu pod většími pyramidami. Nemám teď na mysli výhradně pyramidy v Gize, staveb toho druhu přece stojí mnohem více! Každá z nich funguje jako signální bod vysílající zprávy Zahradníkům Země a jejich zástupcům, kteří se ve svých vesmírných plavidlech plaví napříč prostorem. Máme zde egyptské pyramidy, pár jihoamerických, a některé důležité leží dokonce v poušti Gobi, ale tato oblast kontrolovaná komunistickou Čínou není veřejnému světu příliš známá. Všechny pyramidy jsou spojeny s Vnitřním světem a jeho lidmi, kteří v dobách Faraónů vycházeli na povrch, aby vykonávali rituály.

Ale zpátky k tématu. Buddhistické náboženské knihy nám vyprávějí o pouštních bouřích, jež se na Zemi odehrávaly a přinášely s sebou nekonečné změny klimatu. Celé lidské kmeny se tak pře-

sídlovaly z chladných oblastí do teplejších a během jednoho takového přesunu, asi tak před 25 000 lety, se jeden kmen ocitl na místě, které dnes nazýváme *severní pól*. Projeli tuto pevninu křížem krážem a zanedlouho přišli na to, že Slunce je stále na obloze, že nikdy nezapadá a ani nevychází. Zanedlouho se dostali dovnitř této pevniny, zjistili, že Země je dutá, a usídlili se tam.

Jen tak mimochodem, má se za to - a některé věty bych měl asi fakt dávat do závorek - že právě z nitra Země pocházejí všichni Romové.

Slyšel jsem už spoustu lidí diskutovat nad otázkou dutosti Země a názoroví oponenti se vždycky ptali: „Takže jestli je Země opravdu dutá, jak to, že komerční letadla letící nad severním pólem nevidí žádný otvor? Vždyť dnešní linky vedou přímo nad ním a některé z nich prolétávají i přes pól jižní, tak jak je sakra možné, že si piloti nikdy ničeho nevšimli?“

Nemají pravdu, což jistě víte. Komerční lety nad póly nelétají, nýbrž se jim snaží vyhnout, a to z jediného prostého důvodu. Kdyby totiž přelétávali právě těmito místy, velice vážně by to narušilo jejich navigační systémy, a proto jsou všechny komerční lety raději vedeny mimo tuto oblast. Mýtické póly jsou tak míjeny s dostatečnou vzdáleností a kompasy díky tomu alespoň neblázní.

Pak jsou zde ještě zatvrzelejší nevěrci, které zajímá: „Dobře, tak co všichni ti objevitelé, kteří na severním či jižním pólu byli? Pokud by v Zemi skutečně existovala díra, museli byji přece najít.“ Opět jsou

od pravdy daleko. Na žádném z pólů ještě se nikdy nikdo nenacházel. Byly nám podány zprávy od lidí, kteří se sice pohybovali kdesi kolem, ale byli víceméně ztraceni a od skutečného středu dost daleko.

Starodávná i moderní historie nám podává výklady o námořnících, kteří na moři zahlédli kusy sutin plavících se od pólů. Byla dokonce viděna i plovoucí zvířata a ptáci. No a teď jsou to již celkem jednoduché počty. Každý z vás ví, že ptáci, hmyz a podobná stvoření na severním či jižním pólu nelátají a neběhají. Odkud se tedy všichni pořád berou? Odpověď je snadná - pocházejí z nitra Země.

Já věřím tomuhle - pokud někdo oplývá vhodnými prostředky, se kterými by mohl dosáhnout z „tady“, což je jakékoliv místo, na kterém se zrovna nacházíte, až na severní pól, může se vydat na cestu, jít dál a dál a jednoho dne se ocitnout na místě, o kterém si bude myslet, že je cílem. Možná se ale nezastaví, bude pokračovat ve své pouti a náhle zjistí, že nad hlavou mu svítí docelajiné slunce. Je to dáno tím, že ta velká žlutá věc je atomického původu a zcela přirozeně se vyskytuje u mnoha a mnoha světů. Astronomové například něco podobného objevili i na našem Měsíci. Jednalo se o neobvyklá světla zjevující se nad jeho póly. Možná si řeknete: „Jasně, ale na Měsíci už lidstvo taky přece bylo.“ To sice ano, ale oblast, ve které se astronomové pohybovali, zahrnovala nanejvýš osm kilometrů. Ne, určitě se nejednalo o průzkum celého Měsíce, a tak nějak podobné je to i s naší Zemí. Neprobádali jsme všechno a stále se zde nacházejí místa, na která lidská noha doposud nevkročila.

Zajímá-li vás toto téma a navštívujete-li veřejnou knihovnu, zajisté v ní najdete mnoho knih, které se vnitřním světem zabývají nebo popisují příběhy lidí, kteří se ztraceni objevili v úplně jiném světě přímo ve středu Země. A pokud vám mohu radit, ještě lepším místem než knihovna je knihkupectví, kde si takové knihy můžete rovnou pořídit.

Lidé mě také neustále zasypávají otázkami, jak takový svět asi vypadá a jaký asi je, pokud je uvnitř zcela dutý? Nejlepší způsob, jak jim to vysvětlit, je tento; představte si, že máte kokosový ořech. Na jeho povrchu se nachází vnější svět. A teď si zapamatujte, že pokud máte horké ruce, vlhkost, kterou zanecháte na povrchu kokosu pouhým dotykem, má v porovnání se zeměkoulí hloubku toho nejhlubšího moře, Je to myšlenka, kterou se vyplatí mít na paměti.

Takže máte svůj kokos a díváte se na jeho vnější stranu. Ta představuje náš svět. Nyní udělejte díru do části, které se říká „okénka“. Poté ji udělejte i přesně na druhé straně. Tak, a máte póly. Vytvořte je asi tak 2,5 cm velké a nechte jimi vytéci všechno mléko. Před sebou teď vidíte vnější tvrdou skořápku, jež představuje zemskou kůru, a uvnitř bílou kokosovou dužinu, což je povrch vnitřního světa. Přímo doprostřed teď zkuste umístit baterku - ta bude reprezentantem nikdy nezapadajícího slunce.

Obě vrstvy, vnější tvrdá kůra i jemnější strana uvnitř, jež je pevninou vnitřních lidí, se vyznačují také určitou gravitací, která udržuje jak lidi na povrchu, tak i ty uvnitř nohama na zemi. Neexistuje

žádný důkaz, jenž by potvrzoval, že vnitřní prostor Země je vyplněn roztavenými plyny, železem, hliníkem či jakýmkoliv dalším roztaveným čímsi. To všechno je pouze domněnkou „vědců“, kteří se spletli již mnohokrát předtím, jako například když tvrdili, že kdyby člověk cestoval rychleji než padesát kilometrů za hodinu, jeho plíce by nevydržely tlak vzduchu. Nebo když uvedli, že na Měsíci v životě nepřistane žádná kosmická loď, neboť by se okamžitě potopila do nehmatatelného prachu. I lidé bez univerzitního diplomu jsou ve svých odhadech často přesnější než vědci. Ti jsou pak na všech těch svých univerzitách poučováni, že co je psáno, to je dáno a tečka. Místo aby se učili o věcech přemýšlet, jsou vedeni k tezi, že pokud je ten a ten autor spolehlivý, je jakákoliv jeho dedukce správná.

Osobně se přikláním k tomu, že lidé ze středu Země jsou vysoce rozvinutou civilizací, která si v sobě díky svým obyvatelům nese pozůstatky z Lemurie, Mu, Atlantidy a mnoha dalších zapomenutých národů. A tak zatímco na svém povrchu byla Země sužována nekonečnými pohromami, bouřemi, meteory a dalšími katastrofickými jevy, při kterých zahynul nespočet jejích obyvatel, svět uvnitř si plynul nerušeně dál ušetřen událostí dějících se venku, a jeho vědecké znalosti tak stoupaly strmě vzhůru.

Možná jste nepostřehli, že obyvatelé Chile, kteří na svém území fotografovali létající UFO, mají neobvyklý zájem o území jižního pólu. Nejzajímavější fotografie byly pořízeny geofyzikálním týmem chilských vědců. Bohužel byl na ně ze stra-

ny amerických správních úřadů vyvíjen nátlak, aby jim byly tyto fotografie zaslány, což se nakonec i skutečně stalo. Od té doby se po fotografiích jako by slehla zem.

UFO existuje celá řada a jeden z jeho typů pochází i ze středu Země. V současné době je k vidění více než kdykoliv předtím, neboť lidé z vnitřního světa se nesmírně obávají atomových explozí odehrávajících se na povrchu. Koneckonců pokud bude exploze dostatečně silná, zemská kůra bude poškozena ještě více, než tomu je v současné době, a celá Země tak pravděpodobně zanikne. Obyvatelé Vnitřního světa se toho vskutku obávají, a proto se nad atomovými výzkumy snaží držet určitou kontrolu.

Prostudovali jste si někdy pořádně výstupy objevitelů, kteří o sobě prohlašují, že byli na některém z pólů? Všichni bez výjimky popisovali teplotu, která rostla, jakmile se pohybovali směrem na Sever, rozlehlejší moře, než by očekávali, a mnoho dalších věcí, jež byly v kompletním rozporu s teorií pólů, která tvrdí, že čím je člověk pólů blíže, tím je teplota nižší. V současné době póly prostě neexistují, snad kromě pár mytických symbolů, jež jejich přítomnost určitým způsobem naznačují.

Známa polární záře je způsobena buď odleskem vnitřního slunce, které k tomu má zrovna vhodné podmínky anebo, což by bylo horší, radiacemi nukleárního života na Zemi.

Někdo tvrdí, že to celé je výmysl, že žádná díra v Zemi neexistuje a už jen pouhá myšlenka, že by to tak vůbec mohlo být, je absurdní a směšná. Po-

kud by přece na severu á na jihu existovala obrovská díra, museli by ji spatřit jak piloti, tak astronauti a v podstatě každý, kdo by něco takového byt' jen hledal. Ti všichni by viděli skrz zeměkouli jako přes nějaké vyfouknuté velikonoční vejce. Tito skeptici mají za to, že autor daných řádku se přinejmenším pomátl... pokud není blázen odjakživa.

Věřte, že tento názor je tak trochu mimo mísu. Odhaluje totiž, že daná osoba nezná fakta. Schválně, kolik z vás již bylo na severním pólu? A kolik na jižním? Kdo z vás zná tamější klimatické podmínky? Co třeba taková oblačnost či viditelnost? Ne, můj milý kritický čtenáři, já se nepomátl - to ty jsi musel, když máš za to, že to celé je nesmysl. Promiň, ale pokud máš za to, že takové věci jsou pouhým výmyslem, nejsi pouze mimo —ty se řítíš přímo do propasti.

Jen si vzpomeňte na to, kolik známých a obřích jeskyní zůstávalo skryto po celé stovky, ba tisíce let. Například místo, kde byly nalezeny Svitky od Mrtvého moře. Ta jeskyně byla přece nalezena úplnou náhodou!

A co třeba Kanada? Rozsáhlé plochy v Québe-cu nebyly do dnešních dní prozkoumány vůbec. A odrazy leteckých snímků některých z těchto neprobádaných oblastí, jež jsou pokryty sněhem po celý rok, jsou stejně tak precizní jako odrazysněhu a ledu. A je jedno, jestli se jedná o sníh bílý nebo tmavý. Totiž sníh a led jsou nositeli mnoha barev, věděli jste to? Nejedná se vždycky o ten křišťálově bílý poprašek, kterým si zdobíte vánoční stromeček.

V pár oblastech se můžete setkat dokonce se sněhem červeným - vím to, protože jsem ho sám viděl. Tím vším jsem však jen chtěl říct, že fotografie polárních oblastí mohou vyobrazovat mnoho zvláštních stínů, ale pokud si lidé nenajdou důvod k jejich průzkumu, pravděpodobně ta místa ani nenavštíví a neprozkoumají, nemám pravdu? Taková výprava za polární kruh přece není jen tak levnou záležitostí. Vyžaduje nejenom spoustu peněz, ale také mimořádně odhodlané osoby, prostředky a v neposlední řadě nemalé zdravotní pojištění!

Pojďme se však vrátit ke Kanadě - mnoho oblastí severních teritorií je člověku doposud neznámých a na některé z nich možná ještě nikdy nevstoupila lidská noha. Co můžete vědět o místech, kde jste během svého života nebyli? Je opravdu hloupost tvrdit, že určité věci jsou nereálné, pokud neznáme fakta, pokud nejsme profesionálními fotografy či geologickými experty.

Vezmeme-li v úvahu všechny astronauty, kosmonauty či jak se dnes přesně jmenují, tak ti mají při svém letu, kdy jsou ještě relativně blízko Země, docela jiné starosti, než aby zjišťovali, jestli se na severním nebo jižním pólu nenachází nějaké otvory. Navíc i s viditelností to jde v těchto oblastech většinou od desítky k pěti, často jsou zde mlhy, bouře a oslepující odrazy sněhu, ledu a vody. Za zmínku snad také stojí, že když už jsou astronauti jednou ve vzduchu, nesou si s sebou také určité úkoly, jako například sondovat, co nového se děje v Rusku nebo třeba v Číně, kde je pátrání mimochodem mnohem

těžší. Opravdu se tam nacházejí tajemné stíny vybudovaných jaderných sil, což by mohlo signalizovat počáteční stadium odpálení mezikontinentálních balistických střel? A jestliže ano, kterým směrem jsou tato síla směřována?

Mají-li Američané tyto údaje, dokážou určit, kterým směrem míří rakety pekingských generálů - jestli na New York, Los Angeles nebo jinam. Zváží všechny stupně náklonu a rotace Země a poté s přesností pouhých několika kilometrů určí cíle již zmíněných střel. Američany prostě mnohem víc než zkoumání propastí v Zemi interesuje, čím se zabývají všichni Rusové, Poláci, Číňané a Češi. Některé z nich by pravděpodobně více zajímala díra v něčí hlavě než v povrchu zemském!

Teď už doufám rozumíte tomu, proč se bez zvláštních podmínek a speciálních okolností zmapování těchto mimořádných otvorů nikdy nedočkáme. Jedno však jisté je, a to že tyto propasti nejsou žádnými přímými železničními tunely a neprohlédneme jimi skrz naskrz. Myšlenka je to absolutně šílená a tak trochu i nerealizovatelná. Jen si ten úplně rovný železniční tunel představte. Podíváte se na začátek, a pokud budete hodně, hodně pozorní, možná zahlédnete tečku světla na jeho konci - a to mluvím o tunelu ani ne kilometr dlouhém. Pokud bychom chtěli prohlédnout skrz Zemi, museli bychom vidět na vzdálenost skoro 13 000 km. Zemský tunel by byl prostě příliš dlouhý na to, abychom zahlédli světlo na jeho druhém konci. A nejen to. I kdybyste měli nakrásně tak dobrý zrak a viděli třeba do ne-

konečná a ještě dál, stále byste viděli jen tmou a nic než černočernou tmou, dokud by vám přímo do tváře nesvítilo slunce, nemám pravdu?

A pokud i nadále patříte k těm, kteří popírají teorii duté země, pak jste na tom skoro stejně tak špatně jako lidé, kteří si až dosud myslí, že je naše planeta plochá! Jen tak mimochodem, jsem udiven, jak si členové Fiat Earth Society, společnosti sídlící v Londýně, vykládají současné astronomické snímky.*

Vězte, že v novodobé Anglii dosud existuje něco takového jako tato společnost, která přísahá na hromadu komiksů (určitě to musí být komiksy!), že Země je plochá a všechny snímky pořízené z vesmíru jsou jen pouhým podvrhem. Pár věcí jsem od nich přečetl a celkem dobře jsem se zasmál. Přál bych se upamatovat, kde jen jsem ten článek viděl.

Pak je zde další věc k zamyšlení. Státní vlády, či spíše vlády supervelmocí, se můžou přetrhnout, aby utajily jakékoliv informace týkající se UFO. Proč? Miliony lidí už ho přece viděly. Předevčírem se mi dostal do rukou článek, ve kterém jsem se dozvěděl, že statistiky vypovídají již o zhruba 15 milionech Američanů, kteří UFO zahlédli. Což znamená, že

* Společnost ploché Země. Působí od roku 1956, sídlí v Londýně a má okolo 3000 členů. Daniel Shenton, jenž je momentálně v jejím čele, říká, že Země je plochá, protože tak vypadá - pozn. překl.

pokud takové množství obyvatel jednoho státu bylo něčeho podobného svědky, pak je zde reálná šance, že nějaké UFO existovat musí. Dokonce i takové země jako Argentina, Chile a další národy existenci, UFO přiznávají. Nerozumí přesně tomu, kdo jsou nebo proč přilétají, ale potvrzují jejich existenci a to je velký krok kupředu.

Vláda se veškerou pravdu o UFO snaží zatajovat, jak se dá. Pokud bychom brali v potaz čistě hypoteticky, že tak jako se snaží zamlžovat fotografie přilétajících a odlétajících vesmírných lodí, je pak stejně docela možné, že pokud by měla k dispozici přesvědčivé důkazy o dutosti Země a její vyspělé civilizaci, trvala by na tom, že informace se nesmí dále rozšiřovat, neboť by to vyvolalo všeobecnou paniku, drancování, zvýšený počet sebevražd a všechny ty divné věci, co lidé provádějí, když jsou vyděšení.

Stačí připomenout rozhlasovou hru Orsona Wellesse odvysílanou pár let nazpátek, jež byla inscena- cí na slavnou Válku světů a která způsobila nejvýznamnější zděšení v dějinách amerického obyvatelstva navzdory úvodnímu komentáři moderátorů, že jde o rozhlasovou hru.*

* Rozhlasové vysílání na stanici CBS tehdy vyvolalo paniku napříč celými Spojenými státy. Byla totiž vyprávěna velmi sugestivní formou prostřednictvím „živých“ zpravodajských vstupů a lidé, kteří stanici naladili později, tak neměli tušení o tom, že se jedná pouze o rozhlasovou hru. Státisíce lidí tak uvěřily, že se jedná o skutečnou invazi mimozemšťanů a že jejich bitevní stroje táhnou na New York - pozn. překl.

Sečteno a podtrženo - vláda pravdu skrývá, neboť se obává paniky. Dříve nebo později však vyjde na povrch, že Země je dutá, že existuje vysoce inteligentní lidská rasa, která v ní přebývá a že některé druhy UFO pocházejí právě odtud. Připomeňme si jen, že se vyskytuje vícero druhů UFO - jeden typ pochází z „vnějšího“ prostoru, druhý z toho „vnitřního“, což je právě vnitřní strana Země.

Ale vraťme se nyní k předpokladu, že říkáte: „Pořád si myslím, že lidé jsou šílení. Uvnitř Země přece dostatek místa pro další civilizaci prostě není.“ Nuže, pánové a dámy, pokud byste se na mne s takovýmto tvrzením obrátili, znamená to, že jste se nad tím doposud pořádně nezamýšleli. Pojdme se nyní podívat na pár čísel. Ne, nechystám se zde uvádět přesná čísla nebo si hrát na jednoho z těch, co říkají: „No jen se na něj podívejte, teď už víme, jaký je to podvodník, vypočítal průměr Země o 15 cm menší, než ve skutečnosti je!“ Ó jistě, laskavý čtenáři, lidé píší a říkají mnoho takových věcí a myslí si u toho, jak nejsou chytrí. My si nyní uvedeme pouze pár přibližných čísel.

Takže průměr Země je zhruba 12 746 kilometrů. Nyní předpokládejme, že (dohodli jsme se na několika číslech, že ano?) tloušťka zemského pláště spolu s vnější a vnitřní stranou se rovná pomalu 1 290 km. Na druhé straně máme totéž, a když to sečteme dohromady, dostáváme se k číslu 2 580 km. Pokud tento údaj odečteme od 12 757 km, vyjde nám z toho 10 177 km. A to bychom mohli docela klidně považovat za přibližný průměr vnitřního světa.

Znamená to, že vnitřní průměr Země (opět přibližně) je skoro 3krát větší než Měsíc a jen pro představu, pokud by se vám ho jakýmkoliv způsobem podařilo dostat dovnitř naší planety, poletoval by si tam jako ta ubohá kulička v písťalce pro rozhodčí. Jak si možná pamatujete, průměr Měsíce je okolo 3 476 km, zatímco ten vnitrozemský zhruba 10 177 km. Nyní si udělejte hodinu matematiky sami, chcete-li. Mám pravdu, nebo ne?

Další zajímavostí je tohle - pouze osminu povrchu Země pokrývá půda. Zbytek tvoří voda — moře, oceány, jezera a podobně, což by znamenalo, že uvnitř naší planety se toho může ukrývat mnohem více než na jejím povrchu, a to se týká i počtu lidí.

Víte, věřím tomu všemu už léta a velmi důkladně jsem si to i prostudoval. Přečetl jsem vše, co se k danému tématu přečíst dá, a pokud byste udělali totéž co já, dospěli byste ke stejnému závěru, totiž že uvnitř naší planety je ještě jedna další, která má velikost tří Měsíců a je obydlena vysoce inteligentní rasou.

Jen se podívejte na všechny ty objevitele, kteří dosáhli „pólů“. Nikdo z nich ještě nikdy neprokázal, že tam opravdu byl. Vzpomeňte si na Pearyho, Wilkinsona, Amundseny, Shackletona, Scotta aj. Nikdo z těchto mužů, kteří se tam dle všeho dostali buď po vodě, pěšky nebo vzduchem, nedokázal přinést opravdu hmatatelný důkaz, že by samotného pólu dosáhl. Předpokládám, že se tam ani jeden z nich nevyskytl, neboť onen „pól“ je odlehlým areálem

kdesi nad povrchem, a jak bylo prokázáno, velice často mění svou polohu.

A to by bylo k této kapitole prozatím vše. Pokud vás toto téma zajímá, prosím, nepište mi již žádné otázky, protože jsem vám o tom řekl vše, co jsem chtěl. Jistě, vím toho ještě mnohem víc, mnohem víc, než zde uvádím, vy ovšem raději zapadněte do nějakého kvalitního knihkupectví a kupte si na téma duté Země nějakou knihu. Jejímu autorovi to bude jistojistě milejší, než kdyby byla stokrát půjčována ve veřejné knihovně, protože i on, ubohý pisálek, musí z něčeho žít. Koneckonců pokud to čtení za něco stojí, bude to koupě výhodná.

Kapitola 3

Calgary sévřel mráz. Sníh překryl souběžné vedoucí linie kolejí, a dokonce i led na zmrzlé řece. Příšerně mrzlo a chlad žalézal pod kůži. V mrazivém tichu se každý zvuk hrozivě rozléhal prázdnými ulicemi. Jenom řidiči jakoby nic nedbali a dál se tvrdošijně snažili na zledovatělých cestách udržet své miláčky z plechu. O Calgary se říká, že je na světě výjimečné ve dvou jevech. Je zde více aut na hlavu (proč se sakra neříká na osobu?) než v jakémkoliv jiném městě na severoamerickém kontinentu. Druhou věcí, pro kterou je toto město „slavné“, je fakt, že zdejší šoféři jezdí nebezpečněji než šoféři kdekoliv jinde v Severní Americe. Řidiči zde jezdí, jakoby jim na ničem nezáleželo. Možnosti z toho plynou dvě. Jsou už buď v nebi a nemusí se tak bát, kde skončí, nebo zjistí-

li, že získají karmu všech těch, které během nehod usmrtí!

Nicméně dnešní mrazivý den byl úžasný. Na obloze se objevilo prvních pár paprsků, které zbarvily několik nehybných mraků do měkké růžové. Celá země se zahřála a člověk by až řekl, že se někomu „tam nahoře“ zželelo těch pár nebohých mrznoucích smrtelníků z Calgary a zapnul jim elektrické topení.

Teplo bylo cítit ve vzduchu. Křupající sníh se proměnil v rozmoklou čvachtající břečku a ze střech začala do okapů crčet voda. Za tento hřejivý polibek Calgary vděčí zvláštnímu meteorologickému jevu, kterému se zde říká *chinook*. Je to vzdušný proud, jenž přináší prudké oteplení vzduchu směrem od Vancouveru. Není se čemu divit, že přichází zrovna odtamtud, jen se podívejte na složení jejich samosprávy! Díky chinooku se do šedivého dne vrátily barvy.

Sněhová břečka tála zejména pod taktovkou větru, který foukal po zbytek odpoledne a nakonec i celou noc. Další den nebylo v Calgary po sněhu ani památky.

Ovšem dopisy, ostatně stejně jako účty nebo berňák, na počasí nehledí a chodí si klidně i v těch největších plískanicích. Nehledí vůbec na nic. Ve schránce se mi objevil dopis napsaný výrazným červeným inkoustem. Nějaká hašteřivá paní v něm na mě dorážela: „Zasvěceně mluvíte o mantrách, ale přitom to, co říkáte, vůbec nefunguje. Šla jsem si vsadit, a i když

jsem mantru zopakovala nejméně třikrát, vůbec nic jsem nevyhrála. A co na to řeknete teď?"

Popravdě řečeno, vůbec netuším, proč se staré báby dobrovolně vystavují podobným situacím. Vůbec to neprospívá jejich krevnímu tlaku, o duševním zdraví ani nemluvě. Technika, kterou ta žena popisuje, nemá s mantrou zhola nic podobného. Naopak, při svých přednáškách jsem vždy zdůrazňoval, že snažit se s pomocí mantry získat na svou stranu vrtkavou přízeň štěstěny je holý nesmysl, jenž vám spíše uškodí, než aby vám pomohl. Hazard má svá vlastní pravidla a proti duchovním naukám je zcela imunní.

Existuje však mnoho lidí, jimž mantry ve výsledku spíše nepomohly. Většinou je to dáno tím, že s nimi nezacházeli tím správným způsobem. Nepochybně k tomu přispívá fakt, že lidé si ani neumějí představit, přes co se ve svém podvědomí vlastně potřebují přenést. Je důležité, abyste si byli řádně vědomi toho, co vlastně děláte. Přesvědčte sami sebe o tom, co říkáte, a až se to podaří, musí vaše nyní již přesvědčené vědomí obrátit na svou stranu i podvědomí. Zkuste se na to podívat jako na jakýsi specifický druh obchodního příkladu.

Na začátku je touha. Chcete něco velmi specifického. Po stejné věci však musí toužit i vaše podvědomí. Řekněme například, že pan Smith hledá práci a na zítřek byl pozván na přijímací pohovor u pana Browna. Zdůrazňuji slovo například, abych předešel záplavě dopisů od chytrolínů, kteří přímo čekají na to, aby našli nějakou nesrovnalost a mohli napsat,

že se pletu. Avšak ve skutečnosti se tito šouralové často mýlí sami. I takoví jsou mezi vámi, osobně však proti nim nic nemám.

Nyní zpátky k panu Brownovi. Moc se mu na zmíněný pohovor nechce, zahodit takovou šanci by ale nebylo moc rozumné, takže si raději mumlá svou mantru. Když ji zamumlá třikrát po sobě, má pocit, že pro úspěch věci už udělal víc než dost, a může tak vyrazit do hospody či do kina. Zanedlouho již sedí ve svém oblíbeném lokále, vychutnává si pivo a je sám na sebe pyšný, jak rychle a bezbolestně se na pohovor připravil. Samozřejmě, že ve skutečnosti se pan Smith nepřipravil vůbec! Správně by jeho příprava měla probíhat zhruba takto:

Pan Smith našel inzerát hledající zaměstnance na pozici, pro kterou má nezbytné předpoklady a kvalifikaci, s nimiž může na pozici uspět. Pan Brown mu oznámil, že přijímací pohovor bude probíhat tehdy a tehdy na onom místě.

Zvídavý pan Smith se snaží zjistit co nejvíc informací o panu Brownovi. Jak vypadá? Jakou má povahu? Jaká je jeho pozice ve firmě? Je přátelský? Při získávání podobných informací je vhodné obrátit se přímo na domovskou firmu pana Browna. Vhodnou volbou by mohly být například sekretářky, které jistě potěší intenzivní zájem, přestože se týká spíše jejich nadřízených. Pan Smith tedy zkusí zavolat do firmy s tím, že má brzy přijít na pracovní pohovor a zda by mu osoba na telefonu nemohla prozradit něco panu Brownovi. Pokud bude pan Smith trochu rafinovaný, řekne sekretářce, že jeho přijetí do firmy

je jen otázkou času a že by rád dopředu navázal pár pracovních přátelství. Nemohla by mu proto jakožto budoucí kolegyně poskytnout ty správné informace? Nikdy není jisté, jak bude dotyčná reagovat, je zde však vysoká pravděpodobnost, že jí vaše slova zalichotí. Lidé jsou ješitní a rádi uslyší, že je někdo vnímá jako znalce lidských charakterů. Polichocená paní sekretářka tedy panu Smithovi prozradí, že profil pana Browna vyšel v předposledním čísle místního ekonomického týdeníku. Pan Smith následně odejde do veřejné knihovny, kde si onen časopis půjčí a daný článek o panu Brownovi si řádně prostuduje. Soustředí se především na jeho obličej a snaží se do paměti vrýt každyčkový detail Brownovy tváře. Pak se pan Smith vrací domů. Usilovně si snaží zapamatovat obraz Brownovy tváře. Doma se pohodlně usadí v obýváku a představuje si, že pan Brown sedí naproti němu, neschopný pohybu či jediné hlásky. Pan Smith neváhá ani vteřinu a okamžitě začíná mluvit. Mluví především o sobě a rozhodně se nesnaží být stručný a skromný. Přesvědčuje pana Browna o svých schopnostech a o svém nadání pro vybranou práci. Mluví přesvědčivě, a pokud je sám, mluví i nahlas. Pokud je však s ním v bytě ještě někdo, měl by raději hovořit v duchu. Kromě toho, že by si ostatní mohli pomyslet něco o jeho počínajícím bláznovství, může případné vyrušení rozbít vybudovanou atmosféru. Lidé pro vizualizaci manter většinou nemají moc velký smysl.

Pokud vše proběhne správně, bude mít pan Brown ihned po vstoupení pana Smithe do kancelá-

ře neodbytný pocit, že už toho chlápka někde viděl. A rozhodně to nebude nepříjemná vzpomínka. Víte proč? Prozradím vám to.

Jestliže se pan Smith na vše řádně připraví a místo lelkování a t'nvolních myšlenek spojených s chutí na alkohol se soustředí jen a jen na pohovor, pak se mu během astrální cesty určitě podaří zaujmout i podvědomí pana Browna, jež započne aktivně komunikovat s jeho vlastním podvědomím. Já sám se tohoto návodu držel ve stovkách, možná v tisících případech a stejně postupovali i jiní lidé. Pokud člověk nic neodflákne, úspěch by jej neměl minout.

Před televizní obrazovkou a s plechovkou piva v ruce se pan Smith do žádného kontaktu s podvědomím pana Browna samozřejmě nedostane.

Přijde vám to příliš těžké? Možná máte problémy s koncentrací. Víím, jak z toho ven. Všimli jste si, že všichni katolíci vlastní růženec? Mají ho i buddhisté a mnoho dalších lidí s jiným vyznáním. U každé skupiny však plní jiné účely. Třeba hippies jej nosí jen jako ozdobu, která má podtrhnout jejich odlišnost. Korálky jsou po -léta ověřený prostředek, není tudíž důvod mu nevěřit. Poříd'te si vlastní náhrdelník s korálky. Nejprve si však stanovte, jakou by měl mít délku. Počet korálků je totiž nejvíc ze všeho rozhodující!

Je známo, že páni psychiatři jsou většinou pořádně praštění. (Někdy mám dojem, že jsou pomatenější než jejich pacienti. Přijde mi to jako chytání zlodějů bandity anebo léčba šilenců bláznů.) Kupodivu se téhle partičce cvoků občas podaří náhodně přijít

na něco, co skutečně funguje, třeba jako pravidlo o tom, že chcete-li dostat nějakou myšlenku spolehlivě do podvědomí, musíte si ji 2 opakovat nejméně pětáctyřicetkrát. Tím pádem už víte, že jestliže máte problémy s pozorností, musí váš náhrdelník obsahovat nejméně pětáctyřicet korálků. Aby se nám to lépe počítalo, řekněme, že jich bude padesát. Takže nyní, když už víte, co a jak, vám nic nebrání v tom, abyste se vydali do nejbližší bižuterie či galanterie a zakoupili si tam korálky, jež vám budou svým tvarem, materiálem a velikostí nejlépe vyhovovat. Já osobně mám nejraději obyčejné korálky o velikosti hrášku a mé nejoblíbenější jsou ty z obyčejného lakovaného dřeva.

Po zakoupení padesáti korálků stejné velikosti si k nim rovnou přikupte i obyčejný rybářský vlasec, na který se korálky navlékají co nejsnadněji. Můžete koupit i tři korálky jiné velikosti, které navlečete doprostřed nového náhrdelníku. Až přineste korálky domů, výroba může začít. Jednu po druhé navlekejte kuličky na silonovou nit, nanejímž koncijste udělali uzal. Poté se pohodlně usadíte nebo lehněte, jak kdo má rád. Klidně se můžete postavit i na hlavu, pokud se jedná o vaši oblíbenou pozici. Důležité je, abyste měly svaly uvolněné a bez známek napětí.

Poté si promyslete, co chcete říct svému podvědomí. Nezáleží jen na tom, co řeknete, ale hlavně jak to řeknete. Určitě to musí být něco pozitivního, neboť pokud byste měli na srdci něco negativního, odpovídal by tomu i výsledek. Věta by měla začínat budoucím rodem v první osobě a celá mantra by

měla být krátká, a přitom znělá. Tak, aby ji šlo jednoduše opakovat bez nějaké nápovědy. Divili byste se, jak je těžké si některé věty zapamatovat.

Pan Smith chce zaujmout pana Browna, a proto by mohl říct například (znovu opakuji, je to jen příklad, ne že mi zase bude někdo psát): „Chci na pana Browna zapůsobit co nejlepším dojmem.“ No a nyní to bude muset nebohý pan Smith padesátkrát zopakovat. Pokaždé když dokončí větu, posune jednu kuličku svého náhrdelníku na druhou stranu, a bude to tak dělat do té doby, dokud nebudou všechny korálky zase spolu.

Náhrdelník v tomto případě slouží jako počítadlo, protože jinak by před vámi stanul problém. Zkuste si představit sami sebe, jak říkáte: „Chci na pana Browna zapůsobit co nejlepším dojmem, poprvé. Chci na pana Browna zapůsobit co nejlepším dojmem, podruhé. Chci na pana Browna zapůsobit co nejlepším dojmem. Nyní to říkám potřetí.“ Takhle by se vám všechno pomíchalo a mantra by postrádala jakýkoliv efekt.

Poté, co si mantra padesátkrát zopakujete, budete s panem Brownem mluvit přesně tak, jak jste si předeslali, a navíc ztratíte i jakýkoliv ostych, neboť budete mít pocit, že už jeho osobu znáte pěkně dlouhou dobu. Ostatně o tom jsem psal již o několik odstavců výše.

Měli byste si s korálky často hrát, dotýkat se jich, žmoulat je v prstech tak, aby vám přirostly k srdci a staly se nedílnou a opravdovou součástí vaší osobnosti. Kromě toho častým pohybem korálků

na vlasci docílíte toho, že se po náhrdelníku budou pohybovat hladce, takže se při mumlání nemůže stát, že ztratíte koncentraci, neboť se místo mantry začnete soustřeďovat na to, proč se ten zatracený korálek zasekl. Náhrdelník se stane vaším druhým Já.

Jestliže nebydlíte sami, ale s přáteli, noste své korálky v kapse a nepřestávejte si s nimi hrát. Vaši spolubydlící si sice budou možná myslet, že jste trochu divní, když máte pořád ruku v kapse a s něčím si hrajete, nenechte se tím však odradit.

Takže abych se vrátil na začátek kapitoly. Ano, existuje zde možnost vyhrát loterii díky užití mantry, musíte však znát člověka, který onu loterii řídí, nebo toho, jenž vybírá z osudí!!! Jestliže se chystáte k nějakému pozitivnímu úkonu, musíte vědět konkrétně, koho se váš počin bude týkat. V případě loterie musíte vědět, kdo ji vypsál, či toho, kdo bude losovat. Jestliže to nevíte, nebude ve vaší mantře ani špetka vyznám. Musíte adresovat své mantry nějakému podvědomí, jinak zbytečně a nesmyslně plýtváte energií na něco, co nemá žádný význam. Je to jasné?

Představte si třeba, že znáte pana Knickerbauma, který pořádá závody v plazení hadů, a vy se rozhodnete, že to je přesně ten závod, na nějž si chcete vsadit. Přesně podle návodů, které jsem vám dal k dispozici na předchozích řádcích, si vytvoříte mantru a tu adresujete podvědomí pana Knickerbauma. Budete mít velkou šanci v sázce uspět, ovšem jen pokud někdo jiný, kdo je se svou myslí poněkud schopnější, nepoužije stejnou metodu jako vy. V tom případě nejspíš nevyhrajete.

Nicméně vás musím upozornit ještě na jednu věc. Znáte to, celý svět je jedno velké upozornění. „Pozor vlak!“, „Pozor chodník!“, „Soukromý pozemek!“ Budu se tedy držet nastaveného kurzu a udělím vám také jedno upozornění. Peníze z loterie získané mantrou jsou mnohem častěji společníkem přinášejícím smůlu než radost. Pokudjste navíc mantru použili z ryze sobeckých důvodů, nadcházející období pro vás nebude tím nejlepším.

Dostal jsem několik dopisů od různých lidí, kteří mne žádali, abych jim pomohl vyhrát nějakou loterii. Ti obzvláště podlí mi dokonce nabízeli dvacet procent z výhry. Přicházela mi čísla losů s podrobným návodem, co a jak mám udělat. Výhry prý šly do milionů dolarů a takové peníze jsem dle jejich slov nemohl jen tak nechat plavat.

Milí čtenáři, moje odpověď je jasná. NE! Nic takového není hodno mé maličkosti. Nevěřím gamblingu a ani jej nemám rád. Kdybych do toho šel i s tou vaší dvacetiprocentní provizí, byla by moje vina stejná jako ta vaše. Kdybych už chtěl něco podobného udělat, proč bych se spokojil s nějakými dvaceti procenty? Nebylo by pro mne výhodnější vyhrát všechny ty peníze pro sebe?

Je až překvapivé, jak snadno lidé podlehnou líbivým frázím a laciným trikům v reklamách, které se je snaží přesvědčit, že díky nově objevené fintě mohou vyhrát v loterii zaručené milióny. To ještě nikdy nikoho nenapadlo, že jestliže by byl opravydu objeven nějaký trik umožňující sázky s větší jistotou výhry, určitě by nebyl prodáván každému Zadva

dolary na počkání? Pokud by takové tajemství existovalo, každý by šije rád ponechal spíše u sebe.

Možná bych se teď mohl zmínit o lidech, kteří mají touhu se za mě modlit. Možná vám to bude připadat divné, ale i takoví lidé existují. Přišly mi stovky dopisů, ve kterých mě jednotlivci a někdy i celé skupiny lidí informovali o tom, že se za mě budou modlit. Neexistuje větší nesmysl. Většina z těch lidí o mně přece vůbec nic neví. Neví, jak žiji a co mě trápí. Je přímo škodlivé upínat se k něčemu a mumlat si svá přání, když člověk pořádně netuší, za co se vlastně modlí.

Zkusím vám to názorně vysvětlit na nějakém příkladu, kterým bych svému konceptu dal pevné obrysy. Modlitba však není pro svou vágnost tou úplně nejlepší volbou. Hypnóza bude pro své jasné a pevné obrysy lepší.

Představme si dívku, již trápí nějaký problém. Její přátelé ji v dobrém úmyslu přesvědčí k návštěvě hypnotizéra. Dívka se trápí již delší dobu, tudíž se chytá prvního stébla a objedná se u doktora X. Nyní však pozor! Hypnotizér sice může být člověkem těch nejslechetnějších úmyslů, co je vždy připraven pomoci, pokud však nemá skutečně odborné lékařské vzdělání, není schopen dívčinu nemoc diagnostikovat, a i když se mu podaří poodkrýt všechny symptomy dívčina problému, nemá šanci nemoc překonat. Dívka bude chřadnout víc a víc, až nakonec zemře, čímž přidá pěkný kus ke karmě nejen pana hypnotizéra^ ale i svých hloupých „kamarádů", ' kteří ji k němu poslali.

Vím velice dobře, že pokud někoho přivezou do nemocnice, například ve stavu agónie, nedostane se mu žádné pomoci, dokud nemocniční personál neprověří veškeré symptomy a nestanoví alespoň pravděpodobnou diagnózu. Teprve poté je nemocnému aplikován lék nebo alespoň ztišující prostředek. Rovnice stanovení diagnózy a následná léčba jsou prostě pravidlem, kterého se drží všichni lékaři. A právě proto jsem vždy velice ostražitý, když lidé blázní jenom proto, aby vyslali své modlitby, přičemž se domnívají, že jejich mumlání bude mít nějaký telepatický efekt, jenž potlačí všechny příznaky. Na takové lidi pohlížím jako na své největší nepřátele. Vždy si říkám: „Dobrý bože, ochraňuj mě před těmito zdánlivými přáteli, se kterými se musím potýkat.“ Takže vás prosím, už žádné další modlitby, pokud o ně nejste vysloveně požádáni. Je jasné, že pokud vás oběť sama poprosí, je vaší povinností přispěchat na pomoc, ale jinak si své modlitby nechte pěkně pro sebe, beztak je potřebujete víc než ti druzí.

Jednou jsem dostal dopis, v němž mě autor podezíral z toho, že asi nemám mnoho přátel, když se ve svých knihách neustále otírám o nenávistné či alespoň negativní dopisy, které přicházejí na mou adresu. Rád bych vše uvedl na pravou míru. Autorka dopisu byla feministka, čili nejnižší forma lidské existence, kterou znám. Nicméně bych o svých kamarádech mohl něco napsat, i kdyby to mělo být jen pro vyvrácení jejích obvinění. Někteří posílají dopisy mě, jiným píšu a posílám dopisy dokonce

sám od sebe, jako třeba Hy Mendelsonovi, o němž se zmíním ještě později.

U feministek člověk nikdy neví. Můžou mít problém s kdečím, takže abych nebyl v dalším nenávistném dopise opět obviněn, že mezi mými přáteli převažují muži, budu o svých přátelích psát podle abecedy, což by snad nemuselo nikoho rozčílit.

Ze všeho nejdřív své přátele uklidním, neboť je velká pravděpodobnost, že někteří z nich tuto knihu budou číst. Ačkoliv se o nich nyní rozepíšu velice důkladně, nikde zde nebudou uvedeny žádné podrobnější údaje typu poštovní adresa a tak dále. Mluvím o tom proto, že jen pár týdnů nazpátek jsem dostal neofrankovaný dopis od muže, jenž mě žádal, abych mu poslal jména a adresy všech lidí, kteří se zabývají astrálním cestováním a mohli by mu pomoci se se mnou spojit. Ten nebohý muž už musel být nejspíš na pokraji zhroucení, neboť známku přiložil k dopisu, místo aby ji nalepil na obálku. Nena-psal ani svou adresu a zapomněl se také podepsat. Nezbyvá mi tedy než doufat, že teď v rukách drží tuto knihu, aby si mohl přečíst odpověď. Nikdy a nikomu za žádnou cenu neposkytnu bližší údaje o svých přátelích, pokud k tomu od nich nedostanu svolení. Sám jsem měl mnoho potíží s lidmi, kteří se na mě informovali jinde. Podobné případy mě vždycky rozčílí a mou reakcí je obvykle ta nejneslušnější odpověď, jaké jsem schopen.

Zmíním zde tedy jen pár svých přátel, jejichž jména mi přijdou na mysl. Nebude to žádný ucelený seznam, neboť mou ambicí není vybudování

kartotéky. Ovšem ještě jednou zdůrazňuji: adresy nečekejte!

Včera jsme měli návštěvu, na niž jsme se již dlouho těšili. Tím „my“ mám na mysli paní Rampu, paní Rouse, slečnu Kleopatru Rampu, slečnu Tadalinku Rampu a moji maličkost. Jednoho rána se na dvoře objevil velký obytný vůz a z něj vystoupil John Biggras. S Biggsem, jak jsme mu také říkali, jsem se znal ještě z dob, kdy jsem pobýval v Montrealu. Jednoho dne se mi Biggs představil, nebo lépe řečeno, já se představiljemu. Rychle jsme si padli do oka a brzy také navázali intenzivní kontakt. Biggs byl v té době obchodním zástupcem firmy, jež prodávala léky a jiné lékařské pomůcky. Několikrát dostal cenu za úspěšný prodej mého zboží. Poté, co jsme opustili Montreal, dospěl i on k rozhodnutí, že s Montrealem svou budoucnost spojit nechce, a vydal se na cestu s námi. Přes celou Kanadu nás následoval ve svém pojízdném domě, který obýval s dvěma kočkami. Jednou z nich byl Wayfar, obrovský mazlivý kocour s přátelskou povahou, a druhou roztomilá kočička zhruba poloviční velikosti.

Do té doby si žili pohodlně ve Vancouveru, kde měl Biggs kancelář a práci, která jej naplňovala, díky níž cestoval po světě, potkával nové lidi a objevoval neznámé krajiny. Kočky se mezitím „staraly o dům“.

Jak už jsem se zmínil, včera se Biggs objevil na naší zahradě a rozhodl se se svým domem na kolečkách týden zůstat, aby si užil prázdniny. Biggsovi se v Calgary líbí, přestože je pro něj při srovnání

s Vanocouverem příliš malé. Vždycky mu říkám: „Co je malé, to je hezké!“ Třeba diamanty jsou taky malé, a jak je lidé mají rádi. Bigss je jedním z našich nejbližších rodinných přátel. Vidáme se velice často, a pokud k tomu není příležitost, neboť jsem někde na cestách, telefonujeme si skoro co druhý den.

Brzy poté, co vyšlo *Třetí oko*, jsem dostal dopisy od dvou dam. Jednou z nich byla paní Cuthbert, s níž jsem mimochodem zůstal v kontaktu dodnes, což už dělá dohromady nějakých sedmnáct let. Píšeme si velice často, a ačkoliv jsme se ještě nikdy neviděli osobně, považuji ji za svou kamarádku. Další ženská přítelkyně přijde na řadu, až na ni dojde místo v abecedě, abych byl spravedlivý vůči všem těm feministkám, které jsou mou noční můrou. Nyní přichází na řadu muž, jehož považuji mezi mými přáteli za klenot. Frogs Frenneaux. Angličanjako poleno, ale jeho rodina pochází z Francie, čímž se vysvětluje jeho zvláštní jméno. Tady mu nikdo neřekne jinak než Frogs. Žije v Novém Brunšviku. Seznámili jsme se při mém tamějším pobytu. Povoláním je inženýr, a přestože občas mluví tvrdě a drsně jako nějaký našťvaný buldok, pod nasupenou maskou se skrývá vřelý a přátelský člověk se zlatým srdcem. Nevím sice, jak by mohlo srdce z takového kovu v lidském těle vůbec fungovat, ale *zlaté srdce* je spojení, které se na Frogse hodí ze všeho nejvíc. Nikdy nezapomenu na to, jak mě Frogs přivezl z letiště do brunšvického hotelu Saint John. Táhl mě v mém kolečkovém křesle po schodech a přitom houkal, funěl a duněl jako stará lokomotiva. Skoro u toho

námahou vypustil duši, a když jsem viděl, jak se mnou moje křeslo komíhá, myslel jsem, že duši vypustím i já. Když jsme se konečně dostali nahoru, byl Frogs nateklý jako ropucha a ztěžka oddechoval. Tímto tě zdravím, milý Frogsi.

Zůstaneme ještě v Kanadě a já zmíním dalšího občana toho obrovského státu. Bernard Gobeille. Bernarda zná dobře celá naše rodina. Byl naším panem domácím, když jsme ještě bydleli v montrealské čtvrti Habitat. Bernardovi svěřili velký obytný komplex, o nějž se staral velice svědomitě. Dá se říct, že až příliš svědomitě, neboť byl brzy odvelen jako správce do jiného komplexu, kde měli problémy s nájemníky. Bez něj už Habitat nebyl tím, co býval. Jeho odchod byla ta poslední kapka do mého poháru nespokojenosti. Už jsem nadále nehodlal snášet neustálý stres a pronásledování a odstěhoval jsem se z Habitatu také. S Bernardem jsme však zůstali v kontaktu. Zrovna dnes ráno mi od něho přišel dopis. Co bych za to dal, kdyby byl mým domácím i tady, ale Calgary je od Montrealu bohužel až příliš daleko.

Nyní nastal příhodný čas podívat se i někde po světě, ať nezůstáváme jenom v té naší studené Kanadě. Co třeba Brazílie? Tam žije Adonai Grassi. Výjimečný muž a můj velký přítel. Učí se anglicky, takže si spolu píšeme bez prostředníka. Adonai je člověk s velkým nadáním a zaujetím pro věc. Není to žádný diktátor, ale spíše ten typ, jenž pro samé zaujetí činností zapomene i na čas. Věštím mu velkou budoucnost, a to i za hranicemi rodné země. Po-

sílám mu své pozdravy. Jak se říká v portugalštině:
„Saludos!“

Tak, a můžeme jít dále a podívat se na jednoho gentlemana z Mexica, přestože už dnes žije v Detroitu v USA. Pan Rosendo Garcias si však ve svém domově i nadále zachovává svůj mexický svéráz a povahu člověka, která by mouše neublížila. Tento svět plodí mnoho nepravostí a utrpení a je snesitelným místem k životu jen díky tomu, že po něm běhají lidé jako je právě Rosendo. Kéž by se lidí, jako je on, v budoucnu rodilo víc.

A hurá zpátky do Brazílie, odkud pochází můj další výborný kamarád Friedrich Kosin. Zná se velice dobře i s Adonaiem Grassim. Kdysi jsem o něm psal docela často, ale on sám z toho nebyl moc nadšený a poslal mi několik dopisů, v nichž si mi postěžoval, že se o něm tak často zmiňuji. Je to asi nějaký druh skromnosti. Popravdě řečeno nevím, co si mám o tom myslet, ale respektuji jeho rozhodnutí a napíšu jen, že je to člověk, který se zná s panem Grassim.

Nyní přejdu k osobě, kterou znám již opravdu velice dlouho. Pat Loftus je mým dobrým přítelem už dlouhá léta. Gentleman od přírody a jeden z nejúžasnějších lidí, které jsem kdy potkal. Dnes je v důchodu, ale kdysi býval irským policistou a i v tomto povolání si udržel záviděníhodnou reputaci člověka, který je laskavý a nesmlouvavý zároveň.

Velice si jej vážím a hluboce ho obdivuji. Přestože zůstáváme v intenzivním písemném kontaktu, mám v současnosti jen jedno jediné velké přání. Rád bych se s Patem ještě jednou osobně setkal, a to dřív, než

někdo z nás tento svět opustí. Nejsme už nejmladší a vzhledem k rychle plynoucímu času mám strach, že toto přání zůstane nevyslyšeno. Pan Loftus patří k hrstce statečných obětavců, kteří zakládali Irskou republiku. Tento hrdina oněch pohnutých dní rozhodně nebyl nějakým dítkem štěstěny, které by se v pravou chvíli ocitlo na správném místě. Kdyby jej štěstěna opravdu přijala za svého, nebyl by dnes policistou v penzi, ale irským ministerským předsedou.

Často si představuji, jak jeden z mých nejváženějších přátel sedí u okna ve svém starém doměna břehu Irského moře a myslí na mě, přítele vzdáleného více než čtyři a půl tisíce kilometrů. Vzpomínám na tebe i v tuto chvíli, Pate, můj věrný příteli.

Tahle představa starého Pata, jak sedí doma v Irsku a vyhlíží směrem ke Kanadě, mě přivedla zpátky a připomněla mi Shelagh McMorran. Je to jedna z těch osob, které mi nejdřív napsaly a teprve vzájemné dopisní přátelství poté vyústilo i v osobní setkání. Shelagh je žena mnoha talentů a schopností. Výjimečná bytost, kterou si oblíbí každý, kdo se sní potká.

Pokračujme nyní zpátky do Montrealu, abychom se podívali na mého velkého přítele, na něhož se často obracím a stejně tak často jej zmiňuji i ve svých knihách. Mužem, který by se zároveň mohl honosit titulem Nejěstnější člověk v Montrealu, Vážení, dovolte mi představit Hy Mendelona. Jednoho dne jsem zatoužil po novém fotoaparátu. To bylo v době, kdy jsme ještě žili v Novém Branšviku. Má žena netrpě-

livě listovala inzertními novinami, když se najednou zastavila a poté i nahlas přečetla: „Šimonovo fotografické království, Craigova ulice, Montreal. Nechceš to zkusit?“ Chvíli mi trvalo, než jsem se rozhoupal a napsal na adresu, kterou mi manželka z novin pro jistotu vystříhla. Promptně jsem obdržel odpověď od Hy Mendelsoona. Měl chování ne obchodníka s fotoaparáty, nýbrž anglického gentlemana; Nechtěl po mně ani platbu předem, ani nečekal s odesláním zboží, než mu přijde potvrzení o zaplacení. Nic takového. Přesně se držel pravidla, které nám říká: „Chovej se k ostatním tak, jak chceš, aby se oni chovali ktobě.“ Stal jsem se nejenom jeho věrným zákazníkem, ale zanedlouho i přítelem. Věřím tomu, že mě má rád stejně tak, jako mám rád i já jeho.

Hy měl docela složitý život. Otec mu zemřel, když byl ještě mladý, a on po něm musel převzít ro-
dinný obchod. Musel jej znovu vybudovat, nicméně se mu to podařilo víc než dobře. Obchod se rozrostl do netušené velikosti a řekl bych, že lépe zásobeny obchod s fotografickými potřebami byste v Kanadě mamě hledali. Párkrát jsem se jej jen tak z legrace zkusil zeptat, jestli má na skladě to nejméně sehnatelné zboží. Odpověď byla vždycky stejně lakonická: „Ano.“ Takže, milý Hy Mendelsone, je mi velkou ctí, že jsem Tě mohl poznat a že jsi mi umožnil být Ti přítelem. Navíc jsi snad jediným člověkem, kterému častěji posílám dopisy já než on mně.

Mám tady ještě jedno M. Ovšem, abych mohl pozdravit pana Carla Moffeta, musím se vypravit přes hranici do USA. Má koníčka, díky kterému mu říkám

Parník Moffret. Je totiž vášnivým modelářem lodí, a i když jsem na něj snad už stokrát dotíral a poštuchoval ho otázkami, jaký smysl má lopotit se několik týdnů s púhnetrovou galeonou, vždycky se mi akorát vysmál a dál pokračoval ve své mravenčí práci.

Jednou sestavil opravdu nádherný parník. Nejdříve mi poslal pár fotek a pár dní poté mi přišel i obrovský balík, v němž byl samotný model. Bohužel jsou celníci v Calgary tak trochu nekompromisní a naučtovali si za model takovou částku, kterou si nemohl dovolit ani jeden z nás. Byl jsem z celé té situace hodně smutný. Parník byl opravdu nádherný a já byl deprimován tím, že ten krásný kousek, který můj výborný přítel vyrobil jen a jen pro mě, musím poslat zpět do USA. Zkusil jsem ještě jednou celní úřad navštívit, avšak s celníky nebyla kloudná řeč. Mají své příručky a nařízení a z předpisů neuhnou ani o kousek. Ještě nikdy jsem s nimi neměl dobré zkušenosti a nezměnilo se to ani tentokrát.

Teď si odskočíme přes Tichý oceán až do dalekého Japonska. Navštívíme hlavní město Tokio. Tam se totiž nachází má výborná kamarádka Kathleen Murata. Je velice drobná a ještě více talentovaná, svůj dar však nedokáže patřičně ocenit. Pokud by využila všech svých schopností, byla by to ta nejlepší ilustrátorka knih na světě, tím jsem si jistý.

Kathleen je původem Američanka, jež si za muže vzala Japonce. Mám však dojem, že jí japonský styl života moc neseďí a ráda by se vrátila zpět do USA, přestože její rodné město stále častěji navštěvují povodně. Zatím to řeší poštovní korespondencí, aby

měla aspoň nějaký kontakt se zemí, odkud pochází. Jedním z těch, kteří jí připomínají severoamerický kontinent, jsem i já. Vyvinulo se mezi námi přátelské pouto, které se ještě více utvrdilo po její návštěvě mého tehdejšího domova v Habitatu. Zůstala zde několik dní, které jsme prožili ve vzájemné harmonii a radosti.

Ale zpátky do Kanady. Tentokrát na jeden z kanadských ostrovů, kde žijí manželé Orlowští, Ed a Pat. Ed je jeden z nejtalentovanějších řemeslníků, jaké znám. Nejenže je velmi zručný, ale je obdařen také uměleckým cítěním, díky čemuž může dělat prakticky cokoliv. Pochází z Evropy, odkud emigroval do Kanady. Ze své staré vlasti si s sebou přinesl mnoho zkušeností a dovedností, které se mu zdě hodí. Podle Všeho však na Zemi tráví Ed svůj poslední život a ten mu zatím přináší víc trápení než radosti. Má špatnou práci s ještě horším platovým ohodnocením, takže v ní musí trávit skoro celý den. Ten člověk je ovšem génus. Nepotřebuje nic víc než příležitost a finance, aby mohl rozehrát své šikovné mce při výrobě soch a figurín, což je jeho největší zábava. V současné době pro mě dodělává kyvadlo, skříň a několik ornamentů s východní tematikou, které jsem si u něj objednal. A víte co? Já nyní poruším své pravidlo, k němuž jsem se zavázal na začátku, a prozradím vám jeho adresu. Klidně mu napište, abyste zjistili, co všechno umí. Jeho adresa je;

Ed Orlovski
Cavehead
York P. O.
Prince Edward Island
Canada

Nedaleko odtud žije další z mých přátel, ke kterému chovám neskonalý obdiv. Jejím kapitán George „Bud“ Phillips. Vášnivý a zkušený pilot, který se každoročně účastní závodů v akrobacii. Pracuje samozřejmě jako pilot u jedné velké firmy a na svět se obvykle dívá z výšky více než jednoho kilometru. Zním kapitána už pěknou řádku let a čím déle jej znám, tím víc si jej vážím.

Nyní se posuneme trochu „doprava“ a podíváme se na zasněžené vrcholky Alp ve Švýcarsku. Další mou kamarádkou je dr. Maria Pien. Rodilá Švýčarka, jež se provdala do Číny. Měl bych být přesný a napsat, že si vzala čínského muže, protože feministky nikdy nespí a za chvíli by mi mohl přijít dopis, ve kterém by stálo, jak je možné, že Švýčarka žije s Číňankou. I když dneska už je i toto možné. Nedávno jsem o tom něco četl v novinách. Nicméně Maria je velmi schopná a nadaná žena, která před sebou měla slibnou kariéru. Bohužel si však pořídila Velkou rodinu, která jí bere veškerý čas a energii. Je smutným faktem, že žena je v otázce rodiny pokaždé postavena před rozhodnutí, jestli jít sobecky za svým cílem, nebo napnout síly k odpovědné výchově potomstva. V každém případě ji tímto zdravím.

Dalším v řadě bude muž. Je jím Brian Rusch, člověk, s nímž si dopisuji již velmi dlouho. Popravdě řečeno, sám už si nevzpomínám, jak dlouho to je. V každém případě však patří k prvním lidem, se kterými jsem si začal psát.

Dalším podobným případem je i Ruby Simmons. Myslím, že její dopis přišel dokonce ještě dřív než ten od paní Cuthbert. V každém případě je paní Simmons mým prvním písemným kontaktem z USA, a z tohoto důvodu ji zde i uvádím.

Daleko ve Vancouveru žije člověk, s nímž mě spojila vášně pro bonsaje, což jsou japonské trpasličí stromy. Paní Edith Taero ví o zahradách a pěstování rostlin tolik jako málokdo. Já už jsem psal, i já jsem velký milovník bonsají a na základě tohoto společného zájmu jsme s Edith vybudovali hluboké přátelství založené na křehké dopisní korespondenci. Fascinace bonsajemi ji nakonec přivedla i do mého domu. Před dvěma týdny, to byl zrovna pátek, se objevila před mými dveřmi. Jen chvíli předtím urazila 980 kilometrů z Vancouveru až do Calgary. Zdržela se bohužel jen na chvíli, neboť počátkem týdne už musela být kvůli práci zpět ve Vancouveru. Koho jiného byste chtěli nazvat dobrým přítelem než někoho, kdo za vámi jede tisíc kilometrů, aby se poté, co si užijete jen pár hodin společné radosti, vydal zase tisíc kilometrů nazpět. Jsem přesvědčen, že ta cesta nepatřila zrovna k nejpohodlnějším. Milá Edith, jsi u nás vždy vítána.

Ovšem těch tisíc kilometrů není nic proti trase, kterou budeme muset urazit nyní, abychom navští-

vili dalšího z mých přátel, který žije ve staré dobré Anglii. Tím člověkem je Eric Tedey, který mi jednoho dne napsal. Pamatuji si, že jsem byl okouzlen jeho jménem, jež mi připomínalo čajové sáčky Tetley, které jsme v té době používali. Promptně jsem Ericovi odepsal. Jelikož jsem upřímný a málokdy si беру servítky (dokonce by se dalo říct, že jsem netaktní), nezapomněl jsem se v odpovědi o té podobnosti s čajem zmínit. Naštěstí je Eric ten pravý Angličan se ztřeštěným smyslem pro humor, takže mou hloupou připomínku vzal velice dobře. Stali se z nás kamarádi a od té doby si často vyměňujeme kromě dopisů i celkem hrubé vtípky. Musíme však být velice opatrní a ty nejpepmejší vtípky si schovávat pro sebe, neboť oba máme manželky, které s námi sdílejí společný domov, a možná předvídáte, k čemu by mohlo dojít, kdyby si naše ženy některé z těch dopisů přečetly. Přinejmenším jejich názor ohledně mužské slušnosti by velice utrpěl. Tak nebo tak, Eric Tedey je můj dobrý kamarád.

Dalším člověkem v abecední řadě mých přátel je Jim Thompson. Žije v kalifornské divočině. Ve skutečné divočině, nikoliv na nějakém divokém předměstí. Zpočátku mi to nepřišlo divné, neboť jsem měl dojem, že celá Kalifornie je z větší části pokrytá panenskou přírodou. Jim má zajímavého koníčka. Sbírá všechny kalendáře s omezením do roku 1960. Nikdy bych neřekl, kolik bylo na světě vyrobeno různých druhů kalendářů. Jim a já jsme velice dobří přátelé.

Dobrý bože, vždyť já už vypsal dvacet jmen. To je celkem solidní číslo. A přesto budou možná ti urýpanější z vás mít dojem, že je to pořád málo. Protože stále nejsme na konci abecedy, podívejme se ještě na jedno jméno. Musíme se za ním vypravit do Evropy. Tam žije má kamarádka slečna L. C. Vanderpoorten. Je to velice agilní žena s mnoha zájmy a důležitou obchodní funkcí. Nepíšeme si příliš často a kontakt udržujeme spíše sporadicky, abychom se utvrdili v našem přátelství. Je mijasné, že pracovní povinnosti ji zatěžují natolik, že na osobní korespondenci nemá tolik času jako kdysi. Nicméně této příležitosti využiji a alespoň takto na dálku zdravím svou úspěchanou kamarádku z Belgie.

Doufám, že jsem dostatečně uspokojil ty z vás, kteří se příliš neostýchali a kladli mi své dotěrné a pochybovačné dotazy o mých přátelích. Možná jste byli i překvapeni, kolik lidí jsem uvedl v tomto krátkém referenčním seznamu. Mohl bych samozřejmě pokračovat dál a připsat dalších dvacet nebo i třicet jmen, ale myslím, že pak by následovala intervence od samotného nakladatele.

Nicméně, milý nakladateli, kdyby ses k něčemu takovému skutečně odhodlal, dovol mi, abych ti připomněl tvá slova. Sám jsi mi psal, abych poctivě zodpovídal dotazy čtenářů. Velectěný pane, ale přesně to já dělám! Paní feministka (mohl bych napsat dáma, ale feministky žádné dámy nejsou) se mě zeptala, zda mám nějaké přátele, a pokud ano, zda bych byl schopen napsat více jmen, než se vleze na zadní stranu poštovní známky. Jak sami vidíte,

ta známka by musela mít nejméně velikost plachty.
Úkol jsem tedy, milý nakladateli, splnil. Odpověděl
jsem na dotaz čtenáře.

Kapitola 4

Bylo krásné slunečné odpoledne a náš host z Vancouveru Biggs vznesl otázku: „Což talhlé vyrazit si někam ven? Kamkoliv. " Pri vyšlónyení mi hlavou okamžitě prolétla všechna má nedodělaná práce. O slovo se hlásily zejména dopisy, jež stále nedostaly svou odpověď. Byl jsem totiž v nemocnici, a ačkoliv jsem o tom spous- tu lidí informoval spolu s vysvětlením, že odpovědi najejich dotazy mi nyní chvíli potvrují, mnozí z nich mi okamžitě odepsali formou dalších nekonečných otázek, jen abych se po propuštění z nemocničního oddělení náhodou nenudil. No, to mě v příštích pár dnech rozhodně nečeká.

Mimoto na mě čekala rozepsaná kniha. Mám-li u sebe stále její nedokončený rukopis, vydavatel ji logicky nemůže zadat do tisku. Pak mi však hlavou

prolétlo zhruba tohle: „Někdo někde řekl, že příliš mnoho práce žádná zábava dělá z lidí blázny. Blázen se ze mě stal už dávno, trochu toho povyražení proto vůbec nebude na škodu.“

Pomaloučku jsem si ve svém kolečkovém křesle dojel k autu, kde jsem se pak po několika obvyklých nesnázích naskládal dovnitř. Křeslo bylo složeno, umístěno do kufru a my mohli vyrazit.

Byl to můj první výlet od příchodu z nemocnice. Vlastně to byla má úplně první možnost vidět samotné Calgary, protože osobní automobil je něco, co v naší domácnosti stále chybí. Nemáme dokonce ani televizi. Někdy si říkám, že v televizi by se o Calgary jistě našla spousta zajímavých obrázků - nic z toho však nemám možnost zhlédnout. Dnes jsme proto konečně zvedli kotvy a ujížděli pryč z města směrem k horám, kde jsme chtěli dále stoupat do jejich podhůří. Ještě předtím jsme si ale udělali okružní jízdu kolem příjemné a moderní nemocnice Foothills. K naší smůle zde zrovna nakládali jakési tělo z márnice přímo do pohřebního vozu!

Odvrátili jsme se a pokračovali dále podél řeky. Nemohli jsme jet samozřejmě nikam daleko, protože se teď už mnohem dříve unavím, a navíc trpívám nesnesitelnými bolestmi. Zajeli jsme proto jen tak daleko, odkud byl už docela pěkný výhled na město i s jeho meandrujícími řekami - Bow a Elbow.

Městská doprava byla úděsná. Bylo nám řečeno, že v Calgary je víc aut na osobu než v kterémkoliv jiném městě Severní Ameriky, a milerád tomu

věřím. Lidé si to sviští sem a tam, navíc bez jakéhokoliv ohledu. No, alespoň nemocnice jsou tady kvalitní, kdyby něco.

Čas uběhl rychleji, než bys řekl švec, a my se vraceli domů, tentokrát cestou, která vedla přes obchodní centrum. Tady se vám musím k něčemu přiznat. Velice mne totiž udivuje, k jakému vývoji všechna města spějí. Vypadá to, že nákupní střediska opouštějí centra a stěhují se na periferie. Zanechávají tak města čemu - kancelářím? Přepokládám, že ta místa přece musí být nějak využita.

Nemůžeme ale ztrácet celičky den, čeká práce i má opětovná přeměna v osobu starého morouse s otravnými zlozvyky.

Víte, jestli něco opravdu nesnáším, tak to jsou dopisy od lidí, kteří mě mají nejspíš za jakéhosi nevzdělaného pohana, jenž naléhavě potřebuje spásu.

Tihle osvícenci mi z různých důvodů píší čím dál víc a zasílají mi všechny možné druhy Nových zákonů, Starých zákonů, „slova Božího“ a podobně. Zrovinka včera jsem se v dopise jedné dámy dozvěděl: „Doufám, že světlo Beránka Božího již ve Vašem srdci zažehlo jiskru. Krev Ježíšova je Vaší jedinou záchranou.'4Ok. Se stylem, jakým píše o pohanech, by určitou dávku spásy potřebovala tak akorát sama pro sebe. Jen tak mimochodem, jsem buddhista. Narodil jsem se tak a rád bych tak také umřel. Buddhismus není náboženství, je to životní směr, a opravdoví buddhisté se nikdy nikoho nesnaží na svou víru konvertovat. Nyní si však vybavuji, že však existuje jistá sekta. Lidé se v ní vydávají

za buddhisty, chodí ven oblékáni jako misionáři a ječí v ulicích. Pozor, to nejsou skuteční buddhisté! Buddhismus žádné misionáře nemá ajá osobně bych rozhodně nestál o to, aby se za mne někdo modlil. Při svém posledním pobytu v nemocnici jsem tam sice někoho takového měl, ale poměrně brzy jsem mu pár pěkných křesťanských faktů vysvětlil!

Pevně věřím, že pokud se lidé na tomto světě neobrátní k víře, brzo nám tady žádný svět nezbude. Stejně tak si ale i myslím, že je jedno, o jakou víru půjde. Co záleží na tom, jestli je někdo buddhista, žid, křesťan, hinduista a další, pokud má svou víru? Pokud v něco věříme, tak se podle toho také snažíme jednat. Kupříkladu má osobní víra je: „Nečiň druhým to, co nechceš, aby činili tobě.“ Nikdy jsem neusiloval o něčí změnu, a proto také nechci, aby měl někdo potřebu měnit mě. Zapamatujete si to konečně, mí milí šířitelé dobra? Upozorňuji, že všechny ty zaslané svaté knihy, svátá slova, svaté terory a svaté cokoliv letí přímo do popelnice před domem. Poznal jsem totiž, že právě lidé, od nichž mi tyto věci přicházejí, se ze všech lidí těší té největší ignoranci a fanatické zaslepenosti. Jsou tou svou vírou tak prolezlí a hypnotizovaní, že se na ni nedokážou podívat ze dvou různých úhlů a zjistit si něco i o jejím původu.

V mé předchozí knize *Světlo svíčky* vás zaujalo líčení o Ježíšově cestě do Japonska i vyprávění o jeho ukřižovaném bratru, jenž byl použit jako Ježíšova náhrada. Možná bych měl proto udělat to, o co mě mnozí z vás prosí — říci něco i o dalších bib-

lických příbězích. Byl jsem opravdu hluboce překvapen, kolik lidí má o podobné věci zájem.

Jak jistě víte, tyto příběhy se nevyskytují nikde jinde než v samotné *Bibli*. Například takový Ježíš. Ani jeden z významných spisovatelů o něm za posledních 2 000 let nenapsal ani řádku. To už přece stojí za trochu toho uvážení. Význačnější události dnešní doby jsou propírány do těch nejmenších detailů a jsou o nich popsány celé stohy knih. Už odedávna se psalo o velkých událostech daných dní a skutečnost, kdy se významní autoři z dob křižování nezmiňují o ukřižovaném Ježíši, naznačuje, že nebyl příliš znám.

Jen si vzpomeňte, že se křesťanství objevilo až dlouhou dobu po Kristu. Jeho základy byly položeny až šedesát let poté v Konstantinopolské konvenci. Dle názoru tehdejších Řeků a Římanů nebyl Ježíš ničím jiným než jedním z těch problémových typů lidí se specifickými názory. Slovy dnešních dní by mohli říci: „No jo, zase jeden z těch létajících hippíků nebo vůdce nějaké obyčejné partičky zlodějů!“

Jste šokováni? Nemáte důvod. Nebyli jste tam a nevíte, co se stalo. Znáte pouze to, co je vám prodáváno v *Bibli* a jejích příbězích. Ti největší z tehdejších spisovatelů, jejichž slova se nám uchovala, se o Ježíši žádným způsobem nerozepisují.

Mám tady další věc, která stojí za zmínku. Jestliže je nějaká osoba přibita na kříž a ještě téhož dne sejmuta z kříže (jako Ježíš), může se stát, že je pouze v hlubokém bezvědomí. To by pak ale znamenalo, že o žádné ukřižování se v dané situaci nejedná!

Skutečnost je taková, že pokud je někdo zavěšen za paže, objevuje se u něho celá řada dýchacích potíží. Nemůže se pořádně nadechnout, neboť by musel zeširoka roztáhnout hrudník, což je v dané situaci prakticky nemožné. Byl jsem takhle zavěšen při svém uvěznění v zajateckém táboře, takže vím, o čem mluvím. Samotné ukřižování prostě nezabíjí. Místo toho se zde projevuje extrémní vyčerpanost a osoba na kříži již brzy upadá do bezvědomí. Její dýchání je stále řidší a pomalejší, takže smrt nastává v podstatě udušením.

Mám za to, že stejná diagnóza se projevuje i u osob popravených elektrickým proudem. Svaly, jež mají za úkol kontrolovat proces dýchání, jsou paralyzovány či jinak poškozeny, a do mozku se tak nedostává množství kyslíku potřebné pro udržení vědomí. Člověk tak upadá do bezvědomí, a pokud událost zůstane nepovšimnuta, zemře. Pokud je však od elektrického zdroje včas odtržen, ve většině případů jej mezi „živé“ vrátí umělé dýchání.

Chystal jsem vám vyprávět ještě o pár dalších a velice zajímavých životních faktech. Týkaly se jistých aspektů vězeňského režimu v amerických věznicích, avšak můj vydavatel měl z jakéhosi důvodu za to, že rukopis by mohl vyvolat nemalý poprask. Na jeho žádost jsem proto musel několik pasáží vynechat, ale doporučuji vám sehnat si pár knih sepsaných bývalými řediteli věznic. Někteří z nich velice otevřeně popsali, jak takový průměrný vězeňský den v Americe vypadá. Ačkoliv se vydavatelství bálo tyto informace v mé knize zveřejnit, vy-

davatelé již zmíněných autorů s tím už takový problém neměli. Jen se projděte do nejbližší knihovny a zkuste se po nějakém takovém titulu podívat.

Pokračujme však nyní dál. Věděli jste například, že v dobách ukřižování existoval jistý zákon, jenž určil soumrak jako dobu, kdy mělo být tělo snato z kříže? Odsouzenci přitom byly lámány nohy, což jeho organismu dodalo další sérii šoků z bolesti. Ty jeho dýchacímu oběhu také zrovna neprospěly. Nechte mne však opět zmínit Ježíšův případ, kde je obzvlášť zdůrazněn fakt, že Jeho kosti zlámány nebyly. Takže pokud jeho kosti zůstaly vcelku a tělu nebyl dodán žádný jiný zvláštní příděl bolesti, mohlo se docela klidně stát, že byl Ježíš znovu vzkříšen.

Po svém snětí z kříže byl, pravděpodobně nezlo-
men a živ, šoupanut do jeskyně, kde byl přijat velmi zvláštní a velice talentovanou skupinou osob.

Říká vám něco pojem Esejové? Pro ty, kdo neví, připomínám, že se jednalo o židovskou nábožen-
skou sektu, jež žila velice přísným způsobem života a jejíž členové byli vedeni ke společnému řeholní-
mu životu, který byl daleko za hranicemi chápání obyčejného smrtelníka.

Vyznačovali se nesmírnými znalostmi v otázkách života a smrti a věděli také, jaké chemikálie jsou v určitých chvílích potřeba. Mimo jiné dokázali vzkřísit i mrtvé. Tehdy po Ježíšově ukřižování pro-
to stačilo promazat tělo pár pronikavými vůněmi, vpravit do něho pár syntetických látek a dotyčný, ať už se jednalo o Ježíše, jeho bratra či kohokoliv jiného, se tak opět navrátil k životu.

Osvěžme si nyní paměť ještě víc a připomeňme si Lazarův případ. Tento Ježíšův přítel byl údajně také vzkříšen, není to pravda? *Bible* říká, že byl oživen právě Ježíšem a my zase víme, že Ježíš byl jedním z Esejů, takže je velice pravděpodobné, že tento „čaroděj bílé magie“ u sebe nosil jisté bylinky či síly. Těmi mohl provádět své zázraky a jeden z těchto zázraků byl k vidění také u Lazara, jenž se pravděpodobně nacházel pouze v hlubokém kómatu. Koneckonců existuje možnost, že se nacházel v kómatu diabetickém. Já sám diabetik jsem, v tomto druhu kómatu jsem se nacházel již mnohokrát a za určitých podmínek se může stát, že je daná osoba považována za mrtvou.

Dalším typem nemoci, která simuluje smrt, je katalepsie. Již mnoho lidí, kterým se toto přihodilo, bylo pohřbeno zaživa, neboť nereagovali ani najeden z testů, které zjišťují známky života. Žádné reakce, reflexy a ani dechem zamlžené sklíčko. Má-li člověk katalepsii, existuje pouze jeden jediný test, kterým lze spolehlivě určit smrt-test rozkladu. Pokud je tělo opravdu mrtvé, začíná se rozkládat a spolehlivým indikátorem je pak mrtvolný pach. U katalepsie však něco takového samozřejmě vůbec nepřichází v úvahu.

Co se Lazarova případu týče, klidně se buď v kómatu, nebo v kataleptickém stavu mohl nacházet, a Ježíš jakožto člen Esejů tyto příznaky včas rozpoznal a za pomoci vhodných indicií jej dokázal vyléčit. Pokud tyto metody neznáme, snadno je vnímáme jako zázrak, neboť nejsou v souladu s našimi

představami, stanovenými zákony, vírou ani dosa-
vadními znalostmi.

Je sice známo, že *Bible* je souborem různých po-
svátých textů a knih, avšak příliš rozšířený už není
fakt, jenž se týká mnoha a mnoha svazků z *Bible*
úmyslně vynechaných.

Mnoho dalších a původních „evangelií“ zde
prostě nenajdeme, neboť byla v přímém rozporu
s některými ze svědectví. Popřemýšlejte nyní pro-
sím o následujícím. Až doposud jsme nenarazili
na tvrzení, že by *Bible* byla pravdivá. Místo toho zde
máme výrok: „Evangelia podle sv. Někoho.“ Jinými
slovy - jsme přátelsky upozorněni na fakt, že kní-
haje slovním líčením jisté osoby. Nikde ani zmínka
o její pravdomlupnosti. Je to něco jako: „Řekl mi, že
slyšel...“ Uznejte sami, že ta věta zrovna nezní jako
důkaz nějakého tvrzení. V podstatě bychom ji mohli
zařadit do kategorie „jedna paní povídala“, neboť
něčí výrok ještě z domněnky pravdu neudělal.

Obstarejte si některé ze starých spisů, ať už pa-
pyrus či stěže tesané do kamene, a budete překvape-
ni pozoruhodnými neshodami, jež objevíte. Věděli
jste například, že dle některých knih Josef nikdy
neexistoval? Někteří lidé si myslí, že byl pouhým
mytickým symbolem. Něco jako král Artuš nebo
Vinnetou.

Pokud byste se věnovali astrálnímu cestování,
což vám jedině schvaluji, neměl by pro vás být pro-
blém narazit na celou plejádu dokumentů, které se
daného tématu týkají. Sahají do minulosti až tři tisíc
let zpátky a leží si tam lidským tvorem dosud neob-

jevené. Ale astrální muži (a samozřejmě i ženy) ví, kde tyto věci hledat a jak šije také přečíst. Je to samozřejmě výhodné, neboť papyrus starý tři tisíce let by se pouhým lidským dotykem mohl rozpadnout v prach, což u astrálního cestování v žádném případě nehrozí, neboť tam nahlížíte na jednotlivé vrstvy hezky jednu po druhé, aniž byste jakkoliv poškodili jejich fyzikální strukturu.

Je-li pro vás obtížné si předchozí slova představit, sežeňte si mikroskop. Až ho budete mít, vložte pod něj jakýkoliv kámen s drsnějším povrchem a objektivem si pomalu zvětšujte jeho velikost. Před očima se vám budou objevovat rozmanité vrstvy, jež následně mizí v nekonečnu, aby uvolnily místo těm následujícím, jež jsou ještě podrobnější. Vše se odehrává podle toho, nakolik jste si horninu zrovna přiblížili. Každý, kdo mikroskop vlastní, vám to objasní.

Když si tento odstavec přečetla má žena, pronesla: „Proč jim také nenapišeš o tom, jak si někteří lidé myslí, že reálnou postavou je i Sherlock Holmes?“ Trefila tím hřebíček na hlavičku, neboť Sherlock byl opravdu obecně přijat jako skutečná persona a spousta lidí mu stále píše. Předpokládám, že dopisy přicházejí na adresu jeho tvůrce, ačkoliv si jejich pisálkové nejspíš neuvědomují, že jejich dotazy směřují někam do fiktivního prostoru. My ostatní víme, že nikdo takový není vůbec reálný. Je ale fakt, že jeho nesmírná popularita jej spolu s fantazií určitých jedinců halí do kabátu skutečné existence.

Již jsem zmínil výhody astrálního cestování při cestě za hledáním dosud neobjevených rukopisů

a podobně. Během uplynulých dvaceti let se ke mně dostalo neuvěřitelné množství dopisů, kde se mi lidé svěřovali, že poté, co jsem se o této metodě rozepsal, již astrální cestování vyzkoušeli a zažili přesně to, o čem si v svých knihách přečetli. Po prvních potížích se v nich prý něco překlenulo a najednou byli zcela volní. Mohli jít kamkoliv, kdykoliv se jim zachtělo.

Bohužel ne všechna psaní byla taková. V několika případech mi bylo stručně a jasně vysvětleno, že nejsem nic víc než prachobyčejný podvodník. Svým způsobem je mi těch lidí tak trochu líto, neboť jim astrální cestování nejspíš ještě nikdy nevyšlo. Mám totiž za to, že pokud má v sobě daná osoba k astrálnímu cestování určitý špatný postoj a objevují se u ní pochyby či obavy nejružnějšího charakteru, není pro ní jednoduché astrální cestování provést. Pro mě a tisíce dalších, kteří astrálně cestujeme, zde existuje jen jeden jediný problém. Vysvětlit ostatním, jak jednoduché to je.

Pojďme si tedy nyní znovu hezky od počátku povyprávět, jak to celé funguje. Takže, rozhodli jste se astrálně vycestovat. Nejdříve ze všeho si položte otázku: „Opravdu v to věřím?“ Je to jedna z rozhodujících podmínek. Pokud vaše odpověď zní „ne“, ani se nepokoušejte o nějaké další pokračování, neboť bez absolutní víry to prostě nejde. Nejprve budete muset přesvědčit vaše podvědomí, které je s astrálním tělem úzce propojeno. Mám pro to své vlastní přirovnání. Vidím chlapce držícího pouťový balónek plněný héliem. Třímá-li pevně v rukou provázek, ke kterému je balónek přivázán, jsou spolu

po tu dobu určitým způsobem propojení. Všichni však víme, co se stane, pokud se nechá přesvědčit k tomu, aby provázek pustil. S astrálním cestováním je to podobné. Musíte prostě uvěřit tomu, že je to možné. Pak nastane část druhá. Uvěřit, že jste toho také schopni.

A za třetí, nesmíte se bát. Je důležité si uvědomit, že jste-li na astrálním výletě, je pro jakoukoliv bytost zcela nemožné vám jakýmkoliv způsobem ublížit. Nesmíte však mít strach. Vysvětlím vám to následujícím způsobem. Vžijte se do situace, kdy si právě si užíváte svou chvíli pohodlí v oblíbeném křesle a zničehonic vám hlavou prolétnepředstava jakési strašlivé nemoci. Okamžitě se vám vybaví všechna ta bolest a utrpení, co s sebou dané onemocnění přináší. Jen tak mimochodem vás napadne, že by se mohla klidně usídlit i ve vás samotných, a cítíte se najednou tak trochu znepokojeni. Srdce se vám rozbuší a po pár chvílích jste si téměř jisti, že se s vámi děje něco hrozně špatného. Vaše srdce začíná být přímo zběsilé, a v důsledku toho přicházejí rozličné žaludeční potíže, pociťujete šílenou nevolnost a podobně. Je tedy celkem dost možné, že nakonec skutečně onemocníte. A stačilo přitom tak málo - jen tak si to prostě vsugerovat. No, a tak nějak podobně se to odehrává i s astrálním cestováním. Pokud se o tento výlet pokoušíte a jste si jisti, že vám při tom nějaký strašák přistříhne křídla nebo něco takového, je jasné, že se ve vás vyrojí obavy. Je pak ale totální ztráta Času se o něco takového pokoušet. Třetí pod-

mínkou je, že nesmíte mít strach. Máte-li ho, nemáte šanci se vymanit ze svého fyzického těla.

Za předpokladu, že jste přesvědčeni o existenci astrálního cestování, máte v úmyslu jej opravdu vykonat a nemáte v sobě zakořeněno ani smítko strachu, by vám v cestě nemělo vůbec nic stát. Leda byste celou událost chtěli využít ke špatnému účelu. Například, a teď mluvím vážně, mi napsalo několik mužů, kteří tuto metodu chtěli používat k prohlížení nahých dívek a podobně. Jeden z nich se mi dokonce svěřil, že by chtěl astrálně cestovat proto, aby se ujistil, že je jeho nastávající před svatbou stále pan-
na. Takové dopisy ke mně vskutku přichází a jsou ukázkovým příkladem toho, jak se lze s astrálním cestováním přímo rozloučit.

Splňujete-li však všechny zmíněné podmínky, pak stačí, když se posadíte na nějaké místo, kde není ani příliš světla, ani tmy. Prostě něco mezi tím. Posad'te se tak pohodlně, jak jen můžete, a ujistěte se, že okolo vás nejsou žádné ostré rohy. A až bude všechno naprosto dokonalé, představte si, jak pozvolna opouštíte své tělo. Váš dech by měl přitom být pravidelný a hluboký. Oči máte zavřené a stáčejí se co nejvíc nahoru, takže jakoby zíráte na počáteční linii svých vlasů. Ti, co vlasy již nemají, šije alespoň představí.

Zíráním tímto směrem docílíte jakoby jemného šilhání. Tak je to správně. Hlavní je tomu dát čas, na nic nespěchat a nechat věci plynout jejich vlastním tempem. Poté by měla nastat nejméně jedna ze tří možných situací. Tou první je, že ucítíte lehké cuknutí. To znamená, že se vám podařilo dostat z fy-

zického těla, avšak zalekli jste se toho a vrátili se do něj zpátky. Strach vám totiž nedovolí pokračovat dál. Není to ale nič, co by nešlo překonat'. Chcete-li, zhluboka se nadechněte a zkuste to znovu.

Druhá z možností se týká stavu, kdy necítíte vůbec nic. Jako by vás pohlcovalo jakési znečitlivění, jež se rozrůstá směrem od chodidel do celého těla. Nemluvím teď však o klasické necitelnosti, protože ten stav je prostě do doby, než jej sami zažijete, absolutně nepopsatelný. Je to něco mezi ochrnutím a jemným brněním, avšak tento stav je zde naprosto běžný. A ať už je to cokoliv, budete to muset překonat. Někteří lidé konstatovali, že se nacházeli jako by v kataleptickém stavu a svaly jim ztuhly natolik, že nebyli schopni pohybu. Panika však není nutná. Jedná se spíše o velmi dobré znamení toho, že si vykračujete tou správnou cestou. Pokud vydržíte, po chvíli zjistíte, že vidíte. Víčka máte však zavřená, pamatujete? Vše kolem má najednou takový zlatavý nádech. Ucítíte houpavý pocit a poté již vstoupíte přímo do astrálního světa. Věci kolem budou náhle zářivější, intenzivnější a barvy se promítnou do tak široké škály odstínů, jež se vám dosud nepromítaly ani v těch nejdivočejších snech.

Třetí situace nastává, pokud jste zcela uvolnění a odpočatí. Nejprve se budete kolébat a poté vstoupíte do tunelu, na jehož vzdáleném konci vás bude čekat světlo. Budete k němu unášeni jako chmýří poletující večerním vánkem. Zůstaňte klidní, neboť vše je, jak má být, a brzy se již ocitnete v astrálním světě. Trávaje zde mnohem zelenější, než jste si kdy

dokázali představit, a voda v jezerech tak průzračná, že vidíte až na jejich dno. Je to tak nádherný pocit! Lusknutím prstů se ocitnete se na jakémkoliv místě, jež vám přijde na mysl. Jen si to představte! Pohybujete se pár stop nad zemí, shlížíte na své fyzické tělo pod sebou, žasnete nad všemi těmi zázraky a jen tak si přemítáte, co dál. Možná zatoužíte celý ten zvláště krásný svět prostě prozkoumat. Udělejte to, protože vám to určitě udělá dobře. Neskutečně to pozvedne vaši psychiku a nakrmí duši. S tímhle nebudete mít problém do astrálního světa kdykoliv vycestovat. Pokud se tam však chcete ihned zpočátku vřítit z nějakého materialistického důvodu, možná narazíte.

Dejme tomu, že se chcete jít podívat, co dělá pan XY. V momentě, kdy na něj a na místo jeho momentálního výskytu pomyslíte, se tam objevíte s ním. Ale co to? Zářivé barvy a léčivá atmosféra jsou zničehonic fuč. Zůstáváte v astrálním stavu, a přesto jste se ocitli zpátky na Zemi. Barvy jsou nijaké, lidé šediví a voda jakbysmet. A pokud je váš přítel, pan XY, v obchodní náladě, určitě se vám jeho mdlé barvy nebudou také zrovna dvakrát líbit.

Důrazně proto doporučuji všem astrálním nováčkům zdržovat se na svých výletech maximálně půl hodiny, aby se s náhlou změnou prostředí vyrovnali. Po pár takových kratších návštěvách by se měli aklimatizovat již mnohem rychleji.

Největším zádrhelem u většiny lidí je totiž fakt, že po počátečním úspěchu a grandiózním vstupu do astrálního světa náhle pocítují prudkou změnu.

Jejich tělo se začíná třást, přichází záškuby a občas se v důsledku narůstající nervozity dostaví i nějaká ta závrať. Jistě, to je ale úplně normální, vcházejí do astrálního těla a jejich fyzická schránka zažívá určitý druh paniky. Přichází myšlenky jako: „Co když není cesty zpátky?“ a v tom momentě se proces zastaví a přichází ke slovu návrat. Lidé se pak mohou cítit trochu malátně. Pokud se tato situace někdy přihodí i vám, pamatujte, že nejlepší je si někam lehnout a zkusit se z toho vyspat, i kdyby to mělo být jen na pár minut. Vaše astrální část se totiž opětovně dostává ven z těla a zpětně se v něm zařizuje. Během té doby jste tak trochu indisponovaní. Takže žádné aspiriny a podobně. Jediné svou, co potřebujete, je dostat astrální schránku ven a nazpátek tak, aby se usídlila do své správné ulity. Je to něco jako ranní vstávání. Pokud se pravou nohou nasoukáte do levého pantofle, také to není zrovna ideální. Logicky ji proto vytáhnete a nasadíte pantofel pravý. Podobné je to i s návratem astrálního Já do fyzického těla.

Tak, a to by k tomu bylo vše, přátelé. Každý, jenž splňuje potřebné podmínky uvedené v minulých odstavcích, si astrálního cestování může užít ažaž. Důležité je, jak jsem již říkal, nemít strach a pochyby, to je pak celá snaha zbytečná.

Pojďme se však nyní vrátit k původnímu tématu této kapitoly, k náboženství. O křesťanství a jeho pár pochybných faktech jsem se již vyjádřil, myslím, dost. Pověděl jsem vám také, že osobně žádnou víru nevyznávám, neboť životní směr, kterého se držím,

nepovažují za náboženství. Mluvím samozřejmě o buddhismu. Zajímá vás, co si o něm myslím?

Čím více se někdo věnuje buddhismu, tím více dokáže ocenit jeho hodnotu jakožto průvodce na cestě životem a čím dál tím více se také utvrzuje v tom, že Gautáma byl ve svých vyhlídkách až příliš pesimistický.

Mám svou jednu osobní domněnku, již jsem doposud nikde nezveřejnil, a která se týká prince Gautámy Buddha. Myslím, že jako člověk byl natolik odtržen od životní reality a jejích strastí, že v situaci, kdy se ocitl tváří v tvář utrpení, bolesti a smrti, se mu otevřely oči a utrpěl určitou formu psychického šoku. Prožil si nejenom převrat svých osobních hodnot. Degradující změnu prodělala také princova samotná podstata bytí. Opustil proto palác se vším jeho komfortem a vydal se na cestu vyloženě rozčarován. Myslím si, že někdy v té době se stal pesimistou.

Pokud je někdo studentem života a Gautámová Učení (dobrá, pro západní svět Buddhova), pak tento jeho pesimismus svým způsobem chápou. Všechno pro něj bylo beznadějně a plné utrpení. My však víme, že tak to přece není. V životě existují špatné věci stejně tak jako ty dobré. Gautáma byl ve svém pohledu na svět prostě až příliš negativní. Právě v té době ovšem svém udělil i spoustu cenných mravních zásad, které vycházely ještě z mnohem staršího náboženství, z hinduismu. Buddha z něj převzal několik hodnotných zkušeností a vytvořil buddhismus. Podobné to přece bylo i s křesťanstvím. Ježíš

ve skutečnosti nebyl vyveden na poušť, jak se všeobecně tvrdí. Místo toho se vydal přes Indii do Tibetu a celou tu cestu do sebe vstřebával hinduistické, buddhistické, islámské a další učení. Z toho všeho poté zformuloval myšlení, jemuž se v překroucené podobě začalo říkat křesťanství. Je třeba si však opět uvědomit, že tehdejší Ježíšovo *křesťanství* se příliš nelišilo od verze, jež byla propagována v roce 1960, aby pozvedla moc kněží. V této knize mám sice výslovný zákaz se o zmíněných duchovních jakkoliv zmínit, naštěstí jsem se však o tom rozpovídal v dílech jiných. No, a protože to nejde tady, prolistujte si mou dřívější knihu *Poustevník*. Budete tak mít alespoň představu o tom, co jsem se vám nyní snažil sdělit. Pořád nedokážu pochopit, proč to předtím šlo a teď už ne, zejména pokud mluvíme o stejném nakladateli. Myslím, že jsem byl až příliš upřímný. Chodit kolem horké kaše prostě není můj styl.

Nechrne toho a vraťme se raději zpátky k náboženství. Ti kněží byli sami natolik zkažení, že aby svůj zlotřilý způsob života nějak zakryli, učili své ovečky v kláštorech, že největším nepřítelem je žena, jež je ztělesněním d'ábla. Prohlásili ženy za nečisté, za což by dnes byli hnáni na pranýř. Dnešní pohled na ženy však pomalu přechází do druhého extrému. Chcete-li se mu trochu přiučít, přečtěte si něco o ženském feminismu. Musím vás však varovat. Při jeho četbě si možná opravdu pomyslíte, že některé ženy nečisté jsou. Vychází mi to tak alespoň dle způsobu, jakým přemýšlí.

Osobně se přikláním k tomu, že jedinou spásou pro dnešní svět je určitá forma náboženství. Nezáleží na tom, jaká. Každá z nich vám poskytne to, v co věříte. Každý máme to svůj a pokud je v tom dobrý úmysl, nezáleží na tom, že tomu říkáme jinak. Svět se stal prostopášným místem. Disciplína už u mladých pomalu nehraje ani vedlejší roli a děti zjišťují, že poslouchat rodiče prostě není v kurzu. Věříme-li proto v náboženství, které nás učí vzájemnému respektu a porozumění, jsme o krok blíž vysvobození, není to tak?

Návrat k náboženství je bezpochyby předpokladem správného nastavení světa. To nejlepší na něm ale je skutečnost, že přistupujete k ostatním tak, jak si přejete, aby přistupovali oni k vám. To znamená, že něco sdělíme a zároveň předáváme. Zlaté pravidlo tak zároveň potvrzuje, že lepší než dostávat je někomu něco dát. Budete se cítit úžasně. Pokud bychom tak žili všichni a nesvolávali na sebe satanáše ani neodsuzovali osoby, jež vypadají jen trochu jinak nebo mají nesprávnou barvu kůže, vypadalo by to tady o moc lépe.

Snažím se žít v souladu se svou vírou. Když se ohlédnou dny, týdny, měsíce, a dokonce celé roky nazpátek, vidím hromadu věcí, které jsem mohl udělat jinak. Vím však, že teď už s tím nic nezmůžu. Občas jsem se dostal do špatného rozpoložení - ano, uvědomuji si to, mnoho z vás mě nato upozornilo!

—ale pořád se snažím žít dle své víry. Chovej se tak, jak chceš, aby se lidé chovali k tobě.

Na Dálném východě existuje ještě jedno rčení, které nás inspiruje k lepšímu životnímu přístupu. Znír „Nenechme nad svým hněvem zapadnout slunce.“ Jinými slovy - pokud se s někým perete, koukejte se s ním vypořádat dřív, než nastane soumrak! Jinak se může stát, že zatímco si tak někde budete poletovat astrálním světem, vypořádá se s vámi on sám.

A teď vážně. Nikdy byste svůj den neměli končit ani trochu vztekli, neboť se to pak vztekle projeví i ve vašich astrálních reakcích. Nemusím doufám připomínat, co to pak provede s vaší žaludeční sekrecí!

No, pro dnešek už toho kázání bylo dost. Sesednu teď ze svého vozíku a poslední, co vám ještě řeknu je, že čtvrtá kapitola je konečně u svého konce.

Kapitola 5

To jsem zase jednou dostal dopis od nějaké miles duše, která si libovala v hledání různých nových omylů. „Přebaly Vašich knih jsou příšerné Vypádají jako nějaké brakové sci-fi.“ Většinou se těúúito nenávisnými žvásty nijak moc hežabývám a po prvních pár přečtených řádcích podobné dopisy mačkám a házím do koše. Tentokrát jsem se však zarazil, neboť to nebyl první dopis, který obálky mých knih zkritizoval. Popravdě řeče- no, v poslední době se na mém stole nahromadilo několik dopisů, které si na mušku vzaly především obálku knihy *Třetí oko*. Jak jsem prý mohl vypustit na veřejnost něco tak příšerného, nechutného a ne- vkusného. Od koupě prý lidé odradí už jenom ten přebal. Co na to říct? Moji milí čtenáři, rád bych vás všechny (ať už ty, co mají srdce na pravém místě, i ty, co žádné srdce nemají) upozornil na jednu věc.

Jsem jen pouhý chlápek, který píše nějaká slovíčka, jež pak skládá do vět, a ty následně posílá svému nakladateli. Načež doufám, že mi to vážený pan nakladatel vydá. Doufám, že se mijednou podaří opatřit své knihy ilustracemi dle vlastního gusta. Například pro tuto knihu bych si představoval přebal* na kterém by byla dutá zeměkoule. Bohužel veškerou rozhodovací pravomoc ohledně obálky si drží právě nakladatel a autor se k samotnému rozhodování ani nedostane. Docela běžně se pak stává, že kniha vychází bez toho, aby věděl, co na přebaluje. Kolikrát se mi již stalo, že přebal knihy uvidím teprve tehdy, až mi nějaký rozzuřený čtenář pošle našťvaný dopis, v němž mě obviní pomalu ze všech křivd, co na světě existují.

Odpovídám za obsah knihy, ale samotný obal knihy se mnou prostě nemá co dělat. Stejně tak ilustrace či nekvalitní papír. Pokud vám něco z toho vadí, proč proboha nevezmete svou ostře nabroušenou tužku a nenapišete dopis, jenž nebude adresován mě, ale nakladateli? V případě *Třetího oka* jsem v tom zcela nevině. Takových případů sice není příliš, toto je však výjimka potvrzující pravidlo.

Další věc, na niž si lidé stěžují, jsou údajně vysoké ceny mých knih, U některých se dokonce říká, že jsou nejenže vysoké, nýbrž přemrštěné. Dovolím si s tím důrazně nesouhlasit. Vždy, když si lidé stěžují na ceny mých knih, připomínám jim, aby si vzpomněli, kolik peněz utratí, když jdou do kina, do divadla, když kouří denně dvě krabičky cigaret, nebo jak rychle peníze mizí, když do sebe v hos-

podě začnou klopit panáky. Ať si to zkusí porovnat s cenou, kterou platí za mou knihu, jež jim na rozdíl od krátké zábavy v baru může změnit pohled na život nebo na smrt. Troufám si dokonce tvrdit, že býtjen a jen na mě, tak bych cenu svých knih klidně zdvojnásobil.

Gail Jordán se mě v dopise ptala, jestli může ženu nějak zasáhnout, když si ostříhá vlasy. Jestli to může nějak změnit její duchovní vibrace. Samozřejmě, že ne. Myslím, že je na čase skoncovat s tou legendou o Samsonovi, který údajně ztratil sílu jen proto, že si zkrátil účes. Ve skutečnosti jej nová podoba natolik okouzila a zamotala hlavu natolik, až ztratil svou sílu.

Takže se, milé dámy, neostýchejte a klidně, si vlasy ostříhejte. Pro mě za mě si klidně oholte celou hlavu, jestliže se vám to líbí. Pokud se chcete stát feministkami, stejně si hlavu budete muset oholit tak jako tak a vlasy si poté nalepit lepidlem na bradu, abyste světu dokázaly, že ženy a muži jsou si rovni.

Druhá otázka, kterou mi Gail v dopise položila, se týkala jedné zmínky v mé knize o tom, že muž a žena Se k sobě hodí, mají-li vibrace na stejné úrovni. Jak se prý muž a žena dostanou na stejnou úroveň energetických vibrací?

Je to velmi jednoduché. Prostě jsou podobně založení a ladí spolu. Nepředstavujte si hned slepého ladiče pian. Věc se má mnohem prostěji. Nejdříve se ti dva mají rádi a poté se musí ujistit, že se budou mít rádi i poté, co jedenu druhého začnou objevovat

neočekávané chyby a výkyvy nálad. Jiný způsob, jak se naladit na stejnou vlnu, neexistuje. Jestliže se jim líbí stejné knihy, mají rádi stejný druh hudby a stejný druh zábavy, pak jsou nepochybně naladěni na stejnou notu.

Nikdy přesně nevíte, jestli ten člověk, jehož si vyberete za svého životního druha, je ten pravý. Ovšem v dnešní době se institut manželství jeví jako vyloženě rizikové podnikání. Zním mnoho mladých párů, které spolu žily roky bez sňatku, a přesto ve vzájemné harmonii. Poté došlo ke svatbě a harmonie se změnila v noční můru, každodenní hádky a souboje. Jednou z mých sousedek je mladá žena, která momentálně prochází těžkou krizí. Nenávidí všechny okolo, a to jen proto, že se právě vdala a už po dvou týdnech zjistila, že on není ten pravý. Jelikož je to rázná žena, nelenila a okamžitě se rozvedla.

Nyní je z ní frustrovaná, zahořklá žena, což se navíc podepsalo i na jejím vzhledu.

Manželství je velmi důležitá věc, k níž se dnešní lidé staví trestuhodně lehkomyšlně. Manželství má své výhody i nevýhody, ale dnešní ženy se mnohdy stávají jen rozmazlenými parchanty, kteří nevědí, co chtějí. Čím dál tím více se množí řady feministek i se svým směšným požadavkem absolutní rovnosti. Manželství nedají žádnou šanci, a pokud se přece jen vdají, nenechají na manželství nit suchou. Brzy již žádné sňatky nebudou. Státy zachvátí komunismus. Péči o blaho dětí převezme stát, jenž je ode-

bere jejich matkám, a pak teprve nastane ta pravá apokalypsa.

Něco vám řeknu. Z dnešních žen se pomalu stávají neurotické báby. Posledních pár let se snaží s muži soutěžit snad úplně ve všem. Přitom je zcela evidentní, že pro některé druhy činností prostě nejsou biologicky uzpůsobeny. Jsou kvůli tomu přirozeně frustrovány a začínají zuřit. V honbě za chimérou emancipace se tak poněkud odtrhly od reality.

Za starých dobrých časů ženy udržovaly dům, staraly se o děti, byly šťastné a taky zdravé. Dnes už šťastné ženy nepotkáte. Potkáte maximálně uštvané hysterky, které jsou při nejmenším náznakem nevole vždy připravené strhnout si z ramene antikoncepci a omlátit vám ji o hlavu.

Posuňme se však nyní k další čtenářské otázce: „Jaké jste znamení?“ Tak tohle je něco, co vám nikdy neřeknu. Považuji to totiž za nanejvýš osobní a neslušný dotaz. Kdybych vám svá osobní data sdělit chtěl, udělal bych to v některé ze svých knih. Dostal jsem mnoho dopisů od takzvaných astrologů, již chtěli na základě mého data narození sestavovat horoskopy vysvětlující mi celý můj život. Nikdy ode mě nedostali právě slušnou odpověď.

Paní Jordán je velmi zvědavá paní a její další dotaz se opět týkal znamení. Jestli prý člověk při převtělování postupně vystřídá všechny znamení zvěrokruhu?

Ne tak docela. Při převtělování nemá rozhodující vliv přímo ten či onen druh znamení, jako spíše jeho kvadrant. Ten určuje kvalitu života i to, kolik

jste toho schopni se v daném životě naučit. Klidně se může stát, že si projdeme všechny kvadranty veškerých znamení zvěrokruhu. Zcela určitě to však bude na přeskáčku, nikoliv jedno znamení po druhém, jak nám určuje pořadí zvěrokruhu. Stejně tak však může člověk všechny životy prožít jen v jednom kvadrantu jediného znamení. Možností je mnoho. Nezapomeňte totiž, že žijeme tisíce životů a tolik znamení a kvadrantů ani není.

Otázka číslo pět. „V jedné knize píšete o tom, že díky hudbě může člověk dosáhnout vyšších duchovních sfér. Mohl byste mi prosím doporučit nějaké skladatele, interprety či konkrétní písně?“

Nemohl. Neboť to, co se líbí mně, se zákonitě nemusí líbit všem. Určitě znáte heslo „sto chutí, sto názorů“. Mně se například líbí tradiční čínská a japonská hudba, zatímco některé druhy západní hudby mi otevírají kudlu v kapse. Nechápu, co se na tom lidem líbí. Kdybych tady vypsal seznam své oblíbené hudby, typický občan USA by se asi zhrozil. Každý si musí najít muziku podle svého vlastního gusta. O jedno se však s vámi podělit musím. Jsem tvrdodšijně přesvědčen, že lidé si některými hudebními styly absolutně rabují mozek. Třeba ten příšerný rock nebo nanicovatý jazz. Jak vůbec někdo může takový drásající konglomerát hluků a shluků nazvat hudbou? Podívejte, jak dnes vypadají mladí lidé. Třeba hippies. Když je sledujete, jak se zdrogovaně potácí na těch svých rockových festivalech, máte dojem, že zde vypustili několik chovanců psychiatrické léčebny. Každý nechť si udělá obrázek sám.

Nyní přichází na přetřes poslední otázka od paní Jordán. „Jistě jste již slyšel o dopisech, které už několik let kolují po světě. Dostane-li člověk takový dopis, musí jej přeposlat nejméně dvaceti lidem, jinak se řetěz přeruší a dotyčný zemře. Tento dopis už vystrašil mnoho starých a nemocných lidí. Co si o něm myslíte?“

Myslím si, že lidé, kteří podobné dopisy píší, by měli podstoupit vyšetření mozku. Tedy pokud by u nich nějaký mozek vůbec našli. Už jsem podobných dopisů, jež ze všeho nejvíc připomínají hru letadlo, dostal mraky. Pokud to bylo možné, vyhledal jsem posledního odesílatele a poslal mu odpověď, kterou si za rámeček určitě nedal. V řetězových dopisech se koncentruje veškerá lidská hloupost. Nikdy mě nepřestane udivovat, proč lidé věří zcela očividným nesmyslům. Proč by měl někdo umřít, pokud zapomene poslat dopis? Kdyby na tomto tvrzení bylo něco pravdivého, musel bych být během posledních dvaceti let několikrát mrtvý. Pokud vám mohu radit, po obdržení podobného spisu zkuste vyhledat posledního odesílatele a pošlete mu sžíravou sarkastickou odpověď plnou narážek na pisatelovo duševní zdraví. Většinou to s ním otřese. Několikrát se mi dokonce stalo, že jsem dostal omluvnou odpověď, a jednou nebo dvakrát mi lidé poděkovali, že jsem jim otevřel oči. Vyzkoušejte to.

Nyní se budu zabývat dopisem, který byl snad napsán něčíma nohama. Pokaždé, když namáhám své oči luštěním něčeho podobného, si přeji, aby bylo uzákoněno povinné užívání psacího stroje. Nicméně

zpět k tomu, na co se chtěl pisatel vlastně zeptat:

„Tvrdíte, že duch nás seslal na Zemi jako loutky, abychom poznávali svět. Jakmile tedy loutka získá zkušenost, vrací se zpátky k vyššímu Já a stává se jeho součástí? Ztrácí potom člověk svou vlastní identitu, neboť jej za přítele pojal vyšší duch? Mě osobně se představa toho, že jsem jenom součástí mysli nějaké jiné entity, moc nezamlouvá. Raději bych zůstal sám sebou. Vzhledem k tomu, že jsem konkrétnější odpověď nenašel v žádné z vašich knih, rád bych vás poprosil, jestli byste nemohl tento problém trochu rozvést?“

Musím uznat, že kolem mého konceptu loutek vznikají často zmatky. Je však třeba si uvědomit, že i herec se ve své roli vžívá do své postavy a identifikuje se s ní. Přijímá a bere na sebe její identitu. Poté co zkouška nebo představení skončí, vrací se domů do svého ušmudlaného podnájmu a je už sám sebou, nikoliv Othellem nebo Tracym.

Vyšší Já je stav, jež nelze postihnout v parametrech tří dimenzí. Jedná se o konečné stadium lidství, které vysílá na zem své loutky, jež lze také chápat jako chapadla, která mají sbírat informace. Představte si, že máte detektivní kancelář. Šéf sedí v kanceláři a vysílá do okolí své agenty, kteří pro něho sbírají informace. Ty se shromažďují na šéfově stole a pomáhají mu k vytvoření obrazu o všem, co musí vědět. Tak nějak to je i s těmi vyššími chapadly. .

Nakonec, až uplyne celá věčnost, se všechny loutky spojí a vytvoří vlastní vyšší Já.

Další otázka se týkala černé magie. „Co se stane s lidmi, kteří provozují černou magii? Dělají to s ohledem na vlastní prospěch. Což znamená, že si ničí karmu. Vráti se tedy nazpět jakožto kněží?“

Bohužel magie, ať už bílá nebo černá, je opředená mnoha legendami a vyloženými nesmysly. Lidé, kteří se černou magií vážně zabývají, jsou většinou hloupí a místo reálného světa se rozhodli svůj život trávit v ráji bláznů. Ve skutečnosti tito lidé nemají žádnou moc a jejich zaříkávadla mají asi tak stejnou moc jako dětské říkanky. Jedinou bytostí, jíž mohou svými kletbami ublížit, jsou oni sami. Jestliže se tedy někdo rozhodne promrhat svůj pozemský život něčím tak zaostalým, jako je černá magie, má smůlu, neboť jeho život se nebere jako plnohodnotný.

Po svém převtělení se vrátí do stejné situace, v níž se nacházel předtím, než s tou hloupou magií začal. Jestliže se někomu, kdo si myslí, že vládne černou magií, opravdu povede někoho zranit, je samozřejmé, že se to dotyčnému vrátí. Rozhodně však nečekejte, že se z takového člověka stane kněz nebo někdo podobně významný.

Další dotaz: „Pravidelně trénuji různé druhy svých duchovních schopností. Myslím si třeba, že jsem docela dobrý v telepatii, ale ostatní dovednosti mi moc nejdou. Jak se mohou zlepšit i v jiných oblastech? A lze také zjistit, kolik pozemských životů mám ještě před sebou?“

Říkáte, že jste dobrý v telepatii, ale ostatní věci vám nejdou. Řeknu vám to na rovinu. Lidé nejsou stvořeni tak, aby zvládli všechny duchovní nauky

a disciplíny. Převeďte si všechno na obyčejný pozemský život. Možná umíte psát, ale třeba vám nejde kreslení. A pokud vám jde kreslení, pak třeba neumíte psát básně nebo vytvořit sochu. Většina lidí exceluje v jednom nebo maximálně v pár oborech lidské činnosti. I kdybychom my všichni měli předpoklady k dokonalému zvládnutí duchovních činností, museli bychom už od tří let pořád jenom cvičit a cvičit. Já se za svůj dlouhý život naučil všemu možnému, ale třeba takové malování mi nikdy nešlo. Vždycky jsem na to byl úplně levý. Dokonce ani obyčejnou zeď bych nezvládl vymalovat na bílo. Všichni máme nějaký talent a všichni máme zároveň i pár neschopností pro věci jiné. To nejlepší, co můžeme udělat, je rozvíjet naše vlohy, kam až to jen jde.

Existují lidé, pro něž se vžilo označení *génius*. Tito lidé excelují v jedné oblasti života, zatímco v jiných jsou průměrní, někdy dokonce podprůměrní. Někteří géniové dokonce potřebují průvodce životem. Jejich mozek je totiž natolik zaměstnán určitým specifickým problémem, že máji problém zvládat triviální záležitosti každodenního života.

Otázka: „Lidé jsou ochotni platit obrovské částky peněz za transcendentální meditace. Pro tento typ meditací se prý hodí spíše zvýšená pozornost než uvolnění a rozjímání. Meditovat se začíná už pouhým odříkáváním mantry, zatímco vy tvrdíte, že pro meditaci se spíše hodí stav rozjímání. Musím přiznat, že jsem se cítil uvolněně a odpočatě, ale přesto se spíše přikláním k vašemu pojetí. Myslíte, že má nějaký smysl utrácet peníze za transcendentální tne-

ditace? Něco uvnitř mi říká, že si někdo jen pěkně mastí kapsu a dělá ze mě blbce.“

Moc nerozumím lidem, kteří jsou ochotni vyhodit peníze za transcendentální meditace. Popravdě řečeno ani nevím, co to znamená. Osobně za tím vidím chytrý způsob, jak vytáhnout z lidí peníze za to, že medituji, i když vlastně nemedituji. Za to, že běží, i když vlastně leží. Díváte se na celou záležitost očima přemýšlející lidské bytosti, nebo očimazvírete ovládaného instinkty? Je to přece tak jednoduché. Někdo chytrý si řekne: „Pojďme a začněme s něčím novým. Potřebujeme nějaký nový kult, který nám vydělá hromadu peněz. Musíme jen přesvědčit veřejnost, aby nad tím moc nepřemýšlela, a vzápětí je obereme o stovky dolarů. No a až jich budeme mít dost, necháme toho a budeme si užívat důchod na plážích v Karibiku.“

Někteří Němci, kteří sloužili v armádě, si možná vzpomenou na husí pochod. Vojáci byli nuceni pochodovat příkrčení a kolíbat se jako husy. Údajně to mělo podpořit jejich fyzickou zdatnost. Ve skutečnosti to však především unavovalo, a neměli proto čas myslet na vzpouru. Nápad placených meditací mi přijde na podobné úrovni. Podle mého nejhlubšího svědomí nemusíte za meditace platit ani korunu. Jediné, co opravdu potřebujete, je intenzivní meditace. Lépe na váš dotaz odpovědět neumím.

Otázka; „Jste schopen vidět auru člověka pouze na základě jeho dopisu? Jak moc odhadnete člověka jen na základě jeho písma? Cítím se hrozně. Jsem zoufalý a trpím depresemi. Nevím, kdo jsem, ani kam kráčím. Pomůžete mi?“

Díky psychometrii vidím opravdu vaši auru jen na základě písmen. Jedná se ovšem o nezřetelný obraz, jenž se ani náhodou nedá srovnávat se skutečnou aurou. Abych viděl auru v jejím nejjasnějším obraze, musel by se mnou dotyčný sedět v jedné místnosti, a to ve vzdálenosti nejméně tři metrů. A co víc, musel by být zcela nahý, zbaven všeho oblečení. Celé by to muselo trvat nejméně jednu hodinu, aby se stihla vytratit síla šatů. Jediné, co se tím snažím naznačit, je, že obraz by také málokdo zkoumal a hodnotil pouze na základě letmé skici.

Je zvláštní, že v dnešní době je velmi obtížné najít ženu, která by byla ochotna pomoci při průzkumu aury. Přitom na trhu je tolik zaznamenáníhodných časopisů, které ukazují vše a jako třešničku na dortu v nich objevíte stejně explicitní ilustrace. Někdo mi dokonce tvrdil, že fotky v těchto časopisech jsou natolik detailní, že by mohly sloužit jako učebnice anatomie. Zdá se, že mladé ženy se dnes mohou přetrhout, aby odhalily vše, čím je příroda obdařila, a jejich těla tak zůstala zvěčněna na fotkách, které díky internetu během pár chvil obletí celý svět. Ovšem když přijde na průzkum aury, okamžitě se zahalují do dlouhého prostěradla a tváře se jim barví studem.

Znal jsem jednu ženu, která mi kdysi psala dopisy, že by ode mne chtěla pomoci při zkoumání aury. Byla ochotná se před mnou svléknout, jen aby mi byla nápomocna při výzkumu. Dokonce by se prý nechala i vyfotit, a údajně by se jí tak splnil i její dávný sen. Byla ochotna přísahat na *Bibli* a konec-

konců i na *Playboy*, kdyby to bylo třeba. Byl jsem tak hloupý, že jsem jí uvěřil a pozval ji k sobě. Když jsem ji viděl na vlastní oči, bylo mi jasné, že tato žena se přede mnou nikdy nesvlékne. Jak mi později upřímně přiznala, nabídka obnažení byla jenom zástěrka, aby mě mohla poznat osobně. Hrozně se mě dotklo, že dnešní ženy klidně vlezou do postele jakémukoliv muži, ale pro účely výzkumu své tělo neodhalí. Několik žen mi dokonce bez ostychu nabídlo, že se mnou vospí. Do postele mě nedostanete, mé milé čtenářky. Žiji jako kněz a ženská anatomie mě nezajímá jakožto objekt chůče, ale pouze jako prostředek výzkumu aury, pro nějž se mi nedostává dostatečný počet žen ochotných zbavit se přede mnou svých kalhotek.

Předchozí tazatel měl ještě jednu otázku, na niž jsem zapomněl odpovědět. „Kolik pozemských životů mě ještě čeká?“

Tato hodně specifická otázka mi připomíná první den ve škole a zvědavé děti, jež se učitelů ptají, kolikrát ještě budou muset přijít do školy. To záleží samozřejmě na mnoha okolnostech, které nikdo není schopen předpovědět dopředu. S lidmi, kteří by rádi věděli, kolik životů mají ještě před sebou, je to stejné. Záleží na tom, co na světě člověk dělá. Jaké má na Zemi poslání, jak úspěšný je v plnění onoho poslání. Pomáhá svému okolí, nebo se soustřeďuje jen na sebe? Snaží se být lepším člověkem, či své úsilí věnuje vymýšlení čertovin?

Není snadné tazateli odpovědět, neboť počet životů záleží na chování člověka v životě, který zrov-

na prožívá. Občas mi to připomíná vězeňský systém v USA. Nejčastější sazbou trestu, který odsouzení v USA dostanou, je odnětí svobody na jeden až čtyři roky. Pokud se odsouzenec chová slušně, plní předpisy a biblí je mu vězeňský řád, pak je velká pravděpodobnost, že jej po roce pustí domů. Jestliže je však drzý, vzpurný a snaží svou převýchovu sabotovat, odsedí si samozřejmě plnou výši trestu. Odpovědí na položenou otázku je jednoduchá věta: „Vše máte ve svých rukou. Záleží jen na vašem přístupu k životu. To určí, kolikrát se do něj ještě vrátíte.“

Nyní tady máme pána z Jižní Afriky, který mi položil řadu otázek, z nichž některé se mi svou povahou zcela hodí do této knihy. Na některé z nich se podíváme zblízka:

„Může tuto Zemi někdy ovládnout komunismus?“

Ano, věřím tomu, že určitá forma komunismu má kapacitu na to, aby ovládla svět. Dnešní svět, a především ženy, mají plnou pusou rovnosti a zaměřují s ní veřejné mínění. Za starých dobrých časů bylo vše dobře rozděleno. Muž chodil do práce a vydělával peníze, aby uživil rodinu. Žena zůstávala doma a starala se o rodinu. Nic z toho už dnes není pravda. Ženy se vdají a hned další den jsou zpátky v práci. Pokud dojde na nejhorší, žena otěhotní a musí zůstat doma s dítětem. Vezme si mateřskou dovolenou, která je jí plně proplácena. Pokud by ji ženy nedostaly, začaly by křičet slova o diskriminaci. No, a jen co dítě trochu odroste, je umístěno do jeslí, zatímco matka se vrací do práce. Za tuto

situaci může kapitalismus, který svou reklamou lidem podsouvá názor, že jedinou správnou cestou je topit se v luxusu. Člověk je pak přesvědčen, že musí vlastnit dvě auta, tři televize, jeho lednička musí přetékat jídlem a nádobí by se mělo strkat do myčky. Skutečnou vážnost ve společnosti pak zajistí už jen jachta. Lidem je vsugerován pocit, že se musí prosadit za každou cenu. Pachtí se a obklopují stále novými nesmysly, jenom aby se mohli porovnávat se sousedy. Dluhy na jejich úvěrových kartách přitom vesele rostou. Po nějaké době dosahuje výše úroků takové hodnoty, že jim nezbu-
de nic jiného než si přibrat další práci. Nakonec pracují oba rodiče, přičemž celý příjem jednoho z nich taktak pokryje dluhové splátky.

Vzhledem k tomu, že rodiče tráví v práci čím dál víc času, nezbyvá jim ani čas na výchovu dětí. Těm chybí jak mateřská láska, tak i disciplína a cílevědomost. Důsledkem tohoto nezdravého prostředí jsou hordy bezprizorních mladých lidí, kteří se jen toulají po ulicích, kde vládne právo silnějšího. Proto dnes potkáváme všechny ty bandy výrostků v kapucích, kterým jsou nějaké životní cíle ukradené a pro něž je jediným povyražením vandalismus či přepadávání starých lidí. Zrovna nedávno jsem četl v novinách strašný příběh pětadesátiletého muže, který byl za bílého dne přepaden několika mladými dívkami. Nejenže byl zbit, sebraly mu dokonce i protézu. Vysvětlete mi někdo, k čemu ty dívky potřebovaly protézu? Jestliže máme tak nevychovanou mládež, jsme již jednou nohou v komu-

nismu. Už nyní tady máme určitý druh socialismu. Zkuste žít v Britské Kolumbii pod taktovkou tamější vlády. Já to zkusil a jsem rád, že jsem odtamtud utekl. Jsem přesvědčen, že pokud lidé nezačnou s nápravou svých rodin, svět ovládne jakási modifikovaná verze komunismu.

Současné špatné časy skončí (uznáte určitě, že se nemáme zrovna nejlépe), až se lidé konečně probudí ze svého snu plného mamonu a začnou si skutečně vážit věcí kolem sebe. Nynější společnost je poněkud zaslepena materialistickým požitkářstvím, jemuž vládne síla reklamy. Vrhá se na vás odevšad. Z televize, z kina a z billboardů okolo cest. Z poštovních schránek na nás vyskakují výhodné nabídky a akční slevy, jež útočí na naše pudy a nutí nás chodit do obchodů, kde jako roboti plníme své nákupní vozíky věcmi, které vůbec nepotřebujeme, pro něž nemáme uplatnění a jimiž nakonec naplníme už tak přeplněné popelnice. Možná teď budu znít jako nějaký starý morous, ale mám za to, že aby dnešní bezuzdné řádění konzumu skončilo, bude se na světě muset objevit nějaká nová forma náboženství. V lidech se musí zlomit sobectví, které je žene stále dopředu. Neustále něco chtějí, aniž by vlastně věděli proč.

Morálním imperativem dnešní doby se stalo šizení. Mladí lidé vyrůstají s pocitem, že platit za věci je staromódní hloupost. Nejváženějším člověkem se stává ten, jenž vymyslí nejlepší způsob okrádání a klamání lidí. Oblíbenou zábavou adolescentů jsou kupříkladu hromadné nájezdy na supermarkety.

Celá skupina vtrhne do obchodu, a zatímco jedna část zabavuje prodavače, zbytek krouží mezi regály a krade všechno, co mu přijde pod ruce.

Nedávno jsem podobnou akci viděl ve Vancouveru. Seděl jsem před Denmannem ve svém kolečkovém křesle a pozoroval to řádění. Po jeho skončení jsem dojel za prodavačem a řekl mu všechno, co jsem viděl. Jenom pokrčil rameny s tím, že nic nezmuže. „Nemůžu za nimi ani běžet, protože obchod by zůstal prázdný, a než bych se vrátil, všechno by mi ukradli.”

Doba mim a klidu nenastane, dokud bude lidstvo svému pokušení podléhat. Až budou lidé trpět natolik, že už to jejich duše nebude schopna dále snášet, probudí se člověk ze své reklamní hypnózy a začne se ohlížet na své okolí. Avšak dokud se ženy nevrátí ke svědomité a poctivé péči o rodinný krb a nezapomenou na feministické třeštění, nebude mít lidstvo klid.

A nyní k další otázce: „Kdy se na Zemi objeví další velký duchovní vůdce? Bude to až poté, co skončí poslední světová válka? Bude to Pozemšťan, anebo nějaká forma vyšší inteligence z vesmíru?”

Lidé zatím nejsou na svého nového duchovního vůdce připraveni. Ještě dost netrpěli. Nikdo z dnes tak propagovaných duchovních guruů nemá schopnost stát se opravdovým vůdcem. Když nad tím přemýšlím, napadá mě jen jediný člověk, který by mohl splňovat veškeré předpoklady k této roli. Bohužel se právě vrátil do rodné Indie, kde jej úřady zatkly kvůli údajnému krácení daně.

Určitě existuje vůdce, který má všechny předpoklady vládnout Zemi, ale pokud se podmínky

na světě nezmění, nemá žádnou šanci. Ta přijde, až zde na Zemi dojde k nějaké výraznější změně. Avšak jakou sílu může mít Pozemšťan v tisícileté historii lidstva, jež je naplněna civilizacemi, říšemi a impérii, které vznikaly a vyhřívaly se na slunci slávy, aby pak pomalu či rychleji zanikaly kvůli jiným civilizacím? Země je jako jedna velká škola, kde se lidé neustále něčemu učí. Naše civilizace se toho dosud moc nenaučila a stále vede Zemi do záhuby. Měla by se však soustředit především na to, jak vrátit Zemi do starých dobrých kolejí.

My lidé, kteří se živí psaním knih, jsme nuceni prožít si i odvrácenou stranu této pozhnané činnosti. Neustále dostáváme dopisy od dotěrných čtenářů, kteří mají dojem, že naší povinnosti není nic jiného než odpovídat na jejich hloupé dotazy. V poslední době dostávám hodně dopisů, v nichž se mi jejich tvůrci svěřují s tím, že je už omrzel život v neustálém shonu, a proto se pod vlivem báječné reklamy v nákupní galerii přihlásili do dálkových rychlokurzů karate nebo jiného bojového umění. Mají dojem, že hned po dvou prvních lekcích by si měli své schopnosti ověřit tím, že skolí třeba nějakého býka. A co prý si o tom všem myslím?

Myslím si, že tihle lidé jsou buď úplně hloupí, nebo absolutně nesoudní. Jak může někdo nabízet dálkové kurzy karate? Lidé, kteří vedou takové kurzy, by měli jít sedět. Neznám snad nesmyslnější spojení než dálkový kurz karate. Judo nebo kung-tu by měli vyučovat pouze lidé, kteří k tomu mají potřebnou licenci.

Jako zkušený pozorovatel a vyzrálý muž si Velice dobře dokážu představit, jak podobné kurzy vznikají. Mladí lidé se dnes snaží dosáhnout úspěchu za každou cenu a nejlépe bez nějaké snahy. Takový holobrádek vycítí příležitost vydělat si balík peněz, tudíž se nerozpakuje a chytá příležitost za pačesy. Koupí si knihu o karate, přepíše ji a korespondenční kurz bojového umění je na světě. Pak už stačí jen trefně cílená reklama. Nejlépe nějaká spoře nebo vůbec oděná dívka zachycená ve chvíli, kdy skolila nesympatického svalovce. To všechno je potřeba umístit do nějakého seriózního časopisu a fronty natvrdlých zájemců, kteří nevědí co s penězi, se jen povalí.

Jelikož se mě lidé často ptají, co si tom všem myslím, mám už dopředu připravenou odpověď. „Dobře, takže za sebou máte pět lekcí karate. Co však uděláte, pokud jich váš útočník na svém kontě bude mít už deset? Jestliže se budete bránit, dá se očekávat, že útočník vystupňuje svůj útok a z obyčejného okradení se vyklube ještě ublížení na zdraví.“

Stejný názor má i policie, jež doporučuje všem napadeným, aby neriskovali své zdraví a zdrželi se nějaké obrany. Nikdy totiž nemůžete odhadnout sílu a zoufalství protivníka, která jeho původní záměr loupit posune někam dál. Celá situace pak může vyústit například ve znásilnění, v nejhorším případě i vraždu. Raději se v podobných situacích důkladně zaměřte na svého protivníka a snažte se zaměřit na jeho rysy. Studujte jej tak, abyste mohli policii dát jeho opravdu detailní popis. Všimněte si barvy očí,

vlasů, tvaru úst a nosu, jeho oblečení a vůbec všech zvláštností, které by mohly pomoci k jeho dopadení. Uvědomte si, že pokud bude útočník na základě vašeho popisu dopaden, existuje velká pravděpodobnost, že budete předvolán na policii, abyste ho identifikovali. Určitě si při kontrolní identifikaci nechcete trhnout ostudu tím, že označíte policejního figuranta, který byl do skupiny přiřazen jenom do počtu. Dobře vám tedy radím, abyste při napadení zůstali pozorní. Hlavně zůstaňte klidní! Bedlivě pozorujte situaci a snažte se zapamatovat si každý podstatný detail. A druhou dobrou radou je, abyste se velkým obloukem vyhnuli všem těm praštěným kurzům, které vám spíše ublíží, než aby vám byly k užitku.

Další podobná záležitost, o níž mi lidé často píší, jsou všechny ty úžasné zbraně a prostředky k sebeobraně, kterými se to v reklamách jenom hemží. Obvykle to ani nevypadá jako zbraň, ale spíše jako nějaká ozdobná tužka či těžítka. V podstatě se jedná o plynové pistole nebo plynové spreje. Způsob použití je jednoduchý. Počkáte, až se útočník přiblíží na dostatečnou vzdálenost, vytáhnete své obranné těžítka, zmáčknete spoušť na straně jedné, zatímco na straně druhé vyprskne obláček pepřového či nervového plynu, který útočníka znehybní na dvacet až třicet minut.

V teorii to vypadá jako skvělý ochranný prostředek, avšak realita je trochu jiná. Nikdy si nemůžete být jisti všemi podmínkami a okolnostmi, které vám tu správnou obranu zaručí. Jestliže bude foukat pro-

tivítr, potom proud plynu nezasáhne útočníka, ale vás. Zloděj se pak bude smát, až se bude za břicho popadat, neboť nic není směšnější, než když se oběť sama válí v křečích poté, co se zlikvidovala vlastní zbraní. Až se pachatel dosměje, stačí mu jen pokleknout, sebrat vám, co se mu zlíbí, a rozvážně odkráčet. Vy sami proti tomu nezmůžete nic. Radím vám tedy, abyste se neukvapovali, a pokud uvidíte reklamu nabízející výhodnou koupi obranného, plynového sebeobrného prostředku, raději se jí vyhněte. Může se pak stát, že si koupíte svou vlastní past.

Nezapomeňte, že policie je určena k tomu, aby krádeže, či loupežné přepadem vyšetřovala a objasňovala. Tak jako každá instituce nebo i jednotlivec tedy nemá policie ráda, pokud jí někdo fušuje do řemesla. Nečekejte tedy, že až vás někdo přepadne a vy v případě neúspěšné obrany odejdete poraženi a zbiti, bude s vámi policie mít nějaký soucit. Ani výřečná osobnost poté neobměkčí muže zákona, aby s ní jednali v rukavičkách. Policie je tady od toho, aby nás chránila, takže ji nechte dělat její práci.

To, co si dneska někteří lidé vůbec dovolí inzerovat, je opravdová nehoráznost. Jednu dobu jsem velice často dostával dopisy od lidí, v nichž se mě pisatelé ptali na obchůdek, který údajně vedu. Nějaká zatracená mizerná firmička se nestyděla uveřejnit inzerát, v němž nabízí výrobky, které jsem prý vymyslel a navrhl. Dle nich pořádám každoroční workshopy, kde si lidé tyto výrobky mohou sami vyrobit.

Na tomto místě bych rád jednou a provždy vyjasnil situaci kolem této do nebe volající drzosti.

Většinu svého dne trávím v posteli nebo na svém invalidním vozíku. Nemám ani potřebu, ani chuť, natožpak nějaké vybavení, k vyrábění nějakých věcí označených visačkou Lobsang Rampa.

Nejsem dokonce ani vlastníkem podniku, který by něco podobného vyráběl. Stejně tak nejsem v kontaktu se žádnou firmou, jež by něco takového vyráběla. Na celém světě existují jen dva lidé, kteří mohou nějak nakládat s mým jménem. Prvním z nich je pan Sowter a jeho firma Touch Stone, s. r. o., se sídlem v Ashby Road, Loughborough, Leicestershire, England, a druhým je již zmíněný Ed Orłowski z Kanady. Pouze tyto dva lidé mají povolení vyrábět věci, které jsem pro ně navrhoval já. Kromě těchto dvou lidí neexistuje nikdo, kdo by měl jakékoliv svolení nakládat s mým jménem, zejména ve smyslu designové značky určitého zboží. Pokud se lidé, kteří tvrdí, že prodávají mé výrobky, nejmenují Sowter nebo Orłowski, pak si buďte jisti, že stojíte před podvodníky.

Možná vám připadá, že to s tím svým varováním trochu přeháním, ale poslední dobou se v pár magazínech, jež se věnují duchovnu, objevily reklamy odkazující na mou osobu. Přestože žádná z nich nebyla vysloveně vulgární, všechny se tvářily, jako bych byl nejlepší přítel pana inzerenta. V žádném z případů to není pravda. A před tím vším jsem vás chtěl varovat.

Kapitola 6

Vposledních dnech jsem se ocitl pod tlakem a nebyl jsem na tom kvůli tomu moc dobře: Byl jsem totiž přímo zasypan dopišy, jěž přicházely snad po desítkách. Jejich pisatelé byli yelini netrpěliví, a pokud nedostali odpověď do tří.dnů,"okamžitě psali dopisy další.

Chřadl jsem stále víc a víc a chmurné počasí, které již po několik dnů panovalo venku, mému stavu rozhodně nepřidalo. Noc co noc jsem se nervózně převaloval na své speciální polohovací posteli a poslední dva dny jsem už nespál vůbec.

Má žena doslova žhavía telefonní linky, aby sehnala doktora, který by se na mě přijel podívat až k nám domů. Nutno dodat, že doktoři nebyli zrovna nejmilejší. Jedna obzvlášť protivná doktorka se dokonce projevila mimořádně hrubě a nejapně. To když na prosbu mé paní odsekla, že nemocní lidé

mají přijít do nemocnice. Od čeho prý tady jinak jsou? Žena obvolala snad všechna místa, ale nikdo nebyl ochoten mě přijet vyšetřit.

Ťu noc jsem propadl opravdové trudomyslnosti. Bylo mi mizerně. Přemítal jsem nad tím, co se stalo s lékařskou etikou a profesní hrdostí. Medicína je přece určena k tomu, aby pomohla lidem od bolesti. Jedno z lékařských kréd je přece nepůsobit žádnou bolest, ne? Proč jsem byl tedy opuštěn a ponechán svému trudnému osudu v temném pokoji? Úleva se stále nedostavovala. Hodiny se zpomalily a sunuly se jen velmi líně dopředu. Jediné, co rušilo mou samotu, byl hluk dopravy pod okny. Doprava tady v Calgary má jednu specifickou vlastnost. Nepolevuje ani v noci. Hustý provoz trvá snad 24 hodin denně. Ovšem může se tomu ve městě s tou nejvyšší koncentrací aut vůbec někdo divit?

Ráno mou postel pošimraly první paprsky mdlého slunce. Má žena nelenila a opět se pustila do boje s větrnými mlýny neboli s místními zdravotnickými středisky. Možná se divíte, proč jsem se nenechal odvézt do nemocnice, když mi bylo tak špatně. Zakopaný pes leží v podivné praxi, která se zde poslední dobou rozšířila. Pacienti, pokud nemají vystavenou žádanku od svého obvodního lékaře, nejsou do nemocnice přijímáni. Jako houby po dešti se rojí případy pacientů, kteří byli v nemocnicích odmítnuti právě z toho důvodu, že v ruce nedrželi již zmiňovaný papír. Navíc zrovna ve dnech, kdy jsem trpěl nejvíce, hýbal médii případ muže, jehož odmítli v několika nemocnicích, až nakonec od-

jel domů, kde potichu za nezájmu doktorů zemřel, Všechno vyšlo najevo, ale vzhledem ke svému stavu jsem přestal případ sledovat, a tudíž nevím, jak celý případ dopadl. neboť jeden z doktorů přislíbil, že se na mě přijede podívat. Do půlhodiny byl skutečně u mě.

Prohlédl mě a poté zavolal sanitku, která k nám téměř ihned dorazila. Sanitáři byli příjemní, uvolnění, prostě profesionálové každým coulem. Byl jsem již v mnoha nemocnicích v různých zemích. Přes Rusko, Francii až po Japonsko, avšak nikde jsem nezažil tak kvalitní personál. Uložili mě na nosítka, zručně vynesli ven, poté naložili do sanitky a jeden ze zdravotníků zahlaholil: „Jste teprve druhý pacient, který se v této sanitce veze. Teprve včera jsme ji dostali.“ Jeden ze zdravotních bratrů pak zajistil kolečka na nosítkách a sedl si vedle mě, kdyby se za jízdy náhodou odjistily. Vyrazili jsme do nemocnice Foothills.

Do nemocnice jsme přijeli rychle. Všechno běželo jako na drátkách, Na urgentním příjmu mě bez nějakých zádrhelů přeložili z nosítek na pojízdný vozík a mí věrní sanitáři se mnou zkušeně smýkali po chodbách nemocnice. Zavezli mě do výtahu, který s námi potichu vyjel na patro. Rychlá, ale klidná cesta po chodbách pokračovala. Musím se přiznat, že mí průvodci vynikali nad všechen nemocniční personál, se kterým jsem kdy přišel do kontaktu. Ně věděli, co dělat.

Nemocnice Foothills je nejlepší a nejmodernější nemocnice v Calgary. Je to příjemné místo, kde se o nemocné starají s opravdovou láskou a péčí. Personál je zdvořilý a doktoři se k vám chovají s respektem. Nikdo vás nebude balamutit, že léčení je bezbolestné. Na rovinu vám oznámí, že to bude bolet, ale jedním dechem přidají, že se budou snažit, abyste na pobyt v nemocnici měli co nejpříjemnější vzpomínky. Nikdo se vás v drzém dotazníku nebude ptát na důvod, proč jste dostali invalidní vozík. Proč asi tak člověk, který se nepostaví na vlastní nohy, dostane invalidní vozík? Bez něj bych nebyl vůbec schopn nějak rozumně existovat.

Zatímco v jiných nemocnicích neexistovalo nic, co by se dalo nazvat snesitelnými lidskými podmínkami, nemocnice Foothills byla pravým opakem. Byl jsem natolik ohromen jejich přístupem, že jsem po návratu domů napsal řediteli osobní dopis, v němž jsem obzvlášť vyzdvihl práci doktorů a sester, kteří dělali první poslední, jen aby pacientovi ulehčili jeho úděl.

Tak jako každý člověk i já věřím, že už nikdy v životě nebudu muset navštívit nemocnici, ale na druhou stranu jsem velmi klidný, protože kdyby na to nakonec došlo, má volba je jasná. Jsem hrozně rád, že pokud by mne něco skolilo, nebudu muset trnout s představou, jestli mě zas personál nenechá trčet na pojízdném lůžku odkrytého a ve studené chodbě. Půjdu tam, kde vím, že mají své pacienty opravdu rádi —do nemocnice Foothills.

Ale teď zpátky domů, kam jsem se vrátil sice velmi rád, ale rozhodně ne úplně vyléčený. Pořád mě něco bolelo a zdržovalo od práce na této knize. Tělo mi nedopřálo chvilku klidu. Nevadí. Jednou jsem sám sobě slíbil, že tu knihu dokončím, a tak se také stane.

Dneska jsem byl poprvé od návratu z nemocnice venku. Stále u mě přebývá Biggs a zdrží se ještě nejméně týden. Vzal mě na výlet do hor, které se vypínají do výše hned za hranicemi města. Po cestě jsem si znovu uvědomil, jak je nevýhodné, když je člověk citlivý a vnímavý. Projížděli jsme místy, kde před mnoha a mnoha lety stálo indiánské tábořiště. Okamžitě se mi začaly zjevovat obrazy masakru. Viděl jsem plačící ženy a slyšel hluk bitevního pole. Představa byla natolik silná, že mě vtáhla do sebe a já najednou seděl za hradbami a krčil se před hvízdajícími kulkami.

Dokonce i Biggsovi, který o sobě jinak tvrdí, že není nijak zvlášť citlivý, se hrůzou zjezily chlupy na ruce.

Pohled na město, které se rozprostíralo pod námi, byl velmi příjemný. Ovšem stejně jako u jiných velkých měst bylo i zde z hor dobře vidět silné znečištění ovzduší v městě. Město je obklopeno ropnými rafineriemi, které každou minutu plivou obláčky dýmu, aniž by si někdy daly oddech. Nikdy jsem tomu pořádně nevěnoval pozornost a stále se divil, proč je v Calgary tolik smogu, když město leží víc než tisíc metrů nad mořem. Proč ten zatracený kouř neklesne dolů do prairie? Jednoho dne to možná zjis-

tím. Zatím mi nezbývá nic jiného než útrpně pozorovat, jak město samo sebe dusí smogem.

Tak a nyní zpátky ke knize. Předtím, než zodpovím vaše všetečné dotazy, budu se věnovat otázce, již ve svých dopisech kladete nejčastěji. „Nerozumím té vaší anglické adrese: BM/TLR Londýn. Vůbec to nevypadá jako adresa.“ Lidé nevěří, že je to skutečná adresa a všemožnými způsoby se snaží zjistit, co za tím vlastně vězí. Někteří se nerozpakují volat do Anglie, aby se ujistili, že v Evropě ví, že ten dopis má být doručen mně. Abych vám celou situaci vysvětlil, nezbude mi nic jiného než zároveň poněkud vychválit jednu anglickou firmu.

Jednou před lety přišel někdo ve staré dobré Anglii (konkrétně v Londýně) s nápadem, jenž měl zvýšit pohodlí a soukromí uživatelů pošty. Všichni lidé, kteří nechtěli svou adresu zveřejnit, mohli uzavřít smlouvu se společností British Monomarks o poskytnutí speciální kódové adresy. Všechna pošta dotyčného pak přišla do ústředí této společnosti, jež pak dopisy dále distribuovala finálním příjemcům. Ti si předtím u firmy zřídili vlastní účet s kódem, podle něj pak v British Monomarks věděli, kdo je adresátem psaní. Nejlevnější typ adresy sestával ze značky a čísla, které se určovalo prostým umístěním v řadě. Adresa potom vypadala například takto BM/1234. O něco dražší je typ adresy, kde si za lomítko můžete dosadit, cokoliv vás napadne. Třeba vaše iniciály, tak jak jsem to udělal já. Právě proto je moje adresa BM/TLR. Trasa dopisu je potom jasná a srozumitelná. Jakmile britská pošta objeví

na obálce známku BM, předá dopis společnosti British Monnomarkš. Její zaměstnanci se pak řídí údajem za lomítkem. Pošta je shromažďována ve speciální schránce a dvakrát nebo třikrát týdně ji pak odesílají přímo mně.

Existuje ještě jedna pobočka firmy British Monomarks. Jmenuje se BCM a jedná se o službu určenou velký firmám. Kdybych měl firmu, vybral bych si určitě služby společnosti British Commercial Monomarks. Nikdy jsem s touto společností neměl jediný problém. Vždycky mě udivovalo, jak rychlí a precizní jsou ve svých dodávkách. Přitom mi chodí stovky dopisů z nejrůznějších destinací. Ani jednou se nespletli, a to mi píše třeba lidé z Moskvy. Dokonce nechávají na dopisech původní známky. Jestliže vás tato firma zaujala a chcete si o ní zjistit více informací, či se přímo dokonce stát jejími klienty, klidně napište na ústředí a čekejte promptní odpověď. Rád bych tedy využil této příležitosti a na tomto místě poděkoval společnosti British Monomarks za její bezchybné služby. Zdá se vám všechna ta chvála přitažená za vlasy? Jenom se podívejte na můj případ. Neustále se někam stěhuji. V Kanadě jsem žil už na pěti různých místech. Jediné, co vždy musím udělat, je napsat na Monomarks, aby mi od toho a toho data posílali poštu na tuto a tuto adresu.

Ohledně této firmy mám ještě jednu historku, která vypovídá o kvalitách této společnosti.

Mé dobré přítelkyni jednoho dne ujely nervy. V té době jsem se zrovna nacházel pod těžkým tla-

kem médií a ona měla pocit, že to dál již nemohu vydržet. Zavolala tedy na ústředí firmy a oznámila jim, že má mé pověření ke změně doručovací adresy. Všechny dopisy měly být od nynějška přeposílány na její adresu.

British Monomarks nejsou žádní zelenáči, ale ostřílení profesionálové, tudíž mlčky přijali její žádost, zdvořileji odmítli a ihned poté mi napsali dopis, v němž mě informovali o žádosti mé kamarádky a připojili dotaz, jestli se její informace zakládají na pravdě. V první moment jsem Samým vztekem málem vyletěl z kůže. Rychle jsem se ale uklidnil a uvědomil si, že nikdo není neomylný a i kamarádi mohou občas šlápnout vedle. Navíc ona známá jednala v dobré víře, že mi uleví od problémů. Napsal jsem tedy na British Monomarks, aby v žádném případě nic neměnili a posílali mou poštu na stále stejnou adresu. Pro mě to byl další důkaz, že na tuto firmu je prostě absolutní spolehnutí.

Má žena mi občas říká, že při práci vypadám jako Santa Claus. Ne, že bych při práci seděl zabalen v červeném kabátě a na hlavě měl stejně zbarvenou naraženou čepici s obrovskou bílou bambulí. Věřím však tomu, že pohled na muže vmáčknutého do kolečkového křesla a obloženého horami dopisů a ještě většími horami odpovědí může tyto představy klidně vyvolávat. Co jiného ovšem čekat od člověka, který slíbil, že napíše knihu, a svůj slib chce za každou cenu dodržet. Pojd'me se tedy podívat na další otázku.

Ó, svátá prostoto, další otázka je tedy pěkně tvrdým oříškem. Raději se v klidu posaďte, a pokud

nosíte brýle, pořádně si je nejdřív vyčistěte, neboť še vám budou opravdu hodit. Tady jej máte:

„Uvážíme-li, že jsme třídimenzionální bytosti, jež se, doufejme, časem vyvinou ve čtyřdimenzi-onální, pak se zde logicky nabízí úvaha, že jsme v předchozích evolučních stádiích byli bytostmi dvou a jedné dimenze. Jestliže je tato domněnka pravdivá, pak se ptám, čím jsme byli ještě před stadiem jednodimenzionálním? Měli jsme v té době nějaké duchovní ambice? Abych svou otázku ještě zamotal, zeptám se i na druhou možnost. Jestliže se evoluce a postupný dimenzionální vývoj nezakládají na pravdě, jakým způsobem jsme se vyvinuli do současné podoby?“

Taky se vám z těch komplikovaných dotazů točí hlava a čtete si to stále dokola? Ať už to je jak chce, pravdou je, že jsme se vyvinuli z jednodimenzionální formy. Vezměte si například měňavky. Tyto jednobuněčné organismy lze považovat za jednodimenzionální stvoření. Evoluce, která u živých organismů začíná někde u měňavek, vede směrem od jednobuněčných k vícebuněčným organismům. Toto je první stadium evoluce. Tento problém bohužel nejsme schopni uspokojivě vysvětlit, neboť jednodimenzionální bytosti našemu třídimenzionálnímu světu nerozumí stejně jako člověk, který je ohraničen právě třemi rozměry, není schopen rozumět světu šesti dimenzí. Nezbyvá nám tedy než všem závěrům o evoluci a měňavkách věřit. Existují však lidé, kteří si vědomě zatemňují mysl něčím, čemu říkají *věda*. Snaží se formulovat otázky,

jež jsou za hranicemi jejich schopnosti vnímání, a dokonce na ne hledají odpovědi. Je nepochybné, že jsme se vyvinuli z jednobuněčných organismů, jež metamorfovaly do mnoha různých podob pohybujících se v několika dimenzích. Nakonec všichni splyneme s Vyššímjá. Tím bude celý cyklus završen a evoluce se začne opakovat znovu. Vše je v pohybu. Nikde v přírodě neexistuje statické, totálně nehybné stadium. Je to, jako byste si představili sami sebe jako chodce na provaze. Nikdy se nemůžete ani na chvíli zastavit, i když třeba budete chtít. Musíte se aspoň hýbat v bocích nebo vyrovnávat rovnováhu mácháním rukou, jinak spadnete. A stejné je to se světem. Celý svět je v pohybu a život neustále plyne. Naším osudem je pohyb.

Zkusím ještě jednu analogii, abych vám přiblížil, co mám na mysli. Představte si muzikanty, kteří na začátku znají jedinou notu, a to durové C (jediná nota, kterou znám já). To je analogie k jednobuněčnému stadiu. Ovšem jak se budou ve hře na klavír zlepšovat, začnou používat obě ruce a pouhé C jim už nebude stačit. Lze tedy říct, že postoupili z původního stadia a každý akord navíc představuje novou dimenzi nebo vibraci, jíž dosáhli. Ono je třeba si otevřeně přiznat, že hudba není nic jiného než soubor vibrací, které nějakým způsobem lahodí sluchu.

Omlouvám se, že už to precizněji nedokážu vysvětlit, ale taky byste batole ze všeho nejdřív neučili velkou násobilku, že ano?

A nyní vstupuji na tenký led, neboť v další otázce jsem tázán na svůj vztah k židům. Prý s nimi zásadně

nesouhlasím a nechovám k nim žádné velké sympatie. To ale vůbec není pravda! Vycházím s Židy velice dobře. Jako buddhista k nim navíc cítím velké porozumění i soucit a jsem pevně přesvědčen, že plno židů sdílí podobný vztah i k mé osobě.

„Jednou jste řekl, že Židé jsou skupina, která v tomto kole existence opět dostala šanci se prosadit. Znamená to snad, že Židé si svůj původ uchovávají v jakémkoliv životě?“

Ne, to je samozřejmě nesmysl. Zapomeňte na chvíli na křesťany, židy i buddhisty. Pojďme se vrátit do školy.

Jsme na prvním stupni. A před sebou máme hordu hemžících se ukřičených školáků, kteří právě čekají na vysvědčení. Někteří z nich si i přesto, že je po celý školní rok zaměstnávaly především rošťárny, dokázali rezervovat kousek mozkové kapacity i pro školní úkoly a na vysvědčení mají známky, s nimiž budou puštěni do dalšího ročníku. Pak jsou zde ovšem jiní žáci, kteří se tak dobře neučili a na vysvědčení se jim skví pětky, Ti do dalšího ročníku pochopitelně nepostoupí. Říká se, že propadnou, ale ve skutečnosti musí jen opakovat ročník, který právě neúspěšně absolvovali. V jejich staronové třídě pak jimi cloumají protichůdné pocity. Najednu stranu cítí určitou hanbu, že nedokázali prolézt do dalšího ročníku a jejich kamarádi se jim postupně vzdalují, na druhou stranu se cítí jako ostřílení mazáci a často své pozice zneužívají, jen aby mohli šikanovat své mladší spolužáky.

Židé jsou na tom podobně. Jsou to lidé, kteří v tomto kole života nebo v tomto životním cyklu

(říkejte tomu, jak chcete) nedostali dobré známky a musí opakovat ročník. Někteří se kvůli tomu chovají arogantně, jiní naopak poníženě. V každém případě hlavní důvod, proč lidé židy nesnášejí, vězí v tom, že mají více znalostí než ostatní.

Vycházím s židy více než dobře. Rozumějí mi a já rozumím jim. Na rozdíl od zástupu pohanů se mě nikdy žádný žid nesnažil obrátit na svou víru. Za ty dlouhé roky jsem dostal mnoho dopisů od poblouzněných náboženských fanatiků, kteří svou víru objevili těsně předtím, než mi napsali, a ihned je odeslala představa, že ji musí každému vnucovat. Dostával jsem zdobené krucifixy či drobký vytržené z *Bible*, v nichž se ukrývá celá pravda o světě. Většinou mě mí pisatelé žádali, abych se těmi předměty obklopil, strkal šije pod polštář a čekal na prozření, které mi zvěstuje tu pravou víru. Všechny ty dopisy i předměty skončily v koši. Nepotřebuji, aby mě někdo přesvědčoval o tom, v co mám věřit. Jednou jsem se stal buddhistou a mám své soukromé přesvědčení i vlastní víru. Moje cesta je Buddhismus.

Nicméně abych se vrátil zpátky k židům. Zdá se mi, že židovské děti jsou lépe vychované než ty křesťanské. Mají tvrdou disciplínu stejně jako jejich rodiče. Pokud s židy jednáte férově, jsou to ti nejúžasnější lidé. Jsem pyšný na to, že mezi mými nejbližšími přáteli je mnoho židů.

Před Abrahámem nebyli žádní židé nebo se tak alespoň nenazývali. Až od dob Abraháma lze registrovat jejich přítomnost na tomto světě.

Jedna paní má vsutku zajímavé problémy. Její dotaz, a tudíž další z otázek, zní: „Znáte nějaký druh spolehlivé bylinné antikoncepce, která se běžně používá a již byste mi mohl doporučit?“

Nikdy jsem se podobným tématem nezabýval a ani jsem nemluvil s žádným gynekologem, jenž by mi dané téma přiblížil. Na Dálném východě některé kmeny používají bylinkové extrakty, které mají spolehlivé účinky, ale jaký smysl by mělo psát jejich jména, když do míst, kde tyto rostliny rostou, se tazatelka nikdy nedostane? Má nejlepší a nejupřímnější rada v tomto případě zní, aby si tazatelka zašla na nejbližší gynekologii a tam se na radu ohledně bylinkové antikoncepce zeptala opravdových odborníků.

Existují lidé, kteří mi někdy opravdu hrubým způsobem potřebují dát najevo, že si o mně myslí něco nepěkného. Třeba jako posledně ten pán, který mi napsal, že jsem úplně mimo, když si myslím, že těmi svými knížkami vydělám nějaké peníze. Kdybych prý měl aspoň trochu rozumu, opatřím své knížky indexem tak, aby si čtenář mohl mezi všemi těmi haldami stupidit vyhledat aspoň jedno zajímavé slovo.

No, rád bych své knihy opatřil rejstříkem, ale zdá se, že nikomu jinému než tomuto pánovi rejstřík v mých knihách nechybí. Mohl bych vydat třeba šestnáctou knihu, jež by nebyla ničím jiným než rejstříkem. Myslíte, že by šiji někdo koupil? Pokud byste měli o takovou knihu zájem, napište mi a já to proberu se svým vydavatelem. I když nevím, jestli

by měl o něco podobného zájem. Vydávání knih jej živí, čili bedlivě rozvažuje, zda vydat každou ptáko.vinu.

Už jsem psal o čtenářce z Kalifornie, která se mi v dopise vyznala, že mou knihu *Škola esoíeriky* přečetla za hodinu a půl. Kdybych prý měl v sobě aspoň kousek spisovatelského umu, stačila by mi na všechno mé sdělení půlka jedné kapitoly. Hm, zajímavé. A ještě zajímavější je to, že pisatelka tu knihu přečetla za hodinu a půl. Určitě se jedná o světový rekord v rychločtení. Já jí však nevěřím ani trochu.

Jeden pán z Francie se pravděpodobně velmi obává o svou budoucnost. „Možná vám bude připadat, že jsem do své otázky vložil trochu sarkasmu, abych vás pošťouchl ohledně několika paradoxů, které lze ve vašich knihách najít, ale nenechte se mýlit. Mým přáním není s vámi polemizovat, ale lépe vám porozumět. V jedné knize říkáte, že obyvatelé Středoze-mí mohou být bez obav, ale o pár desítek stran vedle píšete, že hladiny všech moří se výrazně zvednou. Jak tomu mám rozumět?“

Rozumějte tomu úplně stejně. Ty dvě věci se nijak nevyklučují. Dno Středozemního moře se nakonec zvedne, takže tam, kde je nyní voda, nakonec bude pevnina. Napsal jsem svému francouzskému čtenáři, že může zůstat klidný. Tyto procesy nepříjdou dříve jak za deset let. Nechci být netaktní, ale podle věku usuzuji, že onen francouzský gentleman má před sebou maximálně dvacet let života, a tudíž se nemá čeho obávat. Lidi toto téma velmi zají-

má. Často se mě ptají, jestli by se měli preventivně odstěhovat do hor nebo někam jinam. Nežrídka mi pak piší našťvané dopisy, když jim ještě předtím odpovím, že se nemají ničeho obávat a ať zůstanou tam, kde jsou. Vždycky si představím sedmdesátiletou babičku, která se děsí toho, že zničehonic přijde obrovská vlna, která vmžiku sekundy zničí její pracně udržovanou trvalou. Často jsem sice psak že v budoucích letech se budou zvedat hladiny moří, ale myslel jsem tím horizont několika desetiletí, a tudíž vás se to netýká. Jestliže přemýšlíte nad vnučky, pak je opatrnost na místě. Rychle připravte evakuaci do hor. Když se tak dívám z okna, musím vám ještě připomenout, abyste si s sebou vzali lopaty. I když v pevném skupenství, vodavás totižbude čekat i v horách, a to v podobě sněhu. A nebude ho málo, Dost vtípů a zpátky na zem. Jestliže nejste ve věku batolete, nemusíte mít ze zvedání hladin moří žádný strach.

Zdravím tímto Shelagha McMorrana, jenž se rozhodl, že mi položí také několik otázek. První zní:

„Co musí člověk udělat, aby mohl komunikovat s přírodními duchy nebo skřítky?“

Je to velice jednoduché. Aby se vaše vibrace zvýšily, musí být váš život co možná nejjistší. Musíte žít jako poustevník, neboť častý kontakt s jinými lidmi snižuje osobní vibrace, což je zcela logické, protože jinak byste nemohli s ostatními vůbec vycházet.

Budete se muset cvičit v telepatii, protože jiný kanál pro komunikaci s přírodními duchy prostě neexistuje. Lidská řeč je pro ně příliš hlasitá a oblud-

ná. Potřebujete hlavně umění telepatie. Jestliže však už nyní umíte mluvit se svou kočkou, nebude pro vás komunikace s přírodními duchy představovat žádný problém.

Další Shelaghova otázka zní takto: „Lidé touží po spasení a osvícení. Neustále se po něm shánějí a hledají je všude možně. Co když však odpověď na tyto otázky nalezneme spíše uvnitř sebe samých, než někde venku?“

Máš pravdu, Shelaghu! Jsme tím, čím chceme být, a tím, jak žijeme. Jestliže někdo věří v nějakou věc, pak ta věc existuje. Řekl bych, že nejjednodušší cesta, jak najít spasení, je následovat zlaté pravidlo: „Nečiň jiným, co nechceš, aby bylo činěno tobě.“

Mnoho lidí věří tomu, že dosáhnou spasení, budou-li se řídit nějakou svátou knihou nebo budou praktikovat učení, které má své kořeny mnoho tisíc let v minulosti. Jestliže jste následovníky některého z těchto směrů, pak musíte určitě přistoupit i na to, že ženy jsou nejen podřízeny muži, ale jejich život má také čím dál menší cenu. S tím by naše milé feministky určitě nesouhlasily a výjimečně by měly pravdu. Osobně jsem přesvědčen, že ženy se ve všech ohledech vyrovnají mužům, přestože se jedná o úplně jiná stvoření, a nebál bych se říct, že jsou dokonce zcela jiným druhem. Ženy jsou uzpůsobeny k určitým činnostem, zatímco muži mají vlohy zase pro činnosti jiné. Je mi tedy záhadou, proč se tím ženy neřídí a pošilhávají po mužském dvorku, místo aby se staraly o výchovu a pořádek

rostoucí omladiny. Jedině návrat k jejich původním rolím jim může přinést spasení.

„Pokora, upřímnost, odpuštění, čestnost, duchovní čistota, oddanost svému pánu, stálost, vnitřní harmonie. Jak si může být člověk, jenž svůj život uspořádává dle těchto hodnot, neomylně jist, že činí správně, když přitom všem nevidí žádné duchovní obrazy a ani necítí působení vyšších sil?“

Mou odpovědí je, že takový člověk nemusí mít vůbec žádné obavy. Jestliže se důsledně řídí zlatým pravidlem, o němž byla řeč o několik odstavců výše, může si být jistý, že vše je v pořádku. Schopnost jasnoživotosti či schopnost býti médiem není žádná odměna za čistý život. Je to pouhé nadání.

Člověk, jenž umí zpívat nebo malovat, není nutně oduševnělejší než někdo jiný. Spiritualita nemá na lidské vlohy žádný vliv. Přísně čistý život ještě není vstupenkou mezi duchovně osvícené lidi. Jasnovidec může být v jádru klidně zlý člověk.

V další otázce se Shelagh McMorran otřel o problém, jenž zajímá velkou část lidí, kteří mi píší. Uvedu tedy dotaz v plném znění.

„Společně s jinými moudrými muži píšeš, že učitel se objeví ve chvíli, kdy je na to student plně připraven. Psal jsi také o tom, že bez učitele žák nikdy nepostoupí dál na cestě životem, natož aby se aspoň přiblížil Božské přítomnosti. Mám se proto na setkání s učitelem nějak připravit? Měl bych před tímto setkáním vykonat něco zvláštního? Je pravda, že v současném životě mohu zažít setkání s učitelem příštího života?“

Ano, je nezpochybnitelnou pravdou, že učitel se objeví vždy, když je učitel připraven. Žákani nemusí vědět, že už dosáhl stadia připravenosti. Najednou zjistí, že vibrace kolem něj jsou stále silnější. Vibrace znějí jako zvuk zvonu, jenž se ozývá z velké dálky. Učitel je v každé chvíli připraven přispěchat žákovi na pomoc. Nemusí se však nutně objevit ve své fyzické podobě. Přítomnost učitele nepocítíte tak, že vás bude klepat pravítkem přes prsty. Učitel může zůstat v astrální rovině stejně jako student.

Mnoho lidí se neustále ujišťuje a přesvědčuje o své připravenosti a o svém osvícení. Přitom se diví, proč se konečně někdo nezvedne a nepřispěchá jim na pomoc.

Silně pochybuji o tom, že člověk musí mít učitele z masa a kostí. Jsem zásadně proti všem těm korespondenčním kurzům, které se snaží člověka přesvědčit o tom, že metafyzice a spiritualitě se lze naučit během pár lekcí. Jestli skutečně potřebujete učitele, získáte jej v astrálním světě. Jakmile zemřete, znamená to moment, kdy svou pouť na této planetě ukončí fyzické tělo a vaše astrální tělo se odebere do astrálního světa, kde bude odpovídat na otázky úspěchů a selhání. Je hloupé si myslet, že jenom díky tomu, že jste absolvovali kurz v olizování bot, se zničehonic objeví váš učitel, aby vám řekl, jestli máte olizovat hnědé, nebo černé boty.

Nic takového se nestane. Až vydechnete naposled, zůstanete sami a budete se muset ptát především sami sebe. Spoléhejte se tedy raději na sebe. Snažte se být maximálně soběstační a věřte svým

zdrojům. Určitě nechcete skončit jako otrok nějakých korespondenčních kurzů nebo jako slepý vzývač nějakého podvodníka, který si hraje s kultem osobnosti.

Milý Shelaghu, ptáš se na to, jestli je třeba se dopředu Vzdát některých světských záležitostí? Samozřejmě, že ano! Měl by ses vzdát například veškerých drog a jiných toxických stimulantů, jež ti zatemňují mysl. Je mi jasné, že tebe se to netýká, ale přestože píšu Ve druhé osobě jednotného čísla a apeluji tím na všechny, kteří mají nutkání si zahrávat s drogami. Je třeba se zbavit všech věcí, které zraňují astrální tělo, neboť se tím narušují vibrace, což vede k tomu, že váš učitel se nikdy, neobjeví. A jste zase na začátku.

Nyní k další otázce.

„Po mnoho století hrálo významnou roli ve vývoji člověka zasvěcení. Za jaké situace bychom k němu měli přistupovat v současnosti?“

Nejsem žádným velkým příznivcem iniciačních čili zasvěcovacích obřadů. Většinou je to nějaká nabubřelá ceremonie, jejímž jediným účelem je vystrašit nějakého nešťastníka, který už je stejně jednou nohou v hrobě.

Nepotřebujete nic jiného než krátké prohlášení, v němž se zavázete, že se budete držet určitého kodexu nebo budete studovat nějakou konkrétní věc, tečka. Není hned nutné máchat dítě ve studené a špinavé vodě nebo se krmit vínem a oplatky. Takové obřady jsou především divadelním výstupem s kulisami než nějakým opravdovým zahájením.

Skutečná iniciace je záležitost krátkého prohlášení a její smysl je v posílení vnitřní integrity toho, kdo se pro takový obřad rozhodne. Následující otázka je stejně zajímavá jako zavádějící.

„Ježíš i jiné světově významné duchovní osobnosti měly vždy mnoho přátel a následovníků. V knize *Kapitoly života* uvádíte, že nový duchovní vůdce se má narodit v roce 1985. Co může člověk udělat, aby se stal přítelem či následovníkem takového vůdce? Bude něco takového vůbec možné?“

Jediný možný způsob jak se na příchod nového vůdce připravit, je žít svůj život v čistotě a v maximálním souladu se svými vnitřními pravidly tak, abyste byli příkladem pro své okolí. Žijeme v příšerné době, kdy se zdá, že hlavním úkolem jedince je boj a zničení všech ostatních. A bude ještě hůře! Nejméně do té doby, než velká část z nás zjistí, že pokorný čistý život je ta nejlepší možnost, jak spolu můžeme navzájem existovat.

Většina lidí obývajících tuto planetu je ochotna přistoupit k nějaké akci pouze v tom případě, že z ní bude mít materiální prospěch. Víím, že to zní nesmírně cynicky, ale bohužel je to tak. Dokud nebudeme schopni lidem zaslepeným konzumem ukázat materiální výhody, které by jim plynuly, pokud by svůj život zasvětili čistotě a pokoře, nikdy je nepřesvědčíme.

Kapitola 7

Holúbíčka, má drahá žena, mi zrovinka připomněla, že odpovédím na senzibilni otázky jsem v této knize až doposud nip moe nedal. Měl bych se tedy zamyslet nad tím, o čem že jsám tó psal až doted', neboť jsem měl za ío, že přesně tohle téma bude klíčem, jenž tuto knihu vystihne ze všeho nejvíc. Pro ted' však za- nechme úvah a pojd'me k dotazům: „Lze u člověka zajistit stoupající kundalini jinak než pouhým pozoro- rováním aury?“

Milí zlatí! Nelze, a pokud se to už někomu podařilo, je to bohužel výsledek nějakých špatných pokusů a v tom případě by měl dotyčný neprodleně vyhledat ordinaci nejbližšího psychiatra. Zaplete-li se člověk s kundalini neboli hadí silou, může si tím přivodit četná duševní onemocnění. Nikdy bychom se proto neměli o probuzení své kundalini snažit.

Jedinou správnou cestou je vyčkat do chvíle, kdy se v nás tato hadí síla začne probouzet sama od sebe, jinak se pro nás může stát velice nebezpečnou!

Samozřejmě, že lze aury pozorovat a zjišťovat tak, co se v nich děje a jak to vlastně s tou hadí silou vypadá. Tím se však dostáváme k dávnému a již zmiňovanému problému. Jak přimět ostatní, aby se před vámi zbavili svých šatů? To je na tom ta nejzvláštější věc. Jen si to představte. Ve 35 stupních to nikomu problém nedělá. Všichni jsou naloženi v bazénech, brouzdalištích a málokdo má ostych zbavit se téměř všech vrstev svého oblečení. Ovšem když se má jednat o studium aury, tak se svých svršků nikdo moc zbavovat nehodlá. Jen tak na okraj však musím poznamenat, že co se místních bazénů týče, jsem velice vděčný za to, že některé ženy zůstávají navlečené i v těch největších vedrech. Kompletně zahalené pak vypadají mnohem lépe, než kdyby byly nastrkané v těch svých bikinkách nebo jak to vůbec nazývají. U těchto svlečených případů se mi pak vybavují koblížky v legínách a podobně. Tomu tématu bych se proto raději vyhnul.

Další otázka: „Můžu své třetí oko aktivovat třeba již dnes a sám tak, jak jste to udělal vy, nebo je to záležitost postupného probouzení čaker?“

No, nechal byste si své slepé střevo odstranit amatérem, nebo byste se dokonce snažil udělat to sám? Pokud jen trochu přemýšlíte (a to byste měl, neboť jinak byste nemohl číst tuto knihu), jistě si pro tuto operaci vyžádáte odborníka, jenž vám v této záležitosti prospěje jistě mnohem víc. Ze stejné-

ho důvodu budete k otevření třetího oka také potřebovat specialistu. Musím vás však varovat, neboť jsou tak vzácní jako kvetoucí jabloně v prosinci. Jen tak mimochodem, není vůbec na škodu pozorovat při tomto procesu i svou auru. Lze tak zajistit vaše maximální bezpečí, protože se na povrch dostávají věci normálnímu zraku neviditelné.

Přesto bych otevírání třetího oka operačním způsobem nikdy, ale opravdu nikdy nedoporučoval obyvatelům Západu. Akupunktura by jim měla být taktéž zapovězena. V tom pravém slova smyslu totiž funguje pouze na východních obyvatelích. Ptáte se proč? Byli v tomto směru vychováni a od západních lidí se v mnohém liší. Takže vás, milí západňané, prosím, nesnažte se o otvírání třetího oka za pomoci operace, byť provedené odborníkem. Ve většině případů vás nečeká nic jiného než duchovní slepectví.

Posuneme se však nyní opět o kousek dál. Řeč bude o kyvadlech. Naše přítelkyně Shelag McMorran píše: „Bylo by pro elementála či jemu podobným možné či alespoň pravděpodobné číst odpovědi kyvadla?“

Jistě, nezbedné entity mohou provádět v podstatě cokoliv. Kupříkladu i rozumět takovému kyvadlu. Pro lepší výklad vám uvedu jednoduchý příklad s řidičem školního autobusu. Jednoho dne vezl partičku drzých výrostků, kteří se proti němu šepetem spolčili. Poté se jeden z nich, obvykle ten nejhloupejší či nejodvážnější z nich, zmocnil volantu a snažil se nad ním převzít kontrolu navzdory řidi-

čově snaze jej od volantu odtrhnout. Ostatní mladíci proto řidičovy ruce zpacifikovali. A věřte nebo ne, takové příběhy se skutečně dějí, neboť dnešní děti jsou proti těm dřívějším přece jen tak trochu někde jinde. No a zlomyslné entity jsou na tom podobně, jen místo volantu třímají kyvadlo. Usilují o převzetí moci nad tím, kdo s kyvadlem v danou chvíli pracuje a ten schopnost ovládnutí svého kyvadla buď ztrácí, nebo ji kolikrát ani nestihne získat. Jedinou obranou proti tomu je, a tento fakt vždy zdůrazňuji, aby si svá kyvadla lidé vyráběli sami. Budou tak mít nad svým kyvadlem absolutní kontrolu a žádné entity se k němu nemají šanci být jen přiblížit.

Hurá k další otázce"! V knize *Kapitoly života* předvídáte události, jež se zde objeví během závěrečné etapy cyklu současného světa, mimo jiné i návrat Zahradníků Země. Myslíte si, že se navrátí proto, aby dali do pořádku svou zanedbanou a zvrácenou zahradu, nebo protože Zemi postihne nějaká strašlivá katastrofa a oni sem budou vkládat svá nová semínka?"

No, má osobní domněnka je taková, že Zahradníci Země jsou nynějším stavem Země silně znepokojeni. Sami víte, že lidstvo se během několika posledních pár let stalo neskutečně sobeckým a místo toho, abychom si navzájem pomáhali, děláme vpravdě úplný opak.

Věřím tomu, že kolem roku 2000 budeme svědky mnoha znepokojivých událostí, během kterých se začnou objevovat právě Zahradníci Země nebo

jejich poslové, aby si o nynějším světě lidí udělali skutečný obrázek.

Možná už víte, že za minulých pohrom a různých katastrof byly zemské póly v pohybu, a lidé na povrchu se tak mohli dostat do vnitrozemí, kde byli v poněkud větším bezpečí před atomovými výbuchy. Je to zcela přirozené, neboť věřím tomu, že stěna oddělující vnitřní svět od vnějšího má okolo 1 500 kilometrů, přičemž většinu jejího obsahu tvoří železo a rozličné druhy hornin.

Pokud chcete zažít trochu toho povyražení, vycestujte do období kolem zmíněného roku 2000. Impozantní ohňová podívaná a zadarmo!

Teď nás však čeká úplná změna tématu. Máme zde dotaz z Jižní Ameriky, jeden z těch, na něž je radost odpovídat: „Jak bych měla nazývat své Vyšší Já během modlení? Lidská jména mi k němu moc nesedí. Co kdybych jej nazývala prostě Bůh, Pán, Průvodce či jednoduše Mé Vyšší Já? Pokud ano, nerozumím pak vašemu výkladu, že má na starosti mnoho provázků k ovládnání. Znamená to tedy, že mé Vyšší Já zde existuje i pro ostatní, ne jen pro mne? Pak to však přece není mé Vyšší Já, ale naše Vyšší Já. Jsou ti ostatní se mnou jakýmkoliv způsobem spříznění, nebo nikoliv?“

Páni, to je ale něco! Chvíli jsem nevěděl, jestli se jedná o otázku jednu, nebo čtyři. Nevadí, pojďme se s tím pěkně po pořádku poprat. Takže ze všeho nejdřív vás ujistím, že na tom, jak své Vyšší Já nazýváte, opravdu nezáleží. Nevytáčíte telefonní číslo, jednička pro Vyšší Já, dvojka pro podvědomí atd.

Říkejte mu, jak chcete. Jedinou podmínkou je jeho jméno neměnit. Vždy byste měli užívat stejný výraz.

Ach ano, opět ty loutky, o kterých jsem již tolikrát mluvil. Pojdme tomu konečně správně porozumět a pro příklad nyní pojmenujme vaše vlastní tělo. Jeho prozatímní jméno bude právě Vyšší Já. Máte pravou ruku, levou ruku, pravou nohu a také tu levou... no a ty všechny teď nazveme loutkami. Všechny jsou spolu nějakým způsobem propojeny a všechny k sobě patří. Stejně jako dané části těla i ostatní lidé totožného Vyššího Já jsou spolu spojeni a vázáni jeden na druhého. Vyšší Já musí zvládnout pohybovat všemi těmito provázky stejně tak, jako se vy snažíte ovládat své tělo. Důležité je, aby do sebe vše zapadalo. Pokud spolu kupříkladu nevycházejí vaše nohy a obě se v jedné chvíli snaží udělat krok vpřed, je zde reálná šance, že vás to srazí k zemi. Nemusí se to stát stoprocentně a já to také zcela určitě zkoušet nehodlám, avšak i přesto se snažte u svých končetin vybudovat přátelský vztah založený na vzájemné spolupráci.

Další otázka: „Když budeme opouštět tento pozemský život, musíme všichni projít i místem, kde se vyskytují všichni ti elementární a jim podobní, - kteří se v nás snaží akorát vyvolat hrůzu? Je to něco, co nás čeká všechny bez výjimky, nebo nás astrální pomocníci toho utrpení mohou uchránit? Pokud bychom kupříkladu zahynuli v dopravní srážce či při pádu letadla, mají tito pomocníci dostatek času se

k nám dostat včas, nebo se budeme muset všem těm děsivým elementálům vydat úplně všaňc?“

Panečku! Vypadá to, že jsem byl zasypan hromadou, a to nikoliv květin. Co jsem komu udělal, že jsem si tohle zasloužil? Nicméně pojďme tomu dát odpovědi. Představte si, že pojedete vlakem, autem, autobusem nebo poletíte letadlem. Ještě před nastoupením do svého stroje však musíte projít určitým místem spadajícím pod státní správu. Abych to ještě více upřesnil, předpokládejme, že vám před domem stojí auto a vy chcete ho vzít na krátkou projížďku. Mezi domem a autem je chodník, po kterém se vydáte. Podobné je to i s opouštěním vlastního těla, neboť dříve, než se ocitnete v astrálním světě, musíte překonat něco jako „pozemek duševní správy“. Téměř v žádném z případů se však s ničím takovým, jako jsou elementálové, nesetkáte. Tedy jen pokud nemáte strach. Pokud nemáte obavy, elementálové vás nijak neohrozí. Bát se, to je to jediné, z čeho byste mohli mít strach.

Kdybyste opouštěli váš dům a na svém chodníku spatřili spoustu rozjívěných dětí, necháte se jimi obtěžovat, či nikoliv? Elementály můžete odpálkovat stejně tak.

Co se dopravních nehod a náhlých úmrtí týče, mají pomocníci obvykle dostatek času se k nám dostat. Nezáleží na tom, co se vám přihodí, tihle panáčkové tam jsou vždycky. Nezapomínejme, že čas, jak ho známe my, existuje pouze na Zemi a nikde jinde nemá žádný význam. Chceme-li kupříkladu vycestovat z Jižní Ameriky do Austrálie, rozhodně

se to neobejde bez obvyklé sháňky letenek, balení kufrů a nekonečně dlouhého letu na palubě letadla. Musíme si vyřídit všechna potřebná povolení a formality. V astrálním světě jen pomyslně lusknete prstem a ocitnete se kdekoliv, kde se vám zrovna zamane. Zcela běžně se u astrálních pomocníků stává: „Helemese, támhle je Jim Bugssbottom. Vypadá to, že se mu každou chvíli přihodí nějaká ošklivá bouračka. Asi se tam na něj zajdu podívat.“ A tak se ten astrální pomocník vydá na cestu a kolikrát je na místě nehody dříve, než se přihodí.

Další z astrálních otázek: „Ve svých minulých knihách jste zmínil nejméně dvě různé astrální roviny, z nichž jedna je na trochu vyšší úrovni než ta druhá, pokud jsem rozuměl správně. Zajímalo by mne, jestli se do těchto rovin dostaneme všichni, dokonce i my, nepříliš rozvinutí a průměrní lidé? Lze opravdu v jedné z těch rovin prožívat i jakýsi druh rodinného života, o němž jste mluvil již dříve? Je možné z nižší roviny vstoupit přímo do té vyšší, nebo jednotlivým přestupům musí nevyhnutelně předcházet reinkarnace?“

Milí čtenáři, pokud byste mě viděli v době čtení tohoto dopisu, jistě by vám neušlo, jak jsem stále skleslejší a sklíčenější. Tak jako v důsledku veder narůstá teplota dnešního parného dne, tak právě díky těmto zatraceným rozvětveným otázkám roštu také. Někdy mám pocit, že pak píšu tři nebo čtyři knihy najednou.

No dobrá, směle do toho. My, obyvatelé Země, se nacházíme na určitém stupni evolučního vývo-

je. Svět, ve kterém žijeme, se nachází ve třetí dimenzi. „Zemřít“ znamená, že naše tělo nám z jakéhosi důvodu vypovědělo funkci a my vstupujeme na „astrální palubu," což je něco jako druh recepce. Zde se probíráme a zhodnocujeme vše, co jsme za svůj pozemský život udělali a co jsme ve světě třetí dimenze zanechali. Poté nám k tomu něco řeknou speciální poradci a my se možná rozhodneme pro návrat na Zemi, tentokrát v jiném těle. Tomu se říká reinkarnace.

Také se můžeme dozvědět, že jsme si během našeho zemského bytí nevedli zas tak špatně, a v tom případě nás čeká postup do vyšší sféry existence. Pravděpodobně to bude čtvrtá nebo pátá dimenze. Znovu však musím připomenout fakt, že jakmile se jednou ocitneme v astrální sféře, čas se stane něčím zcela relativním, takže před naší reinkarnací nám pobyt tam může připadat jako věčnost, zatímco na Zemi mezitím uplyne sotva vteřina. Opravdu to může být velice matoucí, pokud jste navyklí, že čas ubíhá v neměnných sekundách, minutách, hodinách a dnech. V astrální rovině je čas tak trochu ohebnější, avšak stále si smíte ponechat svoje přátelské vztahy s tím dosavadním. Zejména kvůli zhodnocení pozemských příhod, které jste si s sebou do nového světa přinesli. A jako třešničku si dokonce můžete dovolit pár příhodných milostných zážitků. Jsem si jist, že vás to pohladí na duši.

Na druhou stranu mám takové zdání, že některé z ubohých lidiček tyto astrální záležitosti pěkně deprimují. Podívejme se na následující dotaz: „Pokud

by některé z mých milovaných dětí opustilo tuto Zemi dříve nebo později než já, mohli bychom se v astrálním světě minout? A pokud by někdo z nás postoupil do vyšší dimenzionální roviny, ztratili bychom se sobě už navždycky? Je vůbec možné se v separovaných astrálních rovinách nějak navštěvovat?”

Ach ouvej. Během psaní svých knih jsem se snažil o astrálním cestování podávat tak přesvědčivé výklady, jak jen to šlo. Tisíckrát jsem se snažil své čtenáře ujistit o tom, že pokud chtějí, mohou se ve svém astrálním těle pohybovat, kamkoliv se jim zamane. Očividně jsem s tím moc neuspěl, že? Kdyby si jen dotyčná osoba mé knihy přečetla, v životě by mi takové otázky nepoložila, neboť odpovědi by pro ni byly průzračnější než horský potůček. Pro zopakování —pokud máte v úmyslu navštívit někoho, kdo se nachází v astrální rovině, stačí si pomocí telepatie domluvit jakékoliv místo a poté už jen stačí vyklouznout ze svého fyzického těla. Tak jednoduché to je.

Pokud se někdo nachází ve vyšší astrální rovině a chce se s vámi setkat v té nižší, je to záležitost ještě jednodušší. Pokud o to dotyčné dvě osoby opravdu stojí, mohou se setkat kdykoliv a kdekoliv.

Další otázka ve mně vyvolala myšlenku na to toho, zda bych už přece jen neměl všeho zanechat a odebrat se ve vší tichosti a počestnosti do kláštera. Při jejím dalším čtení si říkám, že takový ženský klášter by byl možná ještě o něco přínosnější. No, posuďte sami.

„V jakém stadiu vývoje do dítěte vstupuje duše? Tuto otázku si zde na Zemi dnes a denně pokládá tisíce žen. Mnohé z nich bývají zaslepené a uchycené v romantických propletencích lásky mužů, kteří jim vyznávali svou věčnou lásku. Jenže neovladatelná vášně si svou daň dokáže často vybrat ještě mnohem dříve, než by všichni ti Romeové a Julie čekali, a přes veškerou slibovanou něhu se ženy svých dětí musejí občas zbavit apod. Mnohé z nich to možná dělají jen z důvodu náhodného neopatrného sexu, nevím. Vy odpověď na tuto otázku znáte? Ve svých knihách uvádíte, že sex, pokud je spojen s láskou, ve své podstatě není špatný, bez lásky je však jen pouhým zvířecím potěšením. Přesto se většinou odehrává právě takhle. Je vraždou, pokud ženy přistoupí na potrat a jejich plod dosud neosídlila duše? Kdy přesně onen moment vlastně přichází?"

Klid, klid, a hlavně klid, říkám si po vystavení se takovýmto otázkám. Cítím se po nich jako nějaká ubohá stařena, která má v novinách svůj pravidelný sloupek Koutek moudré babičky, v němž lidem odpovídá úplně na všechno. Vím přesně, jak se cítí duše* které mi takovéto dotazy píší. Jenže já se při čtení dotazů, jež nejsou nikterak spojeny s metafyzikou, také nějak cítím. Využívaný.

Vložím však do toho alespoň trochu svého názoru. Pokud se lidé chtějí dozvědět informace týkající se ochrany před početím, potratem a dalšími tématy, proč si prostě nezajdou na příslušnou kliniku a nezískají ke svým neznalostem veškeré informace právě tam? Možná k tomu dokonce zdarma obdrží

vzorek něčeho, co jim v toužebných chvílích „zabalí dílo“. Je mnohem lepší podobné situace řešit právě tam a nikde jinde, neboť jedině tak mohou o svém případu nejlépe pohovořit do těch nejmenších detailů. Získají pro sebe informace šité přesně na míru.

Jen tak mimochodem, v dnešní době nepřeberného množství různých antikoncepcí a informačních letáků však pro potraty nevidím opravdu jediný rozumný důvod. Pokud si lidé tyto informace nejsou schopni obstarat, tak ať určité věci prostě nedělají!

Za další, entita vstupující do daného těla tak nečiní v nějaký specifický čas. Záleží na stupni evoluce, potřebě, typu a podobných věcech. Takže v jednom případě ze sta se to může přihodit již v měsíci prvním, v druhém až o pět měsíců později. U každého případu záleží na mnoha faktorech a individuální okolnosti jsou tím nejdůležitějším hráčem. Pokud však budu zacházet ještě do větších detailů, tak se na mne rozlíti vážený pan nakladatel, což bych nechtěl. Pro více informací si proto opravdu zajděte na místa, o kterých jsem již hovořil, a určitě nebudete litovat.

Ach ne, teplota s přibývajícím dnem stoupá a stoupá. Předpokládám, že za docela malou chvíli dosáhne bodu, kdy se vajíčka za oknem výloh uvaří natvrdo. Ovšem stejně tak dopadnu za chvíli i já, pokud budu muset nadále čelit všem těm prapodivným otázkám a jsem jen zvědav, která z těch dvou věcí, teplota, nebo otázky, bude více úmorná. Připravte se na další z nich:

„Rozvod - jak se může stát, že si dva vroucně se milující lidé, kteří se vzali a z celého srdce věřili tomu, že už je na světě nikdy nic nerozdělí, začnou po nějaké době ubližovat, jsou z toho zmatení, zažívají beznaděj a jednoho dne náhle zjistí, že už spolu nadále zůstat nemohou, protože se z nich vyvinuli dva cizí lidé neschopni jakékoliv další komunikace? Co s tím? Mají zůstat spolu, pomalu se začít nenávidět a propast mezi sebou zvětšovat, nebo se rozdělit a přinejmenším se alespoň tolik neničit? Jak se to všechno mohlo stát, když si kdysi dávno oba slibovali lásku až za hrob, a činili tak v té největší upřímnosti? Každý z nich má za to, že ten druhý se nějakým strašlivým způsobem změnil. Nemyslí jako předtím a ani tak nereaguje. Jen kritizuje všechny nedostatky tam, kde je předtím neviděl, a když se do výsledného obrázku zapojí ještě určité fyzické problémy, které jen tak nehodlají uvolnit scénu, co s tím pak? Je špatné se rozvést? Měli by ti dva žít spolu jen proto, že podepsali pár papírů a celé jim to zpečetil nějaký kněz? Nebo by k sobě měli být upřímní, rozejít se a nechat čas, aby jim vyhlízel všechny utržené rány, načež by si byli schopni alespoň odpustit a pochopit, že chybovali oba? Co je dobře a co není?“

Na tuto otázku se mne ptalo již mnoho lidí, takže se jí nyní pokusím dát svou co nejupřímnější odpověď. Takže - mám za to, že co se týče křesťanů a jejich sňatků, až příliš velkou úlohu v nich zaujímá právě kněz. Vměšuje se jim do manželství víc, než by bylo zdravo, a dokáže z komárů, kteří mu nepa-

tří, vyrábět velbloudy. Nemá-li kupříkladu křesťanská žena dostatek dětí, je z toho hluboce znepokojen a zavaluje manžele vidinou hrozivého množství katastrof, které by se jim mohly přihodit. Sám jsem to na vlastní oči viděl.

A nyní k mé odpovědi. Známe již přece ze života, že pokud se spolu dva obchodní partneři nedokáží domluvit, jejich cesty se rozdělí a je to ta jediná rozumná věc, kterou v daný okamžik mohou udělat. No a dnešní manželství mi jako jistý druh byznysu prostě připadají. Můj osobní názor je proto ten, že lidé by se od sebe neměli oddělovat jen tak na oko. Pokud už spolu nadále nemohou žít, měli by se raději rozvést. Je to způsob definitivní, záměrný a neodvolatelný. Koneckonců pokud vás bolí zub, také si jej zubařem nenecháte vytrhnout jen do půlky. Chcete se jej zbavit úplně, aby vás nebolel a abyste na něj co nejrychleji zapomněli. Pokud je takovým bolavým zubem i vaše manželka či manžel a nelze s tím nic udělat, neztrácejte čas a rozved'te se, ať už váš kněz říká cokoliv. On do Vaší záležitosti nevidí a rozhodně tím netrpí, alespoň ne tak jako vy. Věřím v to, že spousta z toho náboženského obláčku, který se nad námi v tyto dny vznáší, je jen pouhým dusivým smogem. Dřívější manželství, ještě před založením křesťanství, byla zcela jiných zásad a byla tou nejpříjemnější věcí, jež mohla dva lidi potkat. Mimochodem v náboženských komunitách, které jsou křesťanství na hony vzdáleny, se opětovné svazky s jiným partnerem považují za vcelku přijatelný způsob vlastního rozhodnutí.

Mou konečnou odpověď na otázku je tedy *ano*, *rozvod*, ale zkuste to udělat jako přátelé, kteří si spolu prožili pouze pár jakýchsi rozkolů a neshod. Nemusíte se snažit o zničení partnerova charakteru, neboť rozvod rovná se dva lidi, a tím pádem i vaše svědomí.

Abychom se posunuli dál. Zítra se s námi rozloučí pan Bigras alias Biggs i se svými dvěma kočkami, panem Pocestným s paní Pocestnou, a všichni poputují zpět do Vancouveru. Nejvíce ze všeho bych si přál nasednout do auta s nimi, projíždět všemi těmi přenádhemými horami a opájet se zalesněnou krajinou. Zde v Calgary totiž moc stromů nemáme. Bohužel, je to oblast zcela odlišná a na míle vzdálená od zeleného Vancouveru. Navíc vidno, že mé cestovatelské dny jsou pomalu, ale jistě sečteny, a tak nezbývá než panu Bigrasovi a jeho kocourkům popřát co nejlepší cestu. Můžou se ohlédnout za svou další dovolenou tohoto roku. No a mé ohlédnutí se zanedlouho bude týkat již mé patnácté dokončené knihy!

Zaobírám se v nich i pár prazvláštními dotazy, jako: „Ve vaši Jeskyni předků jsem četl o tom japonském mnichovi, který čekal, že se pravdy dočká, aniž by se k ní sám dopracoval. Jen četl a četl, ale o tom, co přečetl, nijak zvlášť nepřemýšlel. To mě přimělo k úvaze nad tím, jak přečtené knihy vnímám já sám. Jak člověk pozná, že už mu četba spíše ubližuje, než dává?“

Takže, jaká odpověď by byla nejlepší? Přirovnání k medicíně bude pravděpodobně nejrozumnější.

Představte si, že máte televizi a sledujete v ní všechny ty reklamní upoutávky na nové léky, doplňky stravy, zázračné tablety apod. Pokud televizi nemáte, zkuste to s novinami. Ať už tak či onak, každému rozumně uvažujícímu tvorovi, a tedy i vám, musí být jasné, že užití všech těch medikamentů najednou by mu v těle způsobilo pěknou paseku, ač j jako jednotlivé výrobky vypadají úžasně. Pokud byste užili dva léky opačného účinku, jen byste si ke své nemoci přidali nemoc další a nemusím dodávat, že zcela zbytečně. Když podobnou úvahu použijete na knihy, plyne z toho, že po přečtení mnoha a mnoha rozdílných poznatků nebo i těch z jednoho soudku byste si měli udělat takovou malou čtenářskou dovolenou. Víte, nechci zde nyní dělat nějakou velkou propagaci sebe a svých vlastních knih, ale pokud zrovna nemáte rozečteno něco jiného, pusťte se do těch mých. Není v nich řečeno nic než pravda, kterou mohu kdykoliv doložit. V poslední době se zde totiž vyrojila spousta takzvaných autorů, kteří nedělají nic jiného, než že vytahují moudra z děl autorů jiných, parafrázují je dle svého a následně šíří jako své poselství ve vlastní knize. Pokud však přeformulujete něčí myšlenku, už není stejná, že? Tím vším chci jen poznamenat, že byste se ve svých čtenbách měli soustředit vždy jen na jednoho autora a teprve poté, co si od něj přečtete vše dostupné, se poohlédnout jinde. Běžnou praxí však je, že většina lidí přeskakuje od jednoho autora k dalšímu, jen aby si namíchali co nejbarevnější koktejl moudrosti. Všichni však víme, jak to vypadá, když se toho smí-

chá příliš. Osobně tuto techniku považuji za jednu nejvíce zavržených metod vůbec!

Nyní tady máme jednu otázku, která jednoduše odpověď nemá:

„Pokud se někdo nastěhuje do nového bytu a cítí zde něco znepokojujícího a negativního, co by to asi tak mohlo být a jak lze dané místo tohoto jevu zbavit?“

Z tohoto dotazu mohu pouze usuzovat, že pisatel míní situaci, kdy se nastěhuje do bytu, jenž je nějakým způsobem strašidelný nebo prosáklý negativními vlivy svých dřívějších obyvatel, a co s tím má v takových případech dělat. No, pokud je byt strašidelný - to je snad nějaký problém? Strašidlo svému novému spolubydlícímu nijak neublíží, a pokud člověk užije jednoduchého telepatického příkazu, duch prostě odejde. Spousta strašidelných domů je strašidelných pouze jakýmsi pozůstatkem životních sil člověka, které zde přetrvaly i po jeho smrti a nyní si tu jen tak proplouvají jako poslední tóny dechového orchestru. U dechového orchestru trvá ozvěna posledního tónu několik málo vteřin, u smrti energické osobnosti asi tak vteřinu nebo dvě, avšak zde musíme počítat v astrálních jednotkách, což při převodu na zemský čas může činit i několik století. Pokud však svému strašidlu dáte jasný a srozumitelný telepatický signál, může své působení ukončit ihned.

A velkolepé otázky necht' pokračují! Koukněte na tuhle: „Mám známého, který se zajímal o čarodějnictví. Brzy však pocítil, že se jej počínají zmoc-

ňovat démoni, a rychle toho všeho zanechal* Mohl byste, prosím, o těchto démonech něco říci, a proč se lidé v jejich moci stávají posedlými?"

Takže, Vážení. Pokud už se někdo o čarodějnictví zajímal nebo zajímá, zasluhuje si užít všeho, co mu dané počínání přinese, do poslední kapky. S těmito lidmi nemám žádný soucit, neboť čarodějnictví je jednoznačně zásah do zakázaného. <

Druhou část otázky vysvětlím následovně. V nižších astrálních vrstvách se vyskytují rozličné druhy entit, které jsou jako neposedné opice. Zbožňují imitování lidských tvorů, rádi si z nich dělají legraci a již mnoho dobrých lidí, dokonce těch ctnostnějších, se účastnilo seancí, jež nebyly řádně regulovány profesionálním médiem. Médiu, které je zrovna přítomno, jsou těmito rozvernými entitami předávány zprávy, a to si pak myslí, že to jsou vzkazy opravdové. Pokud tomu uvěří lidé víc, úspěch přinese úspěch a síla těch zlomyslníků poroste, až se prorostou na takovou úroveň, kdy pro ně ovládnutí lidských myšlenek nebude žádný problém.

Do ouška budou telepaticky šeptat tetě Matyldě či komukoliv jinému, že tohle a tamto se má tak a bylo to tak samozřejmě odjakživa. I tady však platí zlaté pravidlo, že nemít strach je základ, a jediné tak se nikomu nepříhodí nic zlého. Pokud byste tedy měli podezření, že vás něco straší či jste nečím posedlí, hlavně nepanikařte a jen se stále dokola ujišťujte o tom, že vám nic nemůže ublížit a entity, které vás pronásledují, se pomalu vytratí. Rozhodně však nehodlají opustit scénu, takže ihned po vašem

opuštění se vydávají na průzkum a hledají dalšího jedince, tentokrát nejlépe toho, jenž se jich nedokáže zbavit. Tak hlavně žádný strach a této zásady se držte jak blecha kožichu.

Další otázka: „Můj otec vyučuje na druhém stupni základní školy a čím dál víc se zajímá o vaše učení. Často mi vypráví o nárůstu počtu mladých delikventů pocházejících z dobrých rodin. Jako lze tyto děti z jejich zajetých kolejí dostat a dá se jim vůbec ještě pomoci?“

Měl jsem za to, že jsem se tomu tématu věnoval už tak dlouho, že z toho musí být všichni minimálně otráveni. Musím však potvrdit, že své přesvědčení nezměním, a to, že žádné zlepšení v těchto rodinách nenastane, dokud se matky nevrátí do svých domovů, místo aby se nechávaly zaměstnat jinde. V dnešní době jsou děti vydávány napospas ulicím, kde podléhají vlivu silnějších druhů, kteří netráví celé dny ničím jiným než destrukcí svého okolí. „Děti z lepších rodin“ se ve své nudě takovým kouskům rychle a rády přiučí. Jediným způsobem, jak tuto záležitost překonat, je předělat naši společnost tak, aby se mateřství nestávalo neštěstím, nýbrž ctností.

Otázka: „Včera mne a mou ženu oslovila dívka, která se nás posléze snažila velice nevybíravým způsobem obrátit na svůj buddhismus. Když jsem jí sdělil, že už svou osobní cestu mám, zanechala svých přesvědčovacích argumentů a přestali jsme pro ni být zajímaví. Chtěl bych nyní vědět, jak člověk pozná, že právě jeho cesta je ta správná?“

Hurá, konečně otázka, jak má být! Za prvé buddhisté misionáře nemají a žádný opravdový buddhista by se také nikdy nikoho nesnažil obrátit na svou víru. Pravděpodobně jste se dostali do spárů jedné z těch příšerných sektářských dívek, které se poflakují kolem a snaží se ze svých obětí tahat peníze na jakési imaginární buddhistické společenství. Znovu proto opakuji, pokud se vás někdo snaží ze všech svých sil přesvědčit o tom, že jedině buddhismus je to pravé, on sám buddhista rozhodně není. Buddhismus je cesta, ne náboženství. Zádni buddhističtí misionáři neexistují.

Dnešní doba s sebou přináší mnoho různých kultů, které do dětí chrlí své pseudointelektuální kecy a ty si pak myslíš, že byly pro své poselství vybrány samotným Mesiášem.

V souvislosti s tím se chystám udělat něco, co dělám jen opravdu zřídka, totiž doporučit vám přečíst si jednu knihu pojednávající o skrytých společenstvích dnešních dní. Podává informace o původu těchto sekt, jež jsou dnes a denně nabízeny lidem v novinách a magazínech. Kniha se jmenuje *Secret Societies* (Tajná společenství - pozn. překl.), editorem byl Norman MacKenzie a byla vydána newyorským nakladatelstvím Crescent Books.~

Dle mého názoru jde o jednu z nejlepších knih, jež se tímto tématem zabývají a kterou mohu jedině doporučit. Přál bych si takovou knihu sám napsat!

A již se blížíme ke konci. „Wayne a já jsme vegani a stravujeme se dle diety pana profesora Arnolda Ehreta. Skládá se z ovoce, zeleniny, ořechů

a neobsahuje žádné živočišné složky. Často se sám sebe ptám, co byste nám na to asi tak řekl. Vede naše strava k osvobození od utrpení, jak pan profesor věří? O buddhistech, což jste vlastně i vy, jsem zase například četl, že někteří z nich se živí pouze ječmenem a čajem s máslem. Jen toto jídlo považují za plnohodnotné a zcela dostačující. Jaký na to máte názor vy?““

Mladý muži, pokud bych vám měl opravdu sdělit svůj názor, můj vydavatel by se nejspíš v mdlobách skácel ze židle, neboť mé mínění o takových věcech je zcela buřičského rázu. Na takovéto potrhlé diety pohlížím jako na totální nesmysl a šílenství. Americká armáda dlouhodobě zkoumala vojáky, kteří požívali běžnou vojenskou stravu, a blázny, co si poručili vegetariánskou verzi (víte, takové ty listy hlávkového zelí, hrsti ořechů a podobně). Po šesti měsících jejich vedení s konečnou platností potvrdilo, že vegetariáni byli ve všech ohledech horší než ostatní, ať už v činnostech vyžadujících logické uvažování či v úkolech vyžadujících fyzickou zdatnost a odolnost. Rozhodně také nebyli o nic zdravější než jejich společníci.

Na tomto světě jsme jednou zvířata, a jelikož jako zvířata i fungujeme, měli bychom se stravovat tím, co naše tělo vyžaduje. Takže pokud si na sebe budete nabírat příliš mnoho z těchto hloupých diet a zjistíte, že se váš organismus slabší a nemocnější, můžete z toho obviňovat akorát tak sami sebe. Nemám žádného soucitu s blázny, kteří zkouší diety, jež nejsou ničím jiným než pochybným kultem.

Pojďme dál: „Nedávno jsem si koupil Tibetskou knihu mrtvých od W. Y. Evans-Wentze. Jaký na ni mátenázor?“

No ne, už tolik lidí se mne zrovna na tento titul ptalo! Budu k vám nyní upřímný. Překlad této knihy není pro západní obyvatelstvo vůbec vyhovující, neboť samotná kniha je jen abstraktní myšlenkou, představou, kterou si jen tak nepředěláte na praktickou příručku pro kutily. Víte, Evans-Wetze byl podle mě dobrý chlapík, ale zároveň striktní křesťan a cokoliv, co napsal, bylo vůči těmto pohanům zcela logicky zabarveno jistou averzí, a vždy se proto tak trochu vymezoval proti. A znovu opakuji, že nikdy nemůžete přeložit abstraktní pojmy do konkrétních frází, což je také důvod, proč existuje tolik mylných představ o akupunktuře a o učeních přirovnávaných k metafyzice. Mám za to, že pokud by si někdo chtěl Tibetskou knihu mrtvých opravdu přečíst, měl by tak učinit v originále!

Nyní dotaz paní Anity Kellaway: „Mohl byste nám trochu více nastínit auru ve spojení s vynálezem, jenž by mohl být sestrojen pro její vidění? Je to velice zajímavá myšlenka, a pokud by tohoto nástroje užívaly inteligentní osobnosti, mělo by to být k užítku nejen jim, ale i celému lidstvu. Nerozumím tomu, proč se před vaším domem nenacházejí ve frontě klečící lékaři, kteří by vás žádali, abyste jim takovýto přístroj vyrobil.“

No, o auru jsem již popsal spousty a spousty papírů, to je pravda. Myslím si také, že kupříkladu takový stroj na auru, jež by mohl užívat zcela každý,

by nebyl vůbec špatný. Stačilo by mít pouze spoustu peněz a ženských modelů ochotných k výzkumu, čehož se mi, jak už jsem zmiňoval, jaksi nedostává. Někteří lidé věří, že odpověď leží v systému Kirlianovy fotografie, avšak tohle si necháme pro některou z dalších kapitol, neboť dle mých dosavadních poznatků je tato metoda něco, co vůbec nejde tím správným směrem. Prostě tak trochu ztráta času.

Kapitola 8

Vtěch pohnutých dnech, kdy se u svého zrodu nacházelo současné století, procházel žtichlými chodbami svého berlín-ského pláce německý císař „Vilda“. Přemítal nad svými sný o pvjádnutí světa, které jej už po nějakou dobil zaměstnávaly.

Před zraky všech ostatních se snažil skrýt svou nepohyblivou paži, takže o to živěji a divočeji gestikuloval zdravou rukou. Právě se chystal na námořní přehlídku do Anglie, kde místním lidem toužil předvést rostoucí sílu německého námořnictva v jejich domácích vodách.

Ve stejnou dobu daleko odsud až v ruské dači na okraji Moskvy si ruský car mnul svůj pečlivě pěstěný a navoskovaný knír. V hlavě se mu přitom honily všechny plány, kterými chtěl učinit z Ruska světovou velmoc číslo jedna. Dvořané se k carovi chovali

s podlou servilností a ze všech sil mu tajili pravdu o skutečných poměrech v zemi. K carovým uším tak například nikdy nedorazily zprávy o množících se nepokojích a o hladovějících poddaných, jejichž zoufalství ze dne na den rostlo.

Místo toho Carovi sluhové dokončovali poslední přípravy na jeho dlouhou cestu přes celou Evropu až do daleké Anglie.

Na britských ostrovech mezitím probíhaly mohutné přípravy k námořní přehlídce ve Spitheadu. Hlavy všech významných států se zde měly setkat, aby obdivovaly mohutnost a sílu britského loďstva.

Ulice Londýna byly za tím účelem vydlážděny tvrdou žulou. V úzkých uličkách se nyní rozléhal zvuk koňských kopyt, a když po novém povrchu projel některý ze zdobených kočárů, jehož kola byla pobitá ocelovými plechy, ozval se přímo ohlušující rachot. Cestující v kočárech navíc proti neustálým otřesům a nepříjemnému drkotání nebyli, nepočítáme-li kusy kůží po stranách, nijak chráněni.

Ulice velkého Londýna osvětlovaly plynové lampy, které byly předchůdkyněmi lamp elektrických, jež v té době ještě stále neexistovaly. Všeobecné užívání elektriny bylo v plenkách stejně jako auta, která jste v ulicích jen tak běžně nezahlédli. Pokud ano, byla to velká událost a rarita, která spolehlivě otočila hlavy všech kolemjdoucích.

Londýnské nemocnice byly přecpány mladými horlivými doktory, kteří prahli po tom, aby se prosadili v nějakém novém oboru medicíny, jež tehdy zažívala obrovský rozmach. Jedním z takových am-

biciózních doktorů byl i dr. Kilner, který s nezdolnou silou studoval jeden z nejpodivnějších objevů, jenž se objevil společně s elektřinou: rentgenový paprsek.

Dlouho do noci experimentoval s různým nastavením napětí svého nového přístroje, jež uvádělo do chodu takzvané Comptonovo dynamo. Jeden z nejkrásnějších výrobků elektrotechnického průmyslu, jenž snad tehdy ještě ani pořádně neexistoval.

Dr. Kilner studoval různé metody zkoumání lidského těla. Zjistil, že pokud použije vysoké napětí se sníženým odporem, je schopen vidět světlo na povrchu lidského těla. Říkal tomu *testování aury*. Ve svých pokusech šel ještě dál a zjistil, že pokud použije dvě sklíčka, jejichž meziprostor je naplněn diacinem, je schopen rozeznat lidskou auru. Jediným předpokladem bylo, aby byl zkoumaný člověk zcela nahý.

Jednoho dne byl nebohý doktor přistižen s nahou ženou, kterou právě vyšetřoval speciální lampou. Přestože i doktor, který do laboratoře vstoupil, viděl ve sklech dr. Kilnera různé odstíny světla, nebylo to Kilnerovi nic platné. Jeho výzkum byl pozastaven a sám doktor byl předvolán k Britské lékařské komisi. Ta jeho přestupek brala velmi vážně a nařídila mu, aby s veškerými výzkumy těla okamžitě přestal. Pokud by zákaz přerušil, hrozili mu okamžitým vyhazovem z britské lékařské asociace. Vzhledem k tomu, že v takovém případě by dr. Kilner mohl velice snadno skončit v chudobinci, rozhodl se raději

pro možnost, kterou mu asociace místo jeho původního plánu nabídla, a zůstal u pokusů s dávkováním elektrické energie. Dr. Kilner si sice místo v nemocnici uhájil, zemřel však zapomenut jen jako jeden z mnoha lékařů, kteří se zabývali rentgenem.

Ke škodě a zároveň haně lidstva upadly Kilnerovy pokusy v zapomnění a vědecký výzkum aury tak zůstal obestřen záhadami a legendami. Především však byl nenávratně ztracen.

Pak přišla jatka první světové války a rentgenový paprsek se plně propůjčil do služeb válečné medicíny, aby pomohl léčit zraněné vojáky. Lékařská věda se pohnula dopředu, avšak špatným směrem.

Válka skončila bez vítěze. Poražené Německo se topilo v markách a lidé chodili na nákup chleba s plným kufrem těchto znehodnocených bankovek. V této kdysi tak bohaté zemi nastaly těžké časy. Stejně tak i Rusko se topilo v problémech a chaosu. Už tam nevládl car, ale komunistická strana a ta se ze všech sil snažila výdobytky Západu briskně aplikovat do svého nastaveného systému.

Na konci 60. a na začátku 70. let sepsal jeden autor několik nových poznatků poli metafyziky, což je obor, o který se Rusové vždy velmi živě zajímali. Jeho ruští nadšenci do svého jazyka přeložili mnoho autorových knih. Komunistická diktatura dokonce svolila k provedení řady pokusů na moskevské univerzitě, jež se však pod státní taktovkou ubíraly poněkud jiným směrem. Rentgenový paprsek používali ruští badatelé k pátrání po magnetickém poli lidského těla. Nahota v Rusku nepředstavovala pro-

blém. Veškeré lidské individuální potřeby byly totiž podřízeny státu.

V té době, kdy se část civilizace začala ubírat poněkud zvláštním směrem, v ní žili a tvořili jeden muž a jedna žena. Manželé Kirlianovi se horlivě věnovali studiu mnoha duchovních směrů. Podařilo se jim dokonce vytvořit zařízení, s jehož pomocí některé zvláštní jevy dokonce zachytili na fotografii.

Nechci tím říct, že by Kirlianovi dokázali vyfotografovat lidskou auru, neboť aby se jim něco takového podařilo, musela by jejich metoda být o dost jemnější a sofistikovanější. Výsledek jejich práce prozatím vypadal jako podkova magnetu pokrytá papírem, na němž jsou přichyceny železné piliny. Jejich rozmístění je dáno magnetickým polem podkovy, ale z výsledku nešlo vysledovat nic konkrétního,

Kirlianovi byli na základě svých pokusů schopni potvrdit víceméně jen to, že kolem všeho existují nějaké siločáry. Rusové sice halasně vytrubovali, že to oni jsou autory vynálezu, ale nebyla to pravda. Již desítky let předtím se Nikolou Teslovi* podařilo sestrojít přístroj, jenž se *Kirliánově fotografii*, jak je nazývána, stal základem. Všichni vědí, že Nikola Tesla z Ruska nepocházel.

Stavění Rusů na piedestal metafyzické slávy se rozšířilo i na Západě. Po několika návštěvách této země začali někteří autoři na adresu ruské metafyziky sepisovat oslavné knihy. Velebení a oslavné tirá-

* V Eugence vyšla o Nikolou Teslovi kniha Oleg Fejgin: *Nikola Tesla - vládce blesku* (2012)

dy však byly většinou hodně přehnané. Často vůbec nereflektovaly prostý fakt, že na Západě se o záležitostech, jimž se Rusové tak intenzivně věnovali, psalo už dávno. Jeden autor o tom několika ruským autorům napsal, upozornil zejména na tu podivnou shodu náhod a vyjádřil obavu z přejímání názorů. Pochopitelně neobdržel žádnou odpověď. Ke svému dopisu přitom přibalil i několik svých knih, jež se zabývaly stejnými problémy, které Rusové tak zázračně objevili o pár let později.

Kirlianovy fotografie byly špatně namířeným krokem podobně jako pokusy s rentgenem dr. Kilnera. Ukazují jen velice rozmazanou korónu světla kolem lidského těla a snímky vytvářejí iluzi průtoku energie pár centimetrů od kůže.

Představte si, že máte koňskou podkovu, či dokonce nějakou obrovskou magnetovou tyč. Zkuste s ní tentýž trik, kdy ji obmotáte papírem a rozsypejte po ní železné piliny. Výsledek bude stále stejný. Piliny vám sice nádherně poodkryjí tajemství magnetického pole, ale samotná podstata magnetu, jeho vzhled, síla a využití vám zůstanou utajeny. Kirlianovi v podstatě nepředvedli nic jiného než to, co bylo předmětem zkoumání již před nějakými padesáti lety. Bohužel noví badatelé či nadšenci toužící po dalším poznání se tak kvůli těmto recyklovaným pokusům nevydávají tím správným směrem.

Fotografie Kirlianových jsou velmi vtipné a podněcují hravost. Můžete na nich zkoušet různé barevné filtry, díky nimž lze s korónou provádět nejrůznější triky, ale to samo o sobě nestačí, že?

Je škoda, že dnes lidé podléhají pocitu, že cokoliv pochází z ciziny, je samozřejmě lepší než domácí trh. Existuje pro to jedno staré přísloví, které říká: „Doma člověk není prorokem.“ Kirlianovi neudělali nic jiného, než že vytáhli, oprášili a pozměnili staré techniky, čemuž se dostalo nezasloužené pozornosti, jenž navíc svádí badatele od pravého směru bádání.

Opravdu profesionální metafyzická práce s rentgenovým paprskem bude vypadat jinak než pár šedých šmouh, jež lze vidět na starém pomačkaném filmu. Místo toho bude vidět skutečný obraz všech barev v lidském těle, a kdyby dr. Kilner při svých pokusech neklopýtl o vyšší moc, jistě by se mu takové fotografie podařilo udělat. Ke konečnému výsledku zbývalo totiž jen pár kroků. Měl k tomu potřebné zkušenosti i znalosti načerpané z četby o astrálním světě, jemuž se nakonec přiblížil skoro až na dosah.

Metafyzický rentgen - asi by se mu říkalo jinak —by dovolil především chirurgům vidět, co přesně a v jakém barevném spektru se odehrává v lidském těle. To by znamenalo konec všem těm dalším vyšetřením, jež dnes lidé podstupují při diagnostice choroby. Kdyby nějaký jiný doktor pokračoval v pokusech dr. Kilnera, mohla se dnes fotografie aury používat běžně. Okamžitě by se vědělo, jaká choroba lidské tělo sužuje, a co víc, díky fotografii aury by bylo možno zhlédnout rizika chorob potenciálních. Tím pádem by bylo možno nemoc podchytit ještě před nástupem prvních symptomů.

Fotografie aury není žádný přelud, ale věc, která starodávnému lidu nebyla zcela neznámá. Běžně ji používali například obyvatelé Atlantidy, a dokonce i staří Sumerové s ní během svého posledního pobytu na Zemi s umem zacházeli. Bohužel kvůli předsudkům a spirituální slepotě je dnes výzkum na toto téma zastaven, kvůli čemuž přístroj, který by tvorbu těchto fotek umožnil, nevznikne.

Asi jednou z největších překážek této revoluční metody by byl obyčejný lidský stud. Při vyšetření aury by totiž pacient musel být nahý. Současné lékařské metody víceméně respektují lidskou potřebu intimity a během vyšetření jsou všechny ostatní části těla zakryté, takže zrak lékaře vidí jen postiženou oblast. Asi je zločinem dívat se na lidské tělo jinak než na nuda plážích či na stránkách porno časopisů.

Již zanedlouho se však rentgenové paprsky stanou dávno překonanou metodou a lidé se na techniku Kirianovy fotografie budou s ironickým úsměvem dívat jen jako na nějakou potrhlou výstřednost 70. let. O žádný záznam aury zde nejde a neblíží se mu ani v nejmenším.

Zkusím ještě jeden příklad. Když pokleknete na břehu řeky a vnoříte ruku do proudu, zřetelně ucítíte tlak vody. Tento jev lze brát jako signál toho, že vaše ruka narušila harmonicky plynoucí proud vody. Koneckonců důkaz si sami prohlédnete v brázdě a lehkém víru zčeřené vody tekoucí kolem vaší ruky. Stejně dopadne i proud o vysokém napětí, který jsme pustili do kovové desky. Na jejím povrchu uvidíme vlnění či drobné tečky, jež způsobuje

vše, co se elektrickému proudu postavilo do cesty. Je to sice hezká podívaná, ale to je asi tak všechno. Nic důležitého z toho nevyčtete.

Doufám, že aspoň část z vás svůj názor na Kirliianovu fotografii změní. Už se mi ten humbuk kolem ruských fotek začal zajídat. Mám dojem, že vlastním tu největší sbírku novinových výstřižků, jež se tomuto tématu věnují, na světě. Abych to uvedl na pravou míru, tak poznamenám, že z nějakého pro mne zvláštního důvodu mají lidé nutkavou potřebu vystříhávat ty nejjobskumější příspěvky zapomenutých lokálních novin a posílat je na mou adresu. Navíc si u toho pravděpodobně myslí, že mi prokážou čest, když za ty jejich nesmyslné výstřižky o tématu, o němž už stejně vím víc než dost, mohu zaplatit poštovné.

To mi připomnělo dávný příběh, který jsem zažil kvůli chlapíkovi ze Sv. Kateřiny v Ontariu. Myslím, že byl lehce mentálně zaostalý, neboť si jinak nedokážu vysvětlit fakt, proč do krabice sesbíral ty nejbrakovější ze všech časopisů, načež ji oblepenou leukoplastí ve formě úhledného balíku poslal na mou adresu. V té době jsem byl ještě mladý, naivní a hloupý, takže jsem bez reptání zaplatil nezanedbatelnou částku za speciální balení, expresní dodávku, zvláštní pojištění a já nevím co ještě a odnesl si ten balík domů, abych při jeho rozbalování zjistil, že je nacpaný nesmysly. Dotyčný šprýmař z toho nevyváží jen tak. Udělal totiž jednu zásadní chybu, díky níž na sebe prozradil firmu, v níž byl zaměstnán. Bylo zcela zjevné, že firma by s jeho jedná-

ním určitě nesouhlasila. Kontaktoval jsem ji tedy a zaslal důkazy, kterých jsem měl díky obrovskému balíku dostatek. Za pár dní jsem obdržel omluvný dopis s poděkováním, že jsem je o praktikách jejich zaměstnance informoval. Výtečník mě od té doby nechává na pokoji.

Chtěl bych upozornit všechny koumáky, kteří mi něco zasílají na účet adresáta, že podobné zásilky zásadně nevyzvedávám. Několik Američanů si také kdysi například myslelo, že když mi zavolají z druhého konce Ameriky, nezaváhám a hovor na účet volaného přijmu. Blázinci!

Stejně opatrný jsem i ohledně svého telefonního čísla. Kdysi jsem je rozdával na potkání. Když jsem však bydlel ve Vancouveru, začaly mi zničehonic chodit příšerně vysoké účty za telefon. Podrobným rozborem soupisu hovorů jsem zjistil, že se mi účtují dlouhé mezinárodní hovory. Nakonec vyšlo najevo, že mě tak zneužíval soused, který spojovatelce hlásil mé číslo. Taky nevyváží bez trestu.

Nyní zpátky k otázkám, kterých je ještě pěkná řada. Jeden z nich zní: „Je to už pět let, co vyšla knížka *Za hranice vědomí*. Píšete v ní o tom, že již velice brzy přijde čas, kdy na Zemi sestoupí Zahradníci Země, kteří s námi trochu zametou, abychom si konečně uvědomili, že tuto planetu vedeme špatným směrem. Mám dojem, že jste měl pravdu. Svět se řítí do své záhuby. Komunismus se pomalu, ale jistě rozšiřuje, zatímco v demokratických zemích získávají čím dál tím větší váhu odbory. Je ve světle těchto skutečností možno říct, že lidé během nejbližších

třiceti let dostanou pořádný kopanec do zadku, jen aby se konečně probudili?"

Máte pravdu, drahý příteli. Zahradníci Země však zasáhnou jen v případě, že lidstvo propásne svou možnost vlastní nápravy. Jejich zásah by byl velice drastický a zcela by tuto planetu změnil. Zatím je však možno Zemi ze slepé uličky vyvést.

Ačkoliv jsem přesvědčen o tom, že celou Zemi zanedlouho zachvátí komunismus, úplný konec to ještě nebude. Lidé si sice po nástupu tohoto režimu povedou špatně, ale mizérie života jim otevře oči a oni v sobě naleznou sílu, s níž se jim podaří zvrátit kyvadlo na druhou stranu, což povede k nastolení zlatého věku.

Tazatel, který se tak úzkostlivě zajímá o budoucnost Země, přidal ke svému dotazu ještě krátké P. S., na něž bych měl dle zásad slušnosti také odpovědět. „Můžete prosím vysvětlit rozdíl mezi meditací a hypnózou? Je hypnóza dobrý způsob k překonání zlovyků?"

Ve skutečnosti žádná spojitost mezi meditací a hypnózou neexistuje. Během meditace nad sebou zcela máte kontrolu, jež vás může dovést až k jiným dimenzím. Jen vás musím upozornit, že mluvím o skutečné meditaci, nikoliv o tom moderním nesmyslu, kterým se plní dnešní stránky novin. Mám tím na mysli všechny ty kurzy meditací založené na kolektivních aktivitách. Dost možná, že za podobné věci sice platíte nekřesťanské peníze, avšak výsledek vynaložené námaze určitě neodpovídá. Z celého svého srdce věřím tomu, že meditace má smysl jedi-

ně tehdy, když jste o samotě. Každý člověk má totiž svou vlastní auru, která často přesahuje fyzické tělo svého nositele. Pokud se tedy v místnosti nalézá více lidí, snadno dochází k míchání různých aur dohromady a ze snahy o poctivou meditaci se stává obyčejná fraška. Skupinová meditace opravdu není možná.

Naopak při hypnóze se celý člověk vydává napospas entitě, která nás do stavu hypnózy uvádí. V takovém případě jsou naše mysl i osobnost oslabeny. Právě síla vaší osobnosti je ale něco, s čím chcete změnit své zlozvyky, ne? To je možné jen za předpokladu, že se o svou mysl nebudete dělit s nějakým hypnotizérem. Víte přece, jak se jmenujete, kým jste a čeho byste chtěli dosáhnout. Máte rádi své soukromí, takže proč chcete podstupovat hypnózu, což je proces, při kterém se svého soukromí vzdáváte ve prospěch někoho jiného? Jsem proti hypnóze hodně vysazený, neboť jsem přesvědčen, že se jedná o velice škodlivou záležitost. Představte si některého z těch nyní tak populárních hypnotizérů, kteří na veřejnosti prohlásí, že určitého člověka vyléčí z jeho choroby. Nic takového není možné. Pokud dotyčný člověk opravdu ovládá hypnózu, je jen schopen nemocného člověka přesvědčit, aby skutečné příznaky nemoci zatlačil do pozadí. I pro sebechytřejšího doktora pak může být problém odhalit, čím nemocný doopravdy trpí.

Dám vám ještě jednu dobrou radu. Nikdy nedovolte, aby vás do stavu hypnózy uvedl někdo jiný než vystudovaný lékař, který je vy technice hypnózy náležitě vzdělán. Jako takový bude schopen rozpo-

znát váš skutečný zdravotní stav a jako hypnotizér bude vědět, jak pracovat se symptomy, které uvidí. Nezapomeňte na lékařskou přísahu, v níž doktoři slíbili pomáhat všem lidem bez rozdílu.

No, pokračujme dál. Můj kamarád John Bigras odjel i se svými dvěma kočkami zpátky domů, a tak jsme zůstali opět sami. Od doby, co jsem se vrátil z nemocnice, jsem byl venku jen párkrát. Nejdále jsem byl, bylo to právě s Johnem, v horách nad městem, odkud jsem mohl pozorovat celé to hemžení pod sebou. Nyní jsem opětovně uzavřen mezi čtyřmi stěnami svého pokoje, na který nahlížím střídavě z postele a střídavě z kolečkového křesla. Možná by mi pomohlo auto, ale já žádné nemám. Prostě na ně nemám. Snažil jsem se to vysvětlit i úředníkům z finančního úřadu, kteří mi chtěli odejmout úlevu na daních za účelem nákupu kolečkového křesla. Nevím, jak jim vysvětlit, že invalidní vozík nemám pro srandu králíkům, ale pro alespoň jakýsi pohyb. Říkal jsem jim, že se svým postižením bych si klidně mohl zažádat o podporu, ale že místo toho raději píšu knihy a snažím se uživit vlastními silami. Postoj finančního úřadu je ovšem nepochopitelný. Místo, aby mi vyšli vstříc a poskytli mi alespoň nějaké úlevy, snaží se ze mě vytřiskat, co se dá. Když jsem kupříkladu platil poslední daň z příjmu, dostal jsem zjednoho oddělení berního úřadu dopis, ve kterém bylo psáno, že je vše v pořádku. Za pár dnů přišel dopis ze stejného úřadu, avšak z jiného oddělení, a ten tak příjemný nebyl. Mám zaplatit pokutu, neboť jsem zaplatil roční daň najednou, což prý je

v rozporu s vyhláškou, která říká, že daň se platí od tří do šesti měsíců. Je velice pravděpodobné, že všichni taxikáři, zedníci, instalatéři a další mužové svobodných profesí se v daních vyznají lépe než já. Velice často však žasnu nad podivnou mentalitou výběrčích daní, kteří neváhají ždímat postiženého člověka, jen aby naplnili literu nějakého nejasného a vágního zákona. Teď jsem se však ve svých úvahách trochu vzdálil od hlavního úkolu, kterým je zodpovězení otázek, jichž mám před sebou ještě pěknou hromádku. Kdybych měl odpovědět na všechny, nestačilo by mi k tomu ani třicet dalších knih. Navíc některé z nich dají člověku pěkně zabrat, třeba jako tento abstraktní dotaz, který přišel až z daleké Brazílie.

„Je důležité, aby měli lidé naší roviny širší povědomí o rovinách ostatních včetně té astrální? Mohl byste se zmínit, byť třeba heslovitě, i o dalších rovinách lidské existence? Také by mě zajímalo, co se stane, pokud se člověk vyvine do nějaké vyšší roviny, která se už blíží samotnému Božství. Je podobná představa absurdní, nebo by mohlo skutečně dojít k jejímu naplnění?“

No, můžeme mluvit maximálně o nejbližší rovině lidského světa, kterou je rovina astrální, jež se velmi podobá lidskému světu tak, jak jej známe již nyní. Některé věci jsou ale jinak. Například čas nebo cestování. Když se chcete někam dostat, prostě si jen na vytoužené místo vzpomenete a jste tam. Zrovna si tak třeba sedíte v zasněžené chatě a vzpomínáte na kamaráda, který si lebedí někde na pláži u moře.

Aniž byste postřehli, jak k tomu vlastně došlo, na-
jednou zjistíte, že sedíte vedle něj.

V astrálním světě také nenajdete ani pruděmost, ani její opačný extrém pornografii. Až se dostanete do astrálního světa, ke svému úžasu zjistíte, že jste úplně nahý jako čerstvě oloupaný banán. Nemusíte mít strach. Prostě si jen vymyslíte oblečení, jaké vás zrovna napadne, a je to. Po čase zjistíte, že na těchto materiálních problémech v astrálním světě zas tak příliš nesejde. Mnohem důležitější jsou záležitosti duchovního charakteru.

V astrálním světě nepotkáte lidi, kteří vám jsou nesympatiční. Platí pravidlo, že čím výše se v duchovních rovinách dostanete, tím více sobě podobných lidí budete potkávat.

Existují samozřejmě mnohé úrovně existencí, ale dokud se tam sami pro představu nepodíváte, abyste měli alespoň hrubý náskok toho, o co jde, nemá smysl o nich nějak dál diskutovat. Jak byste vysvětlili teorii relativity mravenci, kterého zajímá jedině stavba mraveniště? Jak byste vysvětlovali zákony termodynamiky včele, jež se celý den lopotí za opylováním květin a já nevím čehoještě, aby měla z čeho vyrábět med? Rozdíl mezi vašimi zkušenostmi z tohoto světa a světy, v nichž jsou zcela jiné dimenze, je propastný a nepochopitelný. S kojencem taky nebudete probírat otázky neurochirurgie.

Pro vaše možnosti však žádný strop neexistuje. Vzpomeňte si na staré dobré rčení, že na vyšších příčkách žebříku je pořád dost místa. A Bůh také není ten dobromyslný stařík s dlouhým vousem,

který pečuje o své ovečky, ale úplně odlišná entita, již nemůžete se svými dosavadními znalostmi vůbec rozumět. V této kultuře se Bohu nejvíce podobá Manu. Dalo by se říct, že je to takový vedoucí po-bočky, jenž má celou Zemi na starosti. Vlastní armádu svých zástupců, kteří se starají o kontinenty, státy a města. Když si vzpomenu na Vietnam, Kambodžu, Střední východ a aktuálně i Kypr, mám dojem, že by se Manu a jeho parta měli vrátit do školy a prodělat nějakou rekvalifikaci nebo něco podobného.*

Nicméně abych to shrnul. Neexistuje žádná cílová zastávka, odkud by lidská duše nemohla pokračovat dál. Člověk se může vyvíjet stále dál až tam, kam je schopen dosáhnout. Není žádného důvodu, proč by se člověk nemohl uvést do stavu maximální blaženosti a míru, ať už se ten stav bude jmenovat jakkoliv.

„Lze v současném fyzickém světě využít možností astrologie? Pokud ano, kde hledat skutečně fungující astrologické učení?“

Před mnoha lety byla astrologie ve svých předpovědích velice přesná, neboť vycházela z nejnovějších vědních objevů. Vliv hvězd na živé bytosti této planety, lidmi a zvířaty počínaje a rostlinami konče, byl vysvětlován za pomoci zvěrokruhu. Výsledky takových horoskopů byly velmi přesné.

Nyní, o několik století později, se už astrologové při svých předpovědích zvěrokruhu nedrží a nakládají s ním poněkud liberálně. Výsledkem je,

* Autor zde naráží na občanskou válku a následné rozdělení Kypru na dva státní útvary, k němuž došlo v době psaní knihy v roce 1974 - pozn. překl.

že velká část předpovědí je úplně špatná. Dokonce jsem nabyl dojmu, že západní astrologie je úplně k ničemu, a to z jednoho prostého důvodu. Nikdo se totiž nezabývá změnami v konfiguraci zvěrokruhu. Na Dálném, východě těmto změnám přikládali velkou váhu, provedli na základě toho několik změn a rozdíl byl pak víc než patrný. Pokaždé, když jsem si nechal sestavit horoskop od astrologa z Dálného východu, se vždycky vyplnil i ten nejmizernější detail.

Několikrát jsem si nechal udělat horoskop i na Západě a výsledky byly úplně mimo. Skoro se mi zdálo, že ten horoskop patří docela někomu jinému. To, co o mně ve svých vývodech napsali, bylo prostě absurdní a směšné. Na základě svých zkušeností bych všem raději doporučil, aby si nenechali dělat horoskop na Západě. Je to jen ztráta času.

Jen tak mimochodem, také mi od různých lidí chodí žádosti o vyhotovení horoskopu. Prosí mne v nich, abych jim vytvořil horoskop, který by zacházel do nejméně jednoho minulého vtělení. Pokaždé podobné žádosti odmítám, neboť tvorba horoskopů vyžaduje mnoho času a dlouhé studium astrologie. Ani na jedno nemám čas. Nenamáhejte se prosím s nabídkami astronomických částek za horoskop, neboť já se astrologií profesionálně nezabývám.

Všiml jsem si, že lidé se zajímají o to, čím byli v minulém životě. Nikdy jsem nepochopil, proč lidé, kteří žijí tady a teď, potřebují vědět, kým nebo čím byli v minulosti. Přítomnost a budoucnost je přece mnohem důležitější. Nicméně z nějakého důvodu

dělá lidem potěšení rochnit se ve své minulosti, snad aby si mohli říct: „Hoho, v minulém životě jsem byla babičkou Kleopatry a teď jsem uklízečka/*

Další otázku mám hodně rád:

„Jaký máte názor na bojové umění jako karate a judo, které se nyní v Americe tak rozmohly a jež jste vy sám studoval v Tibetu?***

Přístup Dálného východu k bojovým sportům je úplně jiný. Nejsou tam pojímány jen jako nějaký druh činnosti, která má v obraně sloužit k zneškodnění nepřítele. Jsou brány v daleko širším slova smyslu duševní, mystické a duchovní disciplíny. Bojové umění nás trénuje především k sebeovládání naší mysli a učí nás vlídnosti i disciplíně, s nimiž můžete trénovat své fyzické tělo, aniž byste mu nějak ublížili. Lidé, kteří začnou dálkově trénovat judo a už před první lekcí se těší, jak po pár lekcích přeperou rozzuřeného býka, budou asi dost šokováni. Tyto složité sporty, jež mají obrovský duchovní rozměr, nelze studovat dálkově. Žádný mladý hejsek, jenž právě získal licenci na otevření tréninkové školy, vás nikdy nic nenaučí. V praktickém životě je pak problém, že nikdy nerozpoznáte, jestli jste náhodou nenarazili na člověka, který je ve stejném „oboru** deset lekcí před vámi. Jestliže se rozhodnete studovat nějaké bojové umění jenom za účelem sebeobrany, pak zbytečně mrháte svým časem a úsilím. Ani judo ani karate vám nepomůže, až proti vám někdo vytáhne pistoli. Dokonce neexistuje ani žádný chvat, kterým byste odklonili kulky, které Vám míří na srdce.

Milá Kathi Porter, většinu z tvých dotazů jsem již zodpověděl, takže abych splnil tvé přání, zodpovím i ty ostatní: „Měli bychom se modlit ke svému Vyššímu Já, aby nám s pomocí okultních a duchovních technik ukázalo směr našeho života? Jsme vůbec schopni porozumět příchozím signálům?“

Ano, Kathi, je možné se modlit ke svému Duchu neboli Vyššímu Já, neboť ono o nás ví všechno. Zkuste se však na celou problematiku podívat trochu jinak. Řekněme, že žijete a pracujete v Americe, ale váš šéf je z Austrálie. Pokud se tedy chcete se svým šéfem nějak zkontaktovat, můžete mu buď napsat, nebo zatelefonovat. Dopis protentokrát vynechejme, protože šéf je zde ekvivalentem vašeho Vyššího Já a tomu posílat dopisy nemůžete. Zbývá nám tedy telefon, a pokud už máte nějakou zkušenost s mezikontinentálním hovorem, určitě víte, jak vyčerpávající a depresivní záležitost takový hovor je. Slyšíte jen hluk jako z mixéru a půlku slov si musíte domyslet.

Vaše podvědomí je jako knihovník. U knihovníka není důležité, kolik toho ví, ale jestli ví, kde to všechno najít. Knihovníka se můžete zeptat na jakýkoliv problém, a pokud je to dobrý knihovník, poradí vám, ve které polici najdete knihu s informacemi, jež žádáte. A přesně takto funguje vaše podvědomí. Nelze je brát jako morálního arbitra, ale pokud potřebujete znát nějakou informaci, pak není lepší cesty než se spojit se svým podvědomím. S Vyšším duchem byste zbytečně ztráceli čas. Když vás bude něco zajímat, raději si také spíše zajdete

do knihovny, než abyste volali někomu do Timbuktú či na Fidži.

Ve španělské Barceloně žije jedna skromná dáma, která si nepřeje, abych ji v knize jmenoval, takže jen pozdravím seňoru D. a vrhnu se na její otázku.

„Snaží se již nový světový vůdce nějak zvěstovat svůj příchod na Zemi?“

V *Bibli* je současnost popisována jako doba falešných proroků. Jinými slovy, přeloženo do jazyka srozumitelného dnešním lidem, se nacházíme v šíleném a chaotickém světě, kde neexistují stálé hodnoty. Normy se mění každým dnem a člověk už se nemá o co opřít. V takovém prostředí se samozřejmě najdou chytrí vykukové, kteří chtějí přijít k rychlým penězům tak, že se budou vydávat za spasitele světa. Není tak docela neobvyklým jevem, že si nějaký zbohatlík, který už neví, co by roupama dělal, vyhlédne mladého kluka bezcílně se potulujícího v ulicích a udělá z něj nového mesiáše. Zbohatlíci tohoto světa prahnou jedině po tom, jak ze svých peněz udělat peněz ještě víc. Zaplatí reklamu a obstarají všechno to divadlo kolem, jen aby se kolem mesiáše nakupily ovce, které mu ochotně vysypou k nohám obsahy svých peněženek. Mladý samozvaný mesiáš si pak samozřejmě připadá důležitý. Náhlý zájem jejiho natičtího oslepí, že si ani nevšimne, že není žádný Bůh, ale pouhá nastrčená figurka, jež jen vykonává vůli těch, kteří si jej platí. Jeho svoboda není o nic větší než svoboda jeho ovcí.

Tihle ambiciózní mladíci o svém životě nemají vůbec žádný přehled. Někdy je do země, do níž

cestují, nevpustí až do doby, dokud nesloží nějakou obrovskou kauci, a někdy jim dokonce zabaví letadlo. Nic z toho je však nerozhází, neboť mocný zbohatlík v pozadí všechno urovná.

Velice důrazně vás varuji před všemi těmi novodobými světci, kteří k vám dobrosrdečně shlíží z letáků na křídovém papíře a snaží se vás přesvědčit, že jen oni a nikdo jiný jsou novými mesiáši, novými gurui všech guruů světa. Věřím, že jste dost chytří, abyste tu naleštěnou fasádu prohlédli. Stačí k tomu jednoduchá otázka, kterou si musíte sami poctivě zodpovědět. Pokud by tito lidé byli opravdu obdařeni všemi magickými schopnostmi, jež hlásají, potřebovali by k tomu tak drahou a nákladnou reklamu? Pokud by byli opravdu tak osvícení, lidé by si o tom přece vyprávěli sami a dobrovolně by se šikovali pod jejich „svátými zástavami“.

Lidé vytvářející kulty jsou dle mého největším lidským odpadem a špínou této Země. Zneužívají situace, vedou důvěřivce ve slepé uličky a ze všech sil se snaží zabránit jejich poznání.

Trochu jsem se teď rozzuřil, vím o tom. Mohu vás ale ujistit, že to není nic v porovnání s tím, jak jsem zuřil, když jsem byl ještě mlád. Myslím si, že není vůbec na škodu občas upustit páru a pořádně si zanádat. Doufám, že expresivní výrazy mi aspoň trochu pomohou odradit vás od nejružnějších kultů a novodobých mesiášů a zároveň vás navést na pravou duchovní cestu životem.

„Je velká škoda, že víme tak málo o tak skvělých lidech, jakými byli třeba velký třináctý dalajlama nebo lama Mingjur Tundrup.“

Lama Mingjur Tundrup je nejvyšší svátost, která se vznáší daleko od pozemských sfér. Není zrozen na tomto světě, neb se nachází ve vyšších stadiích existence a je pověřen vznešenými úkoly v jiných světech, v nichž podobně jako u nás řádicí chamtivost a sobeckost ničí společnost stejně jako plevel.

Někteří z nás, opravdových lámů, věří, že třináctý dalajlama byl posledním skutečným dalajlamou. Věřím, že pokud by nynější uzurpátor tohoto úřadu byl skutečným dalajlamou, nedovolil by, aby se s tibetským lidem zacházelo tak, jak se s ním zachází. Tento člověk tvrdí, že je náboženský vůdce, a přitom se především modlí. Modlit se umí každý. Avšak k tomu, aby se Tibet zbavil komunistické diktatury, je třeba víc než jen modlitby. Komunistickým vetřelcům je třeba udělit pořádnou lekci. Měl by stát i mučedníkem, bylo-li by to třeba, neboť rozhodující je to, aby vůdce země bojoval společně se svým lidem. Vůdce národa musí být svému národu příkladem a duchovním vzorem, jehož budou lidé obdivovat. Nesmí se bát použít sílu, neboť občas k tomu daná situace člověka opravňuje. Třináctý dalajlama přesně takovým mužem byl. Smrt však na nikoho nepočká.

Kapitola 9

Právě jsem dojedl svůj skromný oběd, což mi nahrálo k odpovědi na dotaz, jenž mi právě včera orazil. „Napište, prosím, ještě jed- v ní něco o půstu. Co si o něm myslíte? Měli by se lidé postit? A nemůže to někomu nějak uškodit?“

Na poslední dotaz odpovím ze všeho nejdřív. Postím se již pěkně dlouhý čas a stále jsem neumřel, takže samotný půst rozhodně není zdraví škodlivý. Nyní však zcela vážně. Budete-li se postit s rozumem, lze o půstu hovořit jedině v pozitivním slova smyslu. Je zcela logické, že lidé, kteří trpí cukrovkou nebo srdeční chorobou, se postit nebudou. Také to nebude zkoušet ten, kdo má před sebou den plný náročné fyzické práce.

Je to například jako s autem, které má prázdnou nádrž. Také nebudete očekávat, že se rozjede. Stejně

tak ani jedinec s prázdným žaludkem toho nejspíš moc neudělá, že?

Nejideálnějším stavem k půstu je stav průměrně zdravého člověka na dovolené. Můžete více odpočívat, nemusíte dobíhat autobus a ani se nestresujete, že něco nestíháte. Jste pánem svého vlastního času a šéf z práce je hrozně daleko. Pečlivě se tedy rozmyslete, než začnete s půstem, a pokud si nejste jisti svým zdravotním stavem, nechejte se vyšetřit. Ještě než přistoupíte k samotnému půstu, ujistěte se, že máte správná a zdravá střeva. Ve střevech a v konečníku nesmí zůstat žádné zbytky. Klidně si před půstem vezměte projímadlo, abyste se všeho zbavili. Poté přestaňte jíst, nezapomínejte však na přísun tekutin. Měli byste také dobře znát lékařskou definici toho, co je jen tekutina a co už jídlo v pevném skupenství. Musíte pít mnoho vody, ovocné šťávy, ale nesmíte přijmout nic pevného. Nedoporučuje se dokonce ani mléko, neboť je příliš těžké.

Nemyslete si, že během půstu budete cucat bonbon. To není půst, ale podvod. Takhle byste z celé myšlenky půstu udělali frašku. Prostě přestaňte jíst a začněte víc odpočívat. Můžete si číst, poslouchat rádio nebo se dívat na televizi. Ať vás však ani nenapadne jít do kina či do hospody. Mohli byste tak vyplýtvat zásoby tuku rychleji, než je potřeba. Přestože jste to byli vy, kdo se rozhodl dobrovolně vypnout, vaše tělo žádné prázdniny nemá a jediný způsob, jak si může obstarat potřebnou energii, je zásoba uložená v tělesném tuku. Sociální interakce

či manuální práce zvyšují spotřebu energie, a vy tak riskujete kolaps organizmu.

Abych vám lépe přiblížil, co tím vším chci naznačit, vrátím se o pár let zpátky do minulosti. Na Západě se tenkrát objevil ohromující počet obézních lidí, kteří svůj problém řešili tím, že si nechali operativně zkrátit střeva, a to klidně i o metra půl, jen aby nebyli schopni absorbovat tolik jídla. Samozřejmě, že pokud doktoři odstranili až příliš velkou část střev, dotyčný začal rapidně ztrácet váhu, což vedlo k nejrůznějším a povětšinou nepříjemným důsledkům. Vzpomínám si na případ jedné ženy, která v době, kdy se rozhodla podstoupit právě tento chirurgický zákrok, vážila hodně přes 150 kilogramů. Nechala si odebrat přes tři metry střev. Počáteční radost u ní velice rychle přerostla ve zděšení, nebo začala ztrácet váhu příliš rychle. Chřadla a jedna za druhou ji stíhaly choroby. Navíc se jí kvůli šílené rychlosti hubnutí na těle vytvořily kapsy s tukem, jež se jen tak volně pohupovaly podél těla. Pro relativně mladou ženu zakládající si na své atraktivitě nemůže být větší pohromy.

Postit se musíte s rozmyslem a opatrně. Přestaňte nejen jíst, ale i pracovat. Začněte odpočívat, což neznamená, že máte celý den lítat po nákupech nebo vysedávat v kulečnickové herně. Jestliže chcete, aby měl půst skutečně blahodárné účinky na váš organismus, musíte se vzdát spíše pohybu než jídla.

Nezapomeňte na riziko dehydratace z nedostatku tekutin. Jinak si můžete nenávratně poškodit zdraví. A dávejte pozor na játra. Lidé trpící nějakým jater-

ním problémem se taktéž vystavují velkému nebezpečí.

Zajímá vás délka půstu? Vše je velice individuální a záleží jen na vašem zdravotním stavu i způsobu, jakým půst praktikujete. Obecně se dá říct, že za ideálních podmínek bez jídla vydržíte klidně i pět dní. Než jsem byl naposledy v nemocnici, postil jsem se více než deset dní a i po převozu tam jsem v něm ještě pár dní pokračoval. Nijak mi to neublížilo. Délka půstu je tedy zcela na vás. Neměli byste se však postit déle než pět dní, aniž byste poté nevyhledali odbornou lékařskou pomoc. Pokud však narazíte na jednoho z těch současných nedouků, kteří nevidí dál než na obzor lékařských skript, pravděpodobně vám řekne, že jste úplní magoři a že máte okamžitě přestat, neboť v jeho knížkách se o žádném půstu nic nepíše a on sám nikdy nic podobného nezkusil. Nelamte si tím hlavu a zkuste najít doktora s větším rozhledem. Zapamatujte si však, že jako začátečníci bez lékařského dozoru se od pátého dne půstu pouštíte na velmi tenký led.

Dejte si pozor i na jeho ukončení. Začněte jíst opatrně a v malých dávkách. Jestli do sebe hned naládujete půlku praseta a dva řádky brambor, zaděláváte si na chronické problémy s trávením.

Jakmile se začnete postit, váš žaludek se totiž začne rychle zmenšovat, až dosáhne velikosti malého vajíčka. Nemá pražádný důvod si udržovat svou původní velikost, neboť nemá co na práci. No a nyní si představte, že toto malé vajíčko po pěti dnech zasypete horou jídla. Žaludek na ten přívál musí nějak

reagovat a začne se nesnesitelně rychle zvětšovat, což pocítíte jako krutou bolest břicha. A stávkovat nezačne jen žaludek. I vaše střeva neúměrně rychle zvětší svůj objem, neboť jsou po několika dnech, kdy zažívaly lehkost prázdnoty, zaplavena obrovským množstvím materiálu. Mohu vám garantovat, že pokud se po několika dnech hladu nacpete k prasknutí, zažijete bolest, jakou jste dosud nezažili.

- Po ukončení tedy začněte nejdřív s lehkým jídlem. Čaj, mléko a trocha sušenek bude pro první den stačit. Další den jen zvyšte dávky stejného jídla. Ke standardnímu jídlu, které jste jedli před půstem, se nevracejte dřív než po třech čtyřech dnech. Teprve až správným a pozvolným návratem k normálnímu jídlu dosáhnete těch správných účinků. Jestliže se nacpete k prasknutí, nejenže půst nedosáhne kýženého cíle, ale ještě vám bude špatně a dostanete křeče.

Nyní dopis a dotaz z úplně jiného soudku. Tazatelka píše: „Několikrát jsem se s vámi v astrálním světě pokoušela spojit. Pokaždé jsem však narazila na někoho, kdo vám byl sice podobný, ale při bližším pohledu vypadal tak nějak divně. Vypadal sice jako vy, ale upřímně nebyl to moc dobrý herec. Možná jen máte moc práce, abyste byl zároveň viděn i v jiných světech. A dost možná, že až si ten dopis budete číst, už budu mít setkání s vámi za sebou, přestože jsem v astrálním cestování teprve začátečnice.“

Drahá dámo, jsem nesmírně potěšen, že vám nyní mohu něco prozradit. Mám vybudovány jis-

té efektivní zábrany, jež mě před setkáním s lidmi v astrálním světě chrání, pokud si to já sám výslovně nepřeji. Víte, existují totiž doslova mraky lidí, kteří si nepřejí nic jiného, než aby mne v astrálním světě navštívili. Kdybych jim to všem umožnil, nedělal bych nic jiného, než přijímal jejich návštěvy. Pozbyl bych veškeré soukromí a také všechn svůj volný čas. Také byste, milá dámo, určitě nebyla ráda, kdybyste si zrovna napustila vanu plnou horké vody a na dveře vaší koupelny vám klepaly desítky lidí dožadujících se setkání. Díky svým zkušenostem jsem si byl schopen vystavět bariéry, jež mi umožňují nerušeně se pohybovat v astrálním světě, aniž by mě u toho kdokoliv z planety Země mohl obtěžovat - pokud si to tedy sám vysloveně nepřeji.

Píšete, že jste viděla nějaké podivné nejasné postavy, které se mi podobaly. Stejně nejasný obraz lidé vidí i během seancí s médii. V některé z minulých kapitol jsem se o tom již rozepisoval, tudíž to nebudu rozvádět do detailů a popíši celý trik jen pár větami. V astrálním prostoru existuje mnoho bytostí, které by na sebe rády převzaly podobu lidí a posléze i jejich moc. Jsou to však jen entity napané určitou duševní silou, které ve svém rajónu dovádějí jako drzé a nezbedné opice. A jakmile se v astrálním světě objeví někdo, kdo by mne rád navštívil, a já o momentální setkání nemám zájem, přichází na scénu právě ony rošťácké entity, které se za mne vydávají. Dotyčný sedne na lep, plahočí se, jen aby mne viděl, a já tak mám alespoň klid.

Lidé mi posílají nejrůznější pozvánky k astrální návštěvě. Někteří dokonce připojují mapy s podrobně vyznačenou trasou a časovými údaji, dle kterých bych se měl dostavit. Samozřejmě, že na podobné nabídky nereaguji. Nevím, proč bych měl svůj vzácný astrální čas trávit lítáním z místa na místo a nechat se komandovat nějakými podlézávci, kteří mají dojem, že jenom proto, že si za pár šlupek koupili knihu, mohou autorovi diktovat své nezkrotné požadavky. Mor na ně, to je má odpověď!

Den má pouze čtyřicet hodin, a kdybych měl vyplnit rozmar každého zvědavce, potřeboval bych ještě dalších patnáct hodin navíc. Navíc si velká část lidí snad ani neuvědomuje časový posun. Žiji v Kanadě, kde je jiné časové pásmo, a třeba takový časový posun oproti Tokiu je celý jeden den. Nevím absolutně žádný důvod, proč bych se měl starat, kolik je kde hodin a v kolik se někdo rozhodl, žerně navštíví. Nejsem ničí otrok ani domácí zvíře, jehož život se řídí něčími rozmary. Lidé, kteří si to myslí, by si měli dát studenou sprchu a začít znovu používat mozek.

Na druhou stranu se však musím přiznat, že občas je velice zábavné pozorovat, čeho všeho jsou lidé schopni. Lidé mi kupříkladu píší, že bych se měl objevit tam a tam, protože tam zapomněli tužku či zlatý prsten. Jedna paní měla dokonce chování ruské carevny. Nejdříve trvala na tom, že jí musím najít nějakou ozdobu, kterou nutně potřebovala na jeden ples, a když se mi to nepodařilo, zcela vážně mě požádala, jestli bych se v onu ozdobu nemo-

hl proměnit sám a po dobu plesu zůstat vystaven na jejím krku. Myslím, že ta paní by už měla zapomenout na pohádku o Aladinovi a trochu dospět.

Dovolím si sem nyní přepsat částj ednoho dopisu, neboť mám za to, že vám na tváři vykouzlí úsměv.

„Minulou noc jsem podnikla další astrální výpravu. Tentokrát jsem se rozhodla zajít si na učitelský večírek. Znenadání jsem zjistila, že jsem na místě a že krácím chodbou oděna do nádherných hedvábných šatů. Byla jsem ohromena. Astrální šaty byly prostě nádherné. Vplula jsem do sálu rozhodnuta se něčemu přiučit. Najednou jsem si všimla, že šaty zmizely a já zůstala zcela nahá. Zatmělo se mi před očima a to poslední, co si vybavuji, je, že stojím uprostřed nějaké veřejné budovy obklopena davem lidí!“

Ano, i to se může stát! Je to důsledek příliš zbrklého vstupu do astrálního světa. Občas jsou lidé tou nenadálou změnou světa tak ohromeni, že zapomínají třímát otěže své astrální mysli, jež má za úkol držet lidskou integritu včetně ošacení. Jakmile se milá slečna rozhodla proplout mezi osazenstvo, zmíněná část astrální mysli se prostě vypnula a ona zůstala stát v rouše Evině před zraky zvědavého publika. Věřím tomu, že byli zvědaví. Jsem přesvědčen, že i vy byste se určitě otočili, kdyby před vámi znenadání stanula nahá žena. Možná že v dnešní době porna by někteří jen znuděně mávli rukou, ale to už jsou jen mé domněnky.

Tato osoba chtěla, abych ji v knize vysloveně zmínil. Dala mi dokonce svolení publikovat její

jméno, ale já bohužel nemohu ani jedno z toho poskytnout, neboť obojí zapomněla ke svému dopisu přiložit. Budu jí tedy říkat slečna Bezejmenná. V dopise se mě ještě ptala, kdy se na Zemi objeví víc létajících talířů. Popravdě řečeno, vůbec bych se nedivil, kdyby se tak stalo v nejbližších pár letech. Na druhou stranu se to vlády budou snažit všechno ututlat. Jen si vezměte současnou situaci. Každou chvíli v novinách, rádiu nebo v televizi proběhne zpráva, že námořnictvo jedné ze skandinávských zemí objevilo v nějakém fjordu ponorku, kterou se jim následně podařilo obklíčit a zablokovat tak, aby nemohla uniknout. Ponorka zůstala ponořena, takže si Skandinávci pozvali námořnictvo NATO nebo lodě pod patronací OSN, aby tu zatracenou ponorku přinutili se vzdát. Odhodlaní námořníci připruli na místo se všemi svými sonary, radary a jinými detekčními přístroji, připraveni ponorku vyhodit do povětří, kdyby se odmítla vzdát. Média se předháněla v tom, kdo přinese novější zprávu, a všeobecně se spekulovalo, že půjde určitě o ruskou ponorku, která nemá možnost úniku. Určitě jste někdy takové to zprávy četli, nebo je alespoň zaslechli v rozhlase. A teď přijde velice důležitá otázka. Slyšeli jste někdy, jak to dopadlo? Zaznamenali jste v novinách článek, v němž by se psalo o chycené ponorce a zajatých Sovětech? Určitě ne, protože výsledek takovýchto akcí je pokaždé ututlán. Mám mnoho důvodů věřit, že návštěvníci, kteří se k nám dostávají ze středu Země, mají schopnost pohybovat se pod mořskou hladinou stejně dobře jako ponorky. Věřím

tomu, že jejich lodě už určitě mnohokrát narazily na lodě různých lidských národů, pokaždé se však dokázaly vytrazit.

Před pár lety se objevila předpověď, že právě v roce 1974 dojde pod mořskou hladinou ke střetu mezi světovým loďstvem a UFO. Mezi UFO a lidskou ponorkou tak nastane kolize. Někteří z vnitrozemských návštěvníků budou zachráněni, čímž se definitivně potvrdí, že nejsou lidmi, alespoň ne podle našich měřítek. Je dost možné, že předpověď se v časovém vymezení trochu lišila a ke konfliktu dojde následující rok, nebo už k němu také dávno došlo!!!

Vůbec bych se této možnosti nedivil vzhledem k tomu, jak často vláda zatajuje důležité skutečnosti. Pokaždé, když se vyskytne nějaká záhada, je scénář stejný. Nejdříve se kolem všeho udělá velký rozruch, množí se nejrůznější dohady a domněnky a pak najednou jako když utne, nastává ticho po pěšině. Najednou, neexistuje žádný očitý svědek události, lidé spojení s vyšetřováním si nic nepamatují a všechny důkazy jako by se vypařily. Kdyby si člověk neschovával staré noviny, tak by snad uvěřil, že se nic nestalo. A i kdyby se něco podobného událo právě nyní, postup zůstane zachován. Vždy zasáhne vláda a bude se snažit vše zamlžit. Nejvíce před zraký těch, který by měla sloužit - svých občanů. Pravda možná vyjde najevo až tehdy, pokud by se vláda rozhodla své tajné informace zveřejnit pro získání jakéhosi materiálního prospěchu.

Nyní zpět k otázkám:

„Jakým způsobem lze získat přístup ke kosmické kronice Akáša*, abych mohl zjistit budoucnost ostatních lidí?“

Milý zlatý, pokud jste jen obyčejný smrtelník bez speciálního tréninku, pak máte smůlu. Kosmická paměť všech lidí je jim uzavřena po celou dobu jejich působení zde na Zemi. Poté se všechny záznamy přesunou do síně vzpomínek, kde šije nebožáci projdou znovu, většinou pěkně zahanbeně.

Jinak mám dojem, že zrovna tento pisatel by měl vyhledat očního lékaře, protože jeho dopis obsahoval ještě tento dodatek. „Pane Rampo, všimljste si někdy, jak jste podobný saudskému králi Faisalovi? Vjednom z posledních čísel *Time magazine* byla jeho fotka na titulní obálce a vypadal úplně přesně jako vy!“

Vaše výsosti, králi Faisale, přijměte prosím mou poníženou omluvu, protože pokud opravdu vypadáte jako já, pak musíte nést těžké břímě. Osobně zde nevidím žádnou podobu s výjimkou toho, že oba s králem máme dvě oči, dvě uši, jedna ústa a jeden nos. Pokud to jsou ty společné znaky, o nichž byla řeč, pak ano, určitá podoba tam je. Vždyť zásadní rozdíl už vězí jen v tom, že zatímco král Faisal je vlasatý, já sám mám hlavujako koleno. Se svou pleší mohu v létě vrhat prasátka. Tak dál.

„Je možné, aby se v důsledku blízkého astrálního kontaktu zrodilo dítě, ať už astrální či pozemské?“

Rozhodně ne, i když někteří z mých pisatelů si dozajista myslí úplný opak.

* V Eugenice vyšla v roce 2011 kniha Lindy Howe: *Akašické záznamy - Jak v nich číst* (poz. red.).

Když jsem ještě kdysi bydlel v Prescottu v Ontariu, dostal jsem dopis od ženy, která žila tisíce mil daleko, nikdy v životě jsem s ní nemluvil a nikdy v životě jsem ji neviděl. Psala mi, že se mnou otěhotněla a právě se chystá donosit naše dítě. Podle ní jsem ji navštívil v astrálním světě a promiňte mi, že budu mírně delikátní: „Předal jsem jí ze sebe údajně to nejlepší.“ Byl jsem tou zprávou poněkud zaskočen. Bylo mi trochu líto, že jsem tu legraci zmeškal, protože si na nic podobného nepamatují. Je podivné, že si ona nebohá žena nedala dvě a dvě dohromady a nezkusila se na celou věc zeptat manžela, který tu noc spal vedle ní. Určitě by o celé záležitosti něco věděl. Nicméně abych tu trapnou záležitost ukončil. V astrálním světě se vám rozhodně nepodaří přivést ženu do jiného stavu. Pro tyto kratochvíle slouží lidský svět.

Další otázka je o hodně lepší: „Občas pozoruji malé děti, které zdánlivě působí, že si žvatlají jen tak samy pro sebe. Když se však na ně zaměřím pozorněji, zjistím, že někoho upřeně pozorují a vedou s ním souvislý dialog. Já sám však nevidím nic. S kým to mluví? Jsou to čisté duše? A mohou se děti ocitát v astrálním světě, kdykoliv se jim zachce?“

Samozřejmě, že jsou malé děti schopny vídávat lidi z astrálního světa a promlouvat s nimi. Důvod je velmi prostý a jednoduchý. Tato milá stvoření jsou totiž obdařena vyššími vibracemi a díky tomu se mohou kontaktovat s lidmi v astrální rovině, jejichž vibrace jsou nižší. Existují dokonce zvláštní duchové, kteří se o děti starají. To jenom hloupí ro-

diče dítě okřikují a napomínají je, když tvrdí, že viděly skřítky. Myslí si, že snědli všechnu moudrost na světě a díky tomu jsou vševědoucí, takže když skřítky nevidí oni, nemohou je vidět ani děti. Ve své zaslepenosti si neuvědomují, že to jsou právě oni, kteří o svou schopnost vidět věci, jež vidí jejich ratolesti, přišli, a svým nevěřícím komandováním se tak u nich řadí na pozici těch nejhorších přátel. Snaží se vši silou zlomit a zadupat jejich přirozené schopnosti. Smutným faktem tak bohužel je, že za sporadické kontakty lidí s astrálním světem mohou rodičové po celém světě.

Chcete se zasmát? Pak si zkuste zodpovědět na následující dotaz. „Proč se buddhističtí kněží nemohou oženit?“

Dovolte mi, abych zde odpověděl protiotázkou. „Proč se nemohou oženit katoličtí kněží?“ Neboť celibát je jeden z atributů katolické církve, je to její pilíř. Jeden ze znaků toho, že muži církve se plně podřizují jejím příkazům a zásadám, No a nejen katolická církev si trvá na tom, že její věřící svůj život ve všech aspektech podřizují víře. Smyslem kněžského stavu tak je, aby se daný představený oženil se svým náboženstvím. Mnoho církví se totiž domnívá, že pokud by takovýto člověk vstoupil do manželského svazku, mohla by jej kupříkladu krása manželky rušit natolik, že by pak jeho služba rádu nebyla dostačující. Přesně z tohoto důvodu se katoličtí kněží nežení. Ovšem u jiných křesťanských církví toto omezení neplatí. A stejné je to i s buddhisty. Existují odnože buddhismu, v nichž

je kněžím sňatek bez problému umožněn. Vše je jen otázka konkrétní víry a nic víc.

Píšu si teď s jedním párem, který má duševně postiženého syna. Lékařská věda mu bohužel neumí nijak pomoci a raději se snaží přesvědčit rodiče, kteří se o syna sami starají, aby jej umístili do nějaké léčebny.

Přitom se chlapec v mnoha aspektech rychle zlepšuje a věřím, že díky láskyplné péči rodiny se jeho stav může rychle upravit. Zdá se, že brzy po porodu se jeden nezodpovědný lékař rozhodl na malém kojenci vyzkoušet nový medikament. Nebohý kluk byl vystaven několikanásobku povolené dávky, která by skolila i zdravého dospělého jedince. Chlapec utrpěl nervový šok a následný mentální kolaps. Mimo jiné má od té doby problémy s řečí. Avšak právě z toho důvodu, že svou poruchu nemá vrozenou, věřím v jeho uzdravení. Myslím, že by nebylo od věci poslat jej na nějakou zvířecí farmu, kde by mohl žít se zvířaty. Tito tvorové, o nichž si často myslíme, že jsou nám podřízeni, jsou leckdy citlivější než my, a navíc bylo prokázáno, že pokud s nimi bývají děti, působí to na ně přímo terapeuticky.

V mnoha případech se také ukázalo, že retardované dítě si ke zvířeti rychle vytváří velmi blízké pouto, neboť zvíře stejně jako dítě nemůže mluvit. Pokud je pak takové dítě zapojeno do nejrůznějších prací na statku, jež odpovídají jeho schopnostem, osvojí si pocit zodpovědnosti jak za statek, tak i za zvíře. Obojí prospívá jeho mentálnímu zdraví.

Je ostuda, že současná politika upřednostňuje okamžité posílání mentálně postižených dětí do speciálních ústavů, přestože tam se jim nikdy nedostane stejné lásky a péče, jaké by se jim mohlo dostat na zvířecích farmách. Zním mnoho případů dětí s Downovým syndromem, které v péči náhradních zvířecích rodičů prodělaly velký pokrok.

Pamatujte si na mou předchozí knihu, v níž jsem předpověděl, že prezident USA se bude nucen vzdát svého úřadu? Vidíte, a zrovna v době, kdy píši tyto řádky, oznámil prezident Nixon svou rezignaci. Zřejmě už nedokázal dál snášet tlak na svou osobu. Podle některých pramenů dokonce prodělal nervový kolaps, který podlomil jeho duševní zdraví. Někdy se předpovědi nemýlí. Ovšem jedna velice známá astroložka si údajně myslela něco úplně jiného a (v době, kdy budete číst tyto řádky, už asi i bývalému) prezidentovi předpověděla, že jej v úřadu nic nemůže ohrozit. Moc přesná její předpověď zrovna nebyla, že?

Všechno na světě probíhá v určitých cyklech. I problémy s mocnými a vládnoucími se dostávají v určitých cyklech. Když budete hledat a dlouho studovat veškeré souvislosti, zjistíte, že velká část lidské historie se odehrává v periodických cyklech. Stejným stylem lze zjistit, kdy dojde k příští válce. Pokud vás tyto děsivé události zajímají, zkuste si do grafů a do křivek nakreslit data předchozích válek a určitě najdete víceméně přesný vzorec, podle nějž se opakují*. Tímto způsobem lze vysledovat loga-

* Na toto téma jsme v Eugeniče vydali knihu Gregga Bradena: *Smysl změn 2012 a další vývoj Země*.

rytmus prakticky čehokoliv, I lidský život je rozdělen do různých cyklů, například toho měsíčního, o němž ví ženy své. To mě ovšem přivádí k cyklům, které ovlivňují lidské tělo ještě víc. Je to například triadvacetidenní cyklus lidského zdraví, v němž vitalita člověka osciluje od vrcholu až na samé dno. Další podobný cyklus má periodu třicet tři dní. Fyzické zdraví, nervový klid i duševní svěžest podléhají cyklům a díky tomu, jak se tyto cykly různě překrývají, může snadno dojít k situaci, kdy se jeden den cítíte naprosto skvěle a hned ten následující ještě hůř než pod psa.

Já sám bedlivě sleduji posun všech svých cyklů. Jsou v zásadě tři. Triadvacetidenní, osmadvacetidenní a triatřicetidenní. Zrovna nedávno došlo k situaci, kdy se všechny tři cykly potkaly na klesající křivce. Výsledek se rychle dostavil. Byl jsem odvezen do nemocnice ve velmi vážném stavu s bolestmi, jaké jsem si až doposud nedokázal vůbec představit. V nemocnici jsem zůstal do té doby, než se cykly upravily a já mohl špitál konečně opustit.

Všechn život se odehrává v cyklech, které je možno nějakým způsobem popsat nebo zmapovat. Nejen to, i veškeré události, jež se ve světě přihodí, lze předvídat díky bedlivému pozorování cyklu, v němž se opakují. Lze předpovědět, co se stane v konkrétní zemi, který světový vůdce bude zavražděn a co dalšího udělají ti malí, ničemní a ruští chasníci, jen aby rozpohybovali křehkou rovnováhu světa. Je škoda, že zrovna Rusové jsou tak podezřívaví a paranoidní, neboť si neustále myslí, že jim

celý svět jde po krku. Skutečnost je však taková, že všichni kolem nich našlapují po špičkách a dobře váží každý krok, aby je náhodou nenaštvali. Rusové umí být pěkně tvrdí a suroví, což jsem zakusil i na vlastní kůži.

Nebylo by fajn, kdyby naše vládnoucí třída, která sama o sobě tvrdí, že je demokraticky zvolená vláda, nechala vypracovat diagramy, na nichž by bylo jasně vidět, k jakým významným událostem dojde a kdy můžeme očekávat zvýšení daní a snad i kdy dojde k jejich snížení? I když něco takového snad ani cyklickým výkyvům nepodléhá. U daní se zdá, že diagram vypadá jako jediná přímka stoupající strmě vzhůru. Neznám snad jedinou vládu, která by kdy oznámila snížení všech daní najednou. Pokud už nějakou daň sníží, můžete si být jisti, že nějakou jinou zase zvýší. Můžete si však být také jisti, že vy to v té záplavě daní, jež musíte platit, stejně nepocítíte. Vezměte si dnešní Kanadu a zároveň USA, kde je systém podobný. Nejdříve musíte zaplatit daň samotnému státu a pak si svůj díl ukousne provincie v nějaké federální nebo jinak pojmenované dani. A nakonec, aby toho nebylo málo, zaplatíte ještě daň městu, které taky potřebuje peníze. Stejným martyriem prochází i každý spisovatel. Nejdříve musí zaplatit podíl několika agentům a poté zaplatit daň z příjmu ve státě, v němž kniha vychází, načež ztratí další peníze kvůli nevýhodnému kurzu (nikdy není*

* Výrazem *paddle boat* se v angličtině označuje kolesový parník, jenž byl v předminulém a na začátku minulého století symbolem říční dopravy ve Spojených státech - pozn. překl.

výhodný pro autora). Kdyby se vám náhodou zdálo, že už toho zaplatil dost, nezapomeňte, že nebohý autor proplácí ještě daň z příjmu ve svém vlastním státě. A pokud má fakt vyloženě smůlu, zaplatí ještě federální daň a při špatném dni k tomu přibude i daň městská. Po tom všem třeba zjistí, že existuje ještě nějaká zajímavým školní daň, protože katolíkům se jakýmsi zvláštním chvatem podařilo vládu dostat na kolena, načež z ní dostali peníze na vzdělávání svých malých školáčků. Řekněte sami, není to divný svět?

Raději přejdeme dál. Můj milovaný přítel Paddle Boat Moffet má dotaz. Mimochodem miluje lodě a proto jsme jej přejmenoval na Paddle Boat, což se mu zjevně hodně líbí.*

Paddle Boat Moffet je velmi zkušený modelář lodí. Bohužel k mé nelibosti modeluje skoro výhradně jen plachetnice staré několik stovek let. Koho zajímají nemotorné kocábky ze dřeva, jež pohání vítr opírající se do obrovského kusu hadru, jenž je natažen na kusu klacku, kterému se z bůhví jakého důvodu říká honosně stěžeň? Všichni nejlepší modeláři slepují pořádné parníky, ať už kolesové nebo lopatkové, a tak Paddle Boat Moffet, snad popostrčen svou novou přezdívkou, začal s výrobou nádherného kolesového parníku.

Jako správný chlapík posedlý loděmi si i on klade otázku, jež se týká lodí. Trápí jej osud Mary Celeste. Určitě jste již o jejím tajemném osudu slyšeli, že ano? I tak však alespoň nastíním, o co kráčí, neboť co když tuto knihu bude číst staříčká tetička Agr

nes, která o žádné tajemné lodi nikdy nic neslyšela? Takže, milá tetičko, Marie Celeste byla plachetnice, jež na svých pravidelných linkách dlouho křižovala po všech světových oceánech. Jednoho dne, nebo přesněji řečeno, jednoho večera, byla Mary Celeste zahlédnuta jinou lodí, která ji míjela téměř ve vstřícném kursu. Zdánlivě vypadalo vše v pořádku. Loď plula plnou rychlostí s větrem v zádech a všemi plachtami napnutými. Ovšem navzdory tomu, že už byl soumrak, neměla zapnutá poziční světla, a tak nějak celkově působila naše Mary Celeste na posádku druhé loď zlověstně. Kapitán tedy nařídil změnit kurs a vydal se do pronásledování rychle plující kocábky. Po nějaké době se jim podařilo Mary Celeste dohonit a přehodit kotevní lana najejí palubu. Poté, co námořníci přešplhali palubu, naskytl se jim děsivý obrázek. Na palubě lodi totiž vůbec nikdo nebyl. Jinak bylo vše v dokonalém pořádku. Na stolech dokonce ležely talíře s připraveným jídlem.

Již mnoho let je osud Mary Celeste zahalen tajemným a to, k čemu došlo na palubě, je předmětem nekonečných dohadů. Nenašel se žádný náznak toho, že by byla posádka odvečena násilím. Loď byla v perfektním stavu, čímž byla vyloučena domněnka, že námořníci Marii ve spěchu opustili, neboť měli dojem, že se loď potápí. Nikdy se prostě nenašel ani náznak něčeho podivného, pakliže pomineme chybějící osádku, jež se doslova vypařila.

Mary Celeste ale není jediným případem záhadné lodi v bezvadném technickém stavu, která se jakoby

nic plaví po oceánech bez posádky. Jestli jste četli některé z mých předchozích knih, určitě si vzpomenete na Bermudský trojúhelník, jímž jsem se hodně zabýval. V něm došlo k několika podobným případům a nejen to. Někdy se ztratily dokonce celé lodě i s posádkou či celá letka letadel. Je zaznamenán i případ, kdy se v rádiu objevily podivné hlasy, které však rychle utichly, jakmile radista požádal o potvrzení totožnosti. Paddle Boat Motřeta všechny tyto záhady zajímají a neméně jej zajímá i jejich vysvětlení.

Odpověď je prostá. Existuje ještě jedna časová dimenze, která se kříží s naším světem. Existuje ještě jeden svět, jenž je s naší zemí promíchán. První otázka, která nás u toho automaticky napadne, zní: „Pokud tomu tak doopravdy je, proč ten svět nevidíme?“ Je to proto, že funguje na zcela jiné frekvenci. Vzpomeňte si rta rádio. Určitě jste už zažili situaci, kdy jste si na krátkých vlnách naladili kupříkladu *BBC*, abyste si poslechli večerní zprávy. Pohodlně sedíte v křesle, nasloucháte monotónnímu hlasu reportéra, když se rádio najednou zničehonic přeladí a vy místo angličtiny slyšíte hluboký hlas reportéra *Hlasu Moskvy*, který do éteru dští síru na zkažený západní kapitalistický svět. Ještě dřív, než se stihnete naštvane zvednout a rádio přeladit, v přístroji to zašumí, ruský medvěd zmizí stejně rychle, jako se objevil, a vy opět slyšíte známý hlas z *BBC*. Obě stanice samozřejmě vysílaly po celou dobu, ale kolísání frekvencí způsobilo, že jste na chvíli místo britské slyšeli ruskou stanici. Podobně je tomu

i s dvěma různými světy. Nejsou totožné a nefungují na stejné frekvenci.

Zkusím tento rozdíl vysvětlit ještě jiným způsobem. Představte si, že žijeme ve světě, kde existuje jen jeden určitý typ světla, díky němuž vidíme vše okolo. Předpokládejme, že najednou to světlo někdo zhasne a místo něj se rozsvítí světlo infračervené. Zatímco my lidé zvyklí na náš druh světla neuvidíme nic, člověk obdařený schopností infračerveného vidění, který až doposud tápal ve tmě, najednou prozírel. Také v tomto případě by oba světy fungovaly každý na své frekvenci, aniž by mezi nimi docházelo k nějaké interakci či o sobě měly vůbec alespoň ponětí. Pouze ve zvláštních případech by došlo k promíchání obou světů. Na planetě Zemi je takovým místem právě Bermudský trojúhelník. Jestliže se v něm nějaká zbloudilá duše ocitne, je velká pravděpodobnost, že sklouzne z jednoho světa do druhého a určitě to pro ni bude pořádný šok. Druhý svět je dvojčetem tohoto světa. Pokud nějaký nešťastník onu bariéru překročí, ocitne se na stejném místě a v podobných podmínkách s tím rozdílem, že neporozumí tamní řeči a pravděpodobně bude mít ztížené podmínky viditelnosti.

Buďte si však jisti, že i lidé z druhé strany tuto hranici občas překročí a zabloudí do našeho světa. V Argentině k jednomu takovému známějšímu případu došlo. Sám jsem s ním mimochodem obeznámen velice dobře, neboť jsem tam zrovna v té době pobýval. Ale to je už jiné vyprávění.

Milý Parníku Moffete, doufám, že jsem ukojil tvou zvědavost a pomohl ti k pochopení záhady Mary Celeste, jejíž osádka se tam někde možná spokojeně plaví. Stejně tak se mohla dostat do spárů mimozemské civilizace, která ji podrobila svému výzkumu, či ji ukořistila loď z druhé strany. Kdo ví? U jiných lodí už k podobným případům došlo.

Kapitola 10

Ve svém štaříčkém tranzistorovém rádiu jsem naslouchal zprávám o národní tragédii a teprve teď se z toho všeho dostávám. Samozřejmě, že v době, kdy budete číst tyto řádky, už to bude trochu starší záležitost a dost možná, žernově zvolený prezident již bude mít svého nástupce. Dnes už člověka překvapí máloco. Ale stala se národní tragédie a nemám teď na mysli to, co udělal Richard Nixon. Pravda, žádný svatoušek to sice není a osobně si spíš dokážu představit, jak mu z hlavy vyrůstá pár růžků než ze zad andělská křídla, avšak i přesto ten pán udělal spoustu dobra a dle mého názoru nenadělal více škod než někteří z dalších amerických prezidentů.

Ne, tou tragédií nemíním celou tu událost kolem Nixona.*

Mám tím na mysli tisk a všechny ty žurnalisty, kteří pro něj pracují. Ti celý ten mediální humbuk způsobili a já prostě nedokážu pochopit, proč jej s největší pravděpodobností tolerují i duševně zdraví jedinci. Zcela určitě bych byl pro zavedení jakési novinářské cenzury, ale pokud nyní mohu užít trochu expresivnějšího výrazu, nikdo z politiků nemá koule takový zákon zavést či jej alespoň navrhnout.

Moc dobře vím, jak si tisk dokáže vykonstruovat „důkaz“, a ihned poté někoho obviní, soudí a nakonec i odsoudí bez špetky potvrzené viny na události, již se daná osoba měla účastnit.

Netvrdím, že prezident Nixon je nevinen, a myslím, že ani ta nejučinnější pudřenka by z něj neudělala andělsky čistého, ať by se jí oprašoval, jak dlouho by chtěl. Avšak rozhodně nebyl ani tak špatný, jako to z něj udělal tisk, a půjdu se svým tvrzením dokonce ještě dál a povím vám, že zde nenadělal o nic větší paseku než předchozí hlavy státu. Zcela chápu jeho stanovisko k danému případu, a celkově jej tak hodnotím jako zcela normálního a běžného amerického prezidenta.

* Autor má na mysli aféru Watergate, největší kauzu v historii žurnalistiky. Do sídla Demokratické strany tehdy mělo být nainstalováno odposlouchávací zařízení, avšak všech pět pracovníků aparátu republikána Nixona, kteří se do budovy pro tento účel vloupali, bylo zadrženo. Nixon svůj podíl na akci nejprve popíral, avšak po odhalení, že o celé akci věděl, a dokonce ji odsouhlasil, sám dobrovolně rezignoval - pozn. překl.

Novináři by měli mít právo se do politiky míchat asi tak, jako například církev. A tady mi dovolte na chvíli se zastavit. Pokaždé jsem třeba ohromen informací, jak še jakýsi pobožný ňouma například v takovém v Irsku vzdal svého řečnického pultíku či kazatelny a stal se revolucionářem. Nerozumím tomu, proč někdo, pro koho byla Božská příkázání alfou a omegou jeho života, najednou obrátí a hele, co takhle trochu revoluce?

Podobné to bylo i se starým Makariem, bývalým arcibiskupem a pozdějším prezidentem, jenž utekl z Kypru tak rychle, že jej nikdo nechytil. Dnes je již opět arcibiskupem. Tehdy však zanechal svých Božských učení a stal se dalším, kdo se tak dal na cestu revoluce, jejíž příznivci pro mne nejsou ničím jiným než bandou vrahounů. Všichni přece máme právo na svůj názor, no a tohle je ten můj. Myslí si, že duchovní, který zapomene na svá kázání a s bekotem vyběhne ze svého stáda, jen aby se chopil zbraně, ve své fankcřnemá co dělat.

Situací, kdy byl někdo perzekuován tiskem, jsem zažil již nespočet. Přestože nemohu říci, že bych nenáviděl úplně všechny jeho představitele, těžko byste na světě hledali člověka, který by novináře nemohl vystát tak jako já. Raději bych si potřásl rukou se samotným ďáblem a jeho babičkou (počkat, má vůbec babičku?) než se žurnalistou, neboť tito lidé jsou opravdovou lůzou Země. Poslouchám je v rádiu a lomcuje mnou neskutečný vztek nad tím, jak ovlivňují své posluchače a jak se snaží dotazované osoby vpasovat do role, kterou sami chtějí. Opravdu

se pak už není čemu divit, když do světa vypouštějí moudra, co všechno by měl nový prezident udělat. Když tak poslouchám, jak jsou důležití, sečtělí a moudří, je vůbec nutné v úřadu nějakého prezidenta mít? Co třeba kdyby jim třeba Senát či Kongres každé ráno zavolal, aby se vědělo, co ten den bude třeba vykonat? Ne, nezlobte se, ale žurnalisti pro mne nejsou ničím jiným než analfabety, ignoranty a hlupáky, jejich výdělek spočívá v utrpení jiných a nezastaví se vskutku před ničím. Syfilis a neštovice na ně!

Ale zpátky k otázkám, neboť jich není zrovna málo.

Tak tedy směle do toho. „Ve vašich i jiných knihách jsem se dočetl, že svět čas od času prodělává změnu cyklů a civilizací. Pokud to tak skutečně je, měly by po nich zůstat nějaké pozůstatky, že ano? Až do dnešního dne však nikdo nic takového neobjevil, což mě vede k domněnce, že toto tvrzení možná nemusí být až tak úplně pravdivé. Čím dál víc proto začínám věřit *Bibli*, která nám říká, že stáří světa se pohybuje okolo 3 000 až 4 000 let.“

Páni, ten pisálek bude určitě žurnalista! No nic, i na to mám odpověď. Představte si, že jste mravenec dovádějící na farmářově louce. Najednou spatříte, jak se k vám blíží něco hrozně temně burácejícího, a protože jste chytrý mravenec, pelášíte k neblížšímu stromu, kde se po něm pomocí svých šesti, osmi, či kolik to vlastně máte nohou, vyšplháte. Na všechno máte nyní přímo prvotřídní výhled a jen čekáte, co bude dál.

Farmář zastavuje svůj řvoucí traktor, sesedá z něj a otevírá branku vedoucí do pole. Vráti se do svého stroje, pomalu projíždí brankou a ocitá se, kde potřeboval. Poté, co se poškrábal na hlavě, zapálil si cigáro a hodil ven pár plivanců, do traktoru zapřáhne pluh. Svět, který ještě před docela malou chvílí patřil vám, ten krásný svět plný zelené trávy a tisíců semen, se nyní pomalu mění v chaos. Farmář oře. A nutno dodat, že se s tím vůbec nemazlí a pluh zarývá pěkně hluboko, takže celý váš svět mizí v nenávratnu a jeho místo obsadí nový, který si až doteď vyspával pod zemí. Své přátele z mravenčí kolonie už nikdy nevidíte, neboť jedna z pluhových čepelí se trefila obzvlášť nešťastně. Mraveniště se sesunulo k zemi a obrovské hroudy hlíny jej pohřbily navěky. Samotná čepel to pak ještě párkrát pro jistotu promíchala a úplně nakonec přes místo projela těžká zadní kola.

Rázem se z vás stal poslední mravenec na světě. Jen pro připomenutí, váš svět byl to pole. Teď je vše jinak. Všude tam, kde se předtím byl povrch hladký a kde se zelenala tráva, jsou velké hroudy hlíny. Nic není tak, jak bylo. Bohužel nemám ponětí o tom, jak dlouho trvá takový mravenčí život, ale pokud byste žili ještě opravdu dlouho, viděli byste, jak se ta nová a drsná země mění pod nápory dešťů, větrů a slunce opět k životu. Ještě před tím však farmář přijde své pole připravit a osít, což znamená nové prokypření země a také hejna žravých ptáků. Ubohý mravenče, moc by ses v tu dobu neměl ukazovat.

Takhle to už však na Zemi chodí. Mohli bychom si to představit třeba na takovém New Yorku, což je také jedno takové velké mraveniště. Jednoho dne by do města dorazila změna cyklů. Zmítalo by jím strašlivé zemětřesení stupně, o jakém se vám ani nezdálo, a pokud ano, nejspíš byste ten svůj sen nepřezili. Takové hrozné zemětřesení by to bylo. Otevřelo by v zemi propasti až kilometr dlouhé, do kterých by popadaly všechny budovy, co ve městě jsou. Země by se po tom všem prostě opět zavřela a časem by po nějaké katastrofě a původních obyvatelích New Yorku nezbyla ani stopa.

Vodní proudy by změnilly svůj směr. Hudson by zmizel úplně a moře by zaplavila několik území. Sám New York by se možná stal místem nového mořského dna. Vše by prostě bylo nenávratně jinak.

Samozřejmě, že ne všechno samozřejmě mizí beze stopy, navždy a na věky věků. Zajímavé informace přicházejí například od důlních horníků. Při svých těžbách rozličných surovin se někteří z nich občas (a to je pravda!) setkávají s postavami pohřbenými v uhlí, které jsou přes čtyři metry velké. Nacházejí také nejrůznější artefakty, jež jsou poté umístěny v muzeích a podobně. To vše pochází z cyklů, které již na Zemi proběhly. Pokud si zajedete na farmu a rozhlédnete se kolem, dokázali byste říci, jaké plodiny se na jejích polích pěstovaly před takovými deseti lety? Ne, nejenže byste nedokázali určit, co se zde pěstovalo dvacet či pět roků nazpátek, ale dokonce byste ani nevěděli, co se zaseló před pouhým rokem, neboť půda byla mezitím několikrát zorána.

Stává se také, že má farmář výjimečně dobrou sklizeň, která natolik vysílí jeho půdu, že ji pouze rozoře a nechá ležet rok ladem, aby pěkně načerpala nové síly. Příští rok zaseje semínka nové plodiny, a tak to jde pořád dokola. Naše Země je stejně tak orána různými zemětřeseními a po každém z nich přichází záplavy a tornáda. Tohle všechno zaplaví, vyplaví a promíchá zeminu takovým způsobem, že z původního povrchu nezůstane vůbec, ale vůbec nic.

Takže, mladý muži, jenž jste mne podezíral, že k vám nejsem upřímný, měl byste si nejprve nastudovat fakta, a to zejména před tím, než do světa vypustíte svůj řečnický vír. Ve svém bádání jste však, jak se obávám, zcela v počátcích, takže pokud vám mohu jen trochu poradit, přečtěte si nejlépe všechny mé knihy a snažte se jim porozumět. Rozhodně tím nic nezkazíte.

Pokračujme nyní o dům dál. Žila, byla jednou jedna Mary Červíková z Žízalova ve státě Ropuchov a ta vášnivě milovala byliny. Měla za to, že lidé požívající různé druhy chemikálií, jako syntetické preparáty a různé medikamenty, by si měli zajít na vyšetření mozku, jestli tam náhodou nemají o kolečko víc. Byla absolutně přesvědčena o tom, že jedině z bylinek lze získat to nejlepší, a věřila, že veškeré ty pilulky, zázračné nápoje, tekuté mastičky a pleťové vody jsou pouze něčím automatem na výrobu peněz. Nutno dodat, že velice účinným.

Dnešní nabídka trhu je již trochu jiná a je pravdou, že mezi léčivými výrobky z bylin a výrobky

pocházejícími z průmyslové výroby již dnes není příliš rozdílu. Víte proč, že ano? Nebo ne?

Uveďme si tedy raději, proč. Máme bylinu bohatou na železo. Ale pozor, pozor, to železo tam není obsaženo z toho důvodu, že by v dané rostlině benevolentně vyrůstalo právě v době, kdy se paní Červíková chystá vyrábět posilující lék. Pochází ze země a při té příležitosti vám opět něco doporučím. Přečtěte si něco o rostlinách a jejich životě. Jejich základní kostru tvoří celulóza a ty kytky jsou tak něco jako celulózová houba. Buňky v těchto houbách jsou vyplněny materiálem potřebným k jejich životu a ten čerpají právě ze země. Jsou tak její nedílnou součástí a právě naše zmiňovaná rostlina má své kořeny v půdě obsahující velké množství železa. Toto prostředí jí prospívá a železnou rudu absorbuje pomocí svých rozvětvených kořenů. Ruda se poté dostává do naší rostliny úplně stejným způsobem, jako byste vytírali podlahu a špinavá voda by se usazovala v dírkách houby. No a pak už na scénu přichází bylinkářka a nabere si plnou hrst těchto rostlinek, určených k následným čárům. Možná to bude čaj, možná nějaká drť. Každopádně z toho vznikne něco absolutně nechutného. Pokud má však štěstí a narazila na kytky, které byly úspěšné v nabírání železné rudy, bude mít její dílo nespočetné léčebné účinky. Jestliže však sbírala na neúrodné půdě, pronese pár pepmých výrazů a dá se na pilulky.

Všichni nadnárodní výrobci léčiv vysílají své výzkumné týmy do takových exotických částí planety, jako je například Brazílie. Zde tito experti nacháze-

jí rozmanité druhy rostlin, jež nerostou nikde jinde na Zemi, neboť Brazílie je pro své zásoby přírodních zdrojů vsutku nádhernou zemí.

Rostliny jsou pečlivě zaznamenány, vyfotografovány, prozkoumány a následně poslány do výzkumných laboratoří, kde jsou opět podrobeny analýze. Významný podíl zde mají informace získané především od domorodých obyvatel a šamanů, kteří tyto rostliny užívají při léčbě neplodnosti, revmatismu a jiných potížích. Tito léčitelé vědí, o čem mluví, neboť poznatky o účincích jednotlivých rostlin se dědí z generace na generaci, a proto existuje téměř nulová pravděpodobnost, že by se ve svých odhaddech spletli. Jsou to opravdoví mistři svého oboru.

Výzkumné týmy tyto byliny analyzují, rozeberou je až na jádro či krystaly a o zkoumaném objektu zjistí, z čeho se skládají, co produkují a další všemožné poznatky. Velice často se pak stává, že se jim podaří oddělit právě tu látku, jež má na svědomí léčivé úspěchy přírodních šamanů. Poté, co tuto látku podrobí další analýze, jsou schopni vyrobit její přesnou kopii. Získáváme tak nejen dokonalý duplikát vyrobený člověkem, ale i nespornou výhodu nad přírodní verzí. Neexistuje totiž žádný způsob, jak určit míru účinnosti konkrétní byliny. Pokud je však daná látka vyrobena přímo v laboratoři, lze z ní kdykoliv koncentrovat potřebnou dávku.

Do mysli se mi teď vloudilo třeba kurare, rostlinný šípový jed pocházející právě z Jižní Ameriky. Některé domorodé kmeny jej využívají pro výrobu šípů či oštěpů, a pokud takovou zbraní zasáhnou

zvíře, téměř okamžitě jej paralyzují. Tento způsob však není úplně dokonalý, neboť nikdy neurčíte přesnou dávku jedu. Častokrát tak zvíře uteče pouze poraněno, neboť zásahů bylo málo. Opět problém přírodního charakteru a neznámé dávky. Před lety byli s účinkem této látky obeznámeni chirurgové. Bylina byla hojně využívána na operačních sálech a pacientům před operací byla podávána právě tato paralyzující kytka, aby se jejich svalstvo utlumilo, a oni tak necítili bolest. Účinky podané látky však byly velmi nejisté, neboť jí bylo buď příliš, nebo málo. První případ končil smrtí, druhý neefektivitou. Nyní je kurare vyráběno uměle, což nám umožňuje potřebnou dávku určit zcela přesně. Zlatá chemie! No jen si zkuste představit, že byste měli úporný kašel a pro jeho vyléčení byste museli vyrazit ven a sežvýkat notnou dávku fenyklu. Moderní doba nám naštěstí nabízí mnohem účinnější a rychlejší cestu - medikamenty.

Dalšího z ctěných čtenářů zajímá, co si myslím o tématu Arabové versus Židé. No, abych pravdu řekl, nic zvláštního si o tom nemyslím. Během svého pobytu na Zemi to jsou pořád jen lidé a není mezi nimi mnoho rozdílů. Ještě před několika lety to byly docela spřátelené národy, v jednotlivých pokrevních svazcích se navzájem mísili a neexistovaly mezi nimi žádné větší nešváry. Jak už však ze života znáte, láska a nenávisť k sobě mají velice blízko a téměř ze dne na den se může vše změnit takovým způsobem, o jakém se nikomu ze zúčastněných ani nesnilo. Tento zákon platí v obou směrech, ať

už milujete, či nenávidíte. Je to proto, že chemické látky v tělech různých lidí se mohou měnit a podle toho se pak mění i oni sami. V uvedeném příkladu se tak možná přihodilo, že některý z národů změnil kupříkladu své stravovací návyky a vibrace v těle jeho obyvatel se rozvlnily jinak. Pokud se vibrace jedné osoby neshodnou s vibracemi druhé, pak přichází nenávisť. Vibrace jsou často měněny právě způsobem stravování, a proto to, co jíme, nás svým způsobem také dost ovlivňuje. U každého je však chemie v těle přijímána rozdílně, a to je také jedním z důvodů, proč u některých léčba bohatá na vitaminy dělá zázraky a u jiných téměř nic. Možná, že kdybych měl k dispozici hromadu Židů spolu s hromadou Arabů a nakrmil bych je stejným pokrmem, tak by se dali opět dohromady a nesnažili by se sami sobě takřikajíc navzájem podříznout krky. Zním však několik dobrých Arabů a stejně tak i pár dobrých Židů. Samozřejmě, že jsem se poznal i s těmi špatnými, to však není nic, s čím byste se nesetkali například i u buddhistů!

Pojďme dál. Často dostávám dopisy od Němců, které mne nemálo ubíjí, neboť mé knihy v Německu publikovány nejsou, a i přesto tam proti mé osobě vznikla kampaň vedená pár chlápíky, kteří žárlili nejen na to, že jsem napsal knihy o Tibetu, ale také na to, že knihy jsou pravdivé, a vyústilo to právě v toto téměř až válečné tažení. Zdá se mi, že Němci jsou vůbec nějakí nepříjemní a zvláštní. Takoví provokatéři Evropy, avšak zcela bez humoru. Jen si někdy povšimněte, jak jsou vždy kamenní a vážní.

Jejich silnou stránkou je však charakter, to se musí nechat. Ani to však pranic nezachrání na tom, že mě jako národ vůbec neoslovili, a proto jsem se rozhodl své knihy v této zemi nevydávat. Omluvte mne, ale ty lidi prostě nemůžu vystát a často ve svých odpovědích německým pisálkům dodávám, a to při vši úctě, že pro Evropu by bývalo lépe, kdyby si Rusko zabralo vládu nad celým Německem, nejen jeho částí. Go víc, pokud jen trochu nahlédnete do historie, zjistíte, že od dob Attily ten kraj vyvolal jednoduše víc nepokojů než ostatní.

Takže pro pana Němce, který se mi ve svém dopise svěřoval za neskonalou vděčnost, že si v jeho zemi nemá nikdo šanci mé knihy pořídit, mám podobně blahosklonnou reakci. Milý pane! Za žádnou cenu bych své knihy ve vaší zemi prodávat nechtěl a je mi srdečně jedno (žilně mi to je jedno také), co si o tom celý německý národ myslí.

Další z pisatelů je naštěstí džentlmen. Vyplývá mi to tak alespoň ze stylu jeho psaní, v němž se mi vyznává, jak krásné povolání spisovatele to mám. Takový spisovatel prý nic nedělá, jen tak občas si rázuje sem a tam po pokoji a své armádě sekretářek chrlí příval slov. Ty se snaží zachytit opravdu každé z nich a následně z nich vytvořit vpravdě úchvatnou prózu, jež by budoucího vydavatele hypnotizovala natolik, že by byl ochoten vyplatit celé své království a ruku princezny, jen aby daný rukopis vydal.

Ach, někteří Neználkové si opravdu myslí, že všichni spisovatelé jsou přinejmenším milionáři, kteří si po světě cestují jedině první třídou, víkendy trá-

ví zásadně na luxusních parnicích a ve zbytku volna prohánějí svůj rolls royce. Myslíte, že mám toho svého čtenáře probudit dojasného dne? No, nebude to až takjednoduché. Víte, téhle tezi bych se vůbec nedivil kupříkladu u takového Edwarda Wallace mladšího. Ten měl snad pro své knihy jakýsi základní recept, jenž tvořil kostru celého budoucího díla. Přidáváním různých ingrediencí a obměnou koření pak děje různě mísil. Samozřejmě vždy užíval jiných jmen, krajů a zločinů, to je snadjasné. Úplněj vidím, jak krouží po pokoji, na své dvě nebo tři zapisovatelky mluví zpoza kouřového obláčku koutkem svých úst (jediná dostupná metoda, jak zvládat obě dvě věci najednou) a v ruce třímá držák cigarety. Ukázkový příklad masové produkce. Ubozí spisovatelé nižších kategorií se musí spokojit s mnohem menším standardem. Jen tak mimochodem, víte, co dobrá kniha potřebuje? Hned vám to povím.

Pokud se chystáte napsat skutečnou knihu, nejdříve ze všeho budete potřebovat pár skutečných událostí. Nejlépe nějaké hrůzy, které vás ovlivnily na zbytek vašeho života. Kupříkladu lidé, kteří po nějakou dobu pobývali ve vězeňských táborech, už nikdy nejsou stejní. Jsou vystrašení a mnohokrát se jim v důsledku zažitých strastí rapidně zhorší zdravotní stav. O jistých věcech již proto mají vcelku reálné povědomí. Dalším podstatným bodem je pak umění psát. Přenést své zážitky na papír, a to v té nejpoutavější formě. A za třetí, pokud splňují bod číslo jedna a bod číslo dvě, musí uvážit, zda jsou jejich zkušenosti pro čtenáře dostatečně zajímavé.

A ani pak ještě nemají zdaleka vyhráno. Po sepsání rukopisu je třeba jej zaslat nakladateli. Ještě před návštěvou pošty je však nutné udělat navíc něco důležitého. Seznámit se s několika technickými požadavky. Vsadím se, že vás to přinejmenším zaujalo, a proto vám o tom nyní něco povyprávím.

Především se naučte popsat stránku bez toho, abyste na ní udělali příliš mnoho chyb. Dalším předpokladem je dvojitě řádkování, což vám po deseti slovech na řádku ve dvaceti pěti řadách dělá nějakých dvě stě padesát slov. Průměrná kapitola mých knih se skládá přibližně z dvaceti takových stran čili pěti tisíc slov. Když dáme dohromady kapitol dvanáct, dojdeme k výsledku šedesáti tisíc slov. Po dosažení tohoto čísla zpravidla zjišťuji, že jsem na několik podstatných věcí docela zapomněl, tak je tam přihodím také.

Mějte však na paměti, že dodržování přibližné délky kapitol je autorova nezbytnost, neboť rukopis je v tiskárnách rozdělen na jednotlivé sazby. Na každou kapitolu tak připadne jeden typograf neboli sazeč, a pokud by měl jeden práce nad hlavu a druhý by se potýkal s problémem opačným, pravděpodobně by to nedělalo dobrotu. Mnohem lepší je proto psát kapitoly pěkně rovnoměrně, a pokud mohu doporučit, těch pět tisíc slov je tak akorát. První a poslední kapitolu si ale klidně zkrat'te. Pokud to všechno, o čem jsem nyní psal, zvládnete, a navíc své dílo okořeníte umnou dávkou spisovatelského šarmu, můžete se ucházet o vydavatelův

zájem. Vězte, že prvním krokem k vydání je právě jeho četba rukopisu.

Zdaleka nejlepší metodou pro dosažení vytištění knihy je však využití služeb nějakého knižního agenta. Osobně s jedním vynikajícím spolupracuji a v průběhu let se z nás stali nejen výborní obchodní partneři, ale také přátelé, že, pane Knighte? Mezi ostatními agenty je tento chlapík opravdovým pokladem, a těžko byste hledali někoho s čestnější povahou. Nemusím snad příliš dlouze rozepisovat, že z důvodu nakládání s vaším jménem je čestnost základním vybavením každého agenta. Dovolím si zde proto tomuto muži za jeho zásluhy poděkovat, a pokud byste rádi vydali knihu, obraťte se na jeho firmu Stephen Aske se sídlem v Londýně.

Musím vás však varovat, že pokud jim zašlete nějaký blábol, naučtují si za jeho přečtení poplatky. Jste-li proto plni literárního nadšení a máte neutuchající nutkání psát takovým agentům, jako je kupříkladu pan Knight, měli byste znát několik důležitých kroků. Za prvé ze všeho nejdřív zaslat průvodní dopis s dotazem, jestli bude o vaše dílo na trhu vůbec nějaký zájem, a za druhé připojit k němu proplacené zpáteční poštovné, aby vám bylo také odepsáno. Pokud by zájem byl, dostanete obratem odpověď, ve které vám nepochybně přijde žádost o sepsání jakéhosi výtahu, v němž byste měli zhruba asi tak v pěti tisících slovech vystihnout, o čem, že váš rukopis vlastně je.

Neposílejte hned celé dílo a začněte opravdu pouze se zmiňovaným dopisem. Nezapomeňte také

uhradit to zpáteční poštovné, jinak budete na agentovu reakci čekat navěkyvěků. Osoba, které jste své psaní zaslali, nevyhazuje peníze oknem. Proplácí tisk, barvu, svůj čas a mimo jiné také režijní náklady, jako jsou elektřina a topení, pronájem budovy a kdovíco ještě. Pokud neoplýváte zásadami slušného chování a ke svému dotazu nepřipojíte adekvátní úhradu, může se docela klidně stát, že s ním váš potenciálně budoucí agent udělá totéž co já. Trefí se tím rovnou do koše.

Dobrý agent - neocenitelný pomocník. Dostane vás do sítí zahraničních vydavatelů a můžete si být jisti, že jejich peníze vám díky jeho zásluze přijdou včas. Věřte nebo ne, ale spousta nakladatelů má tendence s tím porůznu váhat.

Pokud však už dopředu počítáte s teorií, že si svým psáním vyděláte jmění, měli byste toho raději zanechat, do jedné ruky popadnout krumpáč, do druhé lopatu a stát se zedníkem nebo tak podobně. Pokud dnes někdo ví, jak těžít hromady peněz, tak jsou to právě tito lidé. Ubohý autor se bude do doby, dokud nevymyslí něco zcela výjimečného, taktak potýkat s živobytím a není zrovna dvakrát pěkný pohled na to, jak si tam ve své komůrce utrápeně chřadne a na nic nepřichází.

Lidé se mě často ptají, jakou muziku bych jim při jejich psaní doporučil, aby to probudilo, povzbudilo či jinak pozvedlo jejich spisovatelského ducha. Dám tomu nyní konečně prostor, neboť zrovna nedávno jsem dostal dopis psaný jedním mladíkem z Anglie. Rázně mi v něm vyvracel mé názory

ohledně současné „hudby“ a nejen to. Dokonce mi zaslal pár kousků něčeho, co považoval za vskutku kvalitní produkci. Osobně žádný hudební přehrávač nevlastním, tak jsem zásilku předal jednomu ze svých nových přátel, aby to vyzkoušel u sebe. Náš vztah je od té doby, jak bych tak řekl, na bodu mrazu. Nahrávky prý byly něco jako „křách, skřip, prásk, třísk“ a podobnost s procesím šilenců, kteří na melodickém pozadí vriskajících koček vyluzují libé tóny ze svých nástrojů plechové výroby, byla víc než dostačující. Prosím vás pěkně, nic takového už mi nikdo neposílejte, neb své přátele budu ztrácet dál. Mějte na zřeteli, že sám přehrávač nevlastním, a málokdy tak něco z vašich balíčků s překvapením uslyším.

Myslím si však, že hudba by měla být především uklidňujícím prvkem, který v nás navodí pocity dobra a pozvedne v nás pozitivní vibrace.

Mám tedy za to, že spousta neurotiků, již se v dnešní době čím dál častěji vyskytují, vzešlo právě z hor moderních zběsilých tónů. Při poslechu hudby se zpravidla vibrace naše a vibrace melodické naladí na tutéž vlnu, což znamená, že pokud bychom příliš často poslouchali kupříkladu takový džajv (myslím, že tak nějak se té přišernosti říká), naše osobní vibrace by plavaly v poněkud nervózních vodách. Proto se mi zdá, že až příliš mnoho neurotických způsobů jednání je vyvoláno stereofonním vyřváváním rockové muziky, přičemž hlasitost bývá nastavena pokud možno na co největší možný stupeň. Což lidské psychice rozhodně neprospívá. Chcete-li spirituálně

růst, naladíte si do svých rádií některé ze starých mistrů klasické hudby. Je to bohužel ta muzika, které se nynější mladá generace vyhýbá jak čert kříži, neboť cokoliv, co má co do činění s establishmentem, jí není po chuti.

V současnosti naše rádia navíc zavaluje nový fenomén. Z přehrávačů sice vyhrává muzika, jak má být, zničehonic se však mezi písňe vetře jakási hysterická reklama na pilulky, jejichž zázračný účinek vyspraví zácpu, vyhladí mozoly a kdovíco ještě. Přátelé, tohle je opravdu strašné. Ne, nemyslím zácpu ani ty mozoly, ale ten náhlý vpád frenetické inzerce, který doslova tříští na kusy uklidňující vibrace, jež se v nás během poslechu naladily.

Jestli máte zájem o kvalitní hudbu bez útočících pilulek a podobně, přejděte na gramofonové desky či kazety. Jen tak si své vibrace uchováte opravdu pozitivní.

Máme tady nyní dopis: „Pane Rampo,“ píše se v něm, „napsal jste již čtrnáct knih, budete pokračovat dál? Myslím, že byste měl. Měl byste pokračovat až do konce.“

Milá paní, odkazujete na celkem čtrnáct knih. Tahle, jež ponese název *Soumrak*, je v řadě již patnáctá. Proč bych nemohl napsat i další? Mohla by se jmenovat třeba *Půlnoc*, kdo ví? Vše záleží jen a jen na poptávce veřejnosti, neboť vydavatel se patrně nepohne do vydání knihy, o kterou nebude zájem. Neexistuje žádná garance, že i úspěšný spisovatel se pokaždé trefí do vkusu a přání kupujících. Je v roli slepce, jenž se pohybuje po tenkém ledě,

a cestu zkoumá pouze pomocí svých chodidel. Máte-li proto zájem o další knihy, co takhle si o ně napsat mému vydavateli? Chcete lepší přebaly knih? Chcete, že ano? Pak je vydavatel tím, komu byste měli dát vědět ze všech nejdřív. Pokud máte problém s tím fádním nažloutlým papírem, zkuste svůj dopis odeslat na stejnou adresu. Neposílejte své kousavé poznámky mně, neboť přísahám na všechny svaté obrázky světa, že s přebaly, ilustracemi, typem papíru nebo velikostí písma nemám vůbec nic společného. Nic s tím prostě nenadělám.

Lidé také často píší Lady Ku'ei a paní Fifi Šedovouskové. Neuvědomují si, že tyto dvě kočičí dámy již nejsou mezi námi. Život kočky totiž plyne mnohem rychleji než život člověka, a tak zatímco pro nás uběhne rok, uní je to roků sedm. Slečně Cleo již bude bezmála šedesát kočičích let!!

Je to siamka v tuleních barvách a se vši vážností o ní tvrdím, že je to ta nejinteligentnější bytost, s jakou jsem se až doposud setkal. Co záleží na tom, že to je zvíře? Nejchytřejší, nejpříjemnější a nejoddanější ze všech! Opatruje mne.

Jak už víte, nebo byste měli vědět minimálně od nynějška, jsem nemocný. Ještě před docela krátkým časem to však bývalo mnohem horší a nemoc svou zvrácenou převahou zapříčinila, že už se nemohu pohybovat víc, než je nezbytně nutné. Slečna Cleo si proto na sebe vzala úlohu milujícího strážce a pravidelně u mne po nocích vysesdává. Sedí si na nočním stolku vedle mé postele, kterou mám z nemocnice, a vydrží tak po celou dobu, kdy spím.

Pokud má dojem, že jsem pohl víc, než považuje za nutné, neváhá natáhnout packu a důrazně mi to připomenout. Pečuje o mne jako o děcko, které se učí správnému chování, a já jsem jí za to neskonale vděčen!

Jako správná nemocniční sestra také dělá pravidelné obchůzky. Pokud není zrovna „vě službě“, kdy u mne hlídá po celou noc, vrací se v pravidelných intervalech a zlehka vyskočí na postel (tak, abych mne neprobudila!). Potají se připlíží až k mému obličejí a kontroluje, jestli dostatečně dýchám. Pokud je s mým stavem spokojena, tiše se vytratí pryč. Jestliže se jí však něco nepozdává, neváhá probudit ostatní obyvatele domu.

Od doby, co Cleo znám, jsem ji ještě nikdy neviděl podrážděnou ani našťvanou, neboť jako správná ošetřovatelka kolem sebe šíří jediné pohodou. Ke všemu je velice rozumná, a pokud kdy udělala něco, co dle našeho názoru nebylo zrovna šikovné, stačilo jí to zcela normálně vysvětlit a vícekrát se to nestalo. Mé drahé ženě se například nelíbilo, že ve svých kloboucích neustále dokola nachází různé hračky, což byl z ženského pohledu pravděpodobně dost pádný důvod, aby se s tím něco konečně udělalo. Zcela pokojně a bez jakéhokoliv rozčilení proto Cleo vysvětlila, jak se věci mají, a od té doby má klid.

Velká Taddy s námi žije také. Je to modrá siamka a váží mnohem víc než Cleo. Nedosahuje sice Cleiny inteligence, ale přesto ji ve srovnání s ostatními kočkami považuji za stále velice bystrou. Její

zvláštní talent vězí v telepatii a já popravdě neznám nikoho víc telepatického než ji. Když chce, dokáže své zprávy vysílat takjasně jako veřejný rozhlas. Do jisté míry za ní přebírá zodpovědnost Cleo, která se o ni víceméně stará a hlídá, jestli se chová, jak má. Tím, o koho se však stará nejvíc, jsem samozřejmě já. Taddy své opatrovnictví zaměřila na jídlo!

Možná jste již zaznamenali, že spousta lidí mi píše otázky různorodého charakteru. Mimo jiné se mezi nimi nachází i docela dost otázek na tělo. Chtěli by například vědět, kolik mám let, což je však přeci nemusí vůbec zajímat. Někteří by se zase rádi dověděli, zda pobírám starobní důchod, a já jim oplátkou sděluji, že nikoliv, a to z důvodu pro mě zcela nepochopitelného. Po nějaký čas jsem pobýval v Jižní Americe, a protože jsem tak v Kanadě nestrávil deset plných let, na starobní důchod prostě nemám nárok. Takže, milí senioři, možná vás bude zajímat, že dle kanadského zákona se důchodového platu dočká jen ten, kdo v zemi setrvá plných a nepřerušovaných deset let. Je to systém, který zde běžně funguje a týká se samozřejmě i přistěhovalců. V roce 1975 tak přijde můj čas, takže pokud budu stále naživu, budu podepisovat papír, v němž pověřím Osobu, která bude můj důchod přebírat na své jméno.

Byl jsem také tázán, jestli se mnou stále žije má choť, paní Rampa. Už uš jsem se chystal říci, „samozřejmě, je to přece moje žena,“ avšak poté jsem si uvědomil, že v dnešním rozvodovém hurikánu už nic není tak samozřejmé, jak bývalo. Nechejte mne

proto říci: „Ano, má Sarah se mnou stále žije, stejně tak jako naše drahá Dove Sheelagh, jež se stala členem naší rodiny a je také její velice důležitou součástí.

Když už jsme u toho, často dostávám ofenzivní dopisy z Austrálie. V jednom obzvláště vykutáleném mějakýsi Samuel popichoval, že možná nejméně tím, za koho se vydávám, a že kdybych jím opravdu byl, paní Rampa by se mne dozajista zastala, nebo alespoň slovo řekla, což se až doposud jaksi nestalo. Milí zlatí, nemá pravdu, neboť ve skutečnosti to udělala již v mnoha a mnoha případech.

Něco vám teď nyní prozradím. Příští kapitolu začne psát právě ona. Nechám paní Rampu, aby řekla, co má na srdci, a já sám se budu bez jakéhokoliv slůvka držet v pozadí. Co v pozadí, ani tam byste mne nenašli. Takže, pane vydavateli, nechte zaznít příjemné tóny, ztlumte světla nad hlavami našich čtenářů a osvětlete scénu! Následující kapitolu začíná má drahá žena, paní Rampa.

Kapitola 11

Dovolte mi, abych nyní představil paní S. A. Rampa. Zeptal jsem se jí, zda by se na stónkách knihy chtěla také svobodně vyjádřit, a zde je její odpověď:

„Bylo mi habídnuto, abych také přispěla do této pořadíjiz patnácté knihy. Když jsem ovšem slyšela, že by to měla být celá kapitola, málem jsem padla do mdlob.

„Ne! Celou kapitolu bych dohromady nezvládla ani za tisíc let!“, říkála jsem. Autor tedy blahosklonně svolil a jsem mu nesmírně vděčná, že se s vámi mohu podělit alespoň o pár svých postřehů.

Právě jsem dokončila korektury deváté kapitoly a chystám se na desátou, jež by měla být brzy hotova. Musím si pospíšet, abych stihla vše v termínu.

Knihá se doslova uhnízdila v mé mysli. Dokonce i večer během přípravy večere a zalévání kytek jsem

neustále přemýšlela o všemožných věcech, o nichž se na stránkách *Soumraku* píše.

Ze všeho nejdřív bych ráda zmínila, že v případech, kdy Lobsang Rampa mluví o „své ženě“, nebo „paní Rampa“, jedná se stále o tutéž osobu, jež v jiných knihách nazývá Paní Táta „má“, apod. Ráda bych, abyste věděli, že Lobsang Rampa je věrný a oddaný muž, jenž nemá ve zvyku měnit partnerky jako ponožky, a věřím, že stejně lze mluvit i o mně.

Stejně jako prezident Spojených států amerických, který právě neochotně vyklízí svou pozici v Bílém domě, jsme se i my stali terčem nelítostné kritiky a pomluv. Podobně jako prezident Nixon i my jsme byli tiskem vláčeni špínou a kanály. Posledních pár dní nám připomnělo, že nejzákeřnějších útoků se můžeme vždy dočkat od těch nejhlupečších a těch, kteří nemají žádné informace. Kéž by se tito lidé raději snažili přiložit ruku k dílu a pomoci vytvořit ze světa lepší místo k životu namísto neustálého očerňování těch, kteří své osudy obětují pomoci svým nejbližším. Nechci si však dnešní den kazit negativními myšlenkami a zlými lidmi. Raději se budu věnovat osobnosti autora této knihy.

Dr. Rampa není starý, zahořklý, chraplavý dědek, jak se jej snaží prezentovat jeho bezohlední nepřátelé. Přestože je velmi nemocný, kvůli čemuž má dost důvodů k tomu, aby byl skutečně mrzutý a zahořklý, ve skutečnosti není vůbec popudlivý a urážlivý. Naopak je to nesmírně přemýšlivý člověk, jenž neustále přemítá nad svými přáteli, a během posledních týdnů jsem si všimla, že projevuje

čím dál tím více soucitu vůči lidem, kteří se sami ocitli v úzkých. Minulou noc jsme stejně jako mnoho ostatních lidí sledovali projev smutného odchodu amerického prezidenta.

Dr. Rampa byl pořadem natolik rozrušen, že víceméně celou noc nespal. Jedna z věcí, která na něj mimo jiné hluboce zapůsobila, byl přístup novinářů, kteří se nechovali jako profesionální žurnalisté, nýbrž jako krvelačné hyeny zaslepené záští a nenávistí.

Možná jsem to s komentářem k tomuto tématu trochu přepískla, ale lidská zvilost nás společně s dr. Rampou v posledních dnech natolik zasáhla, že jsem si dovolila věnovat jí více než jen pár řádek. Nyní bych obrátila list a využila příležitosti, jež mi byla dána, abych zde popsala svůj pohled na soužití s člověkem, který celý svůj život zasvětil pomoci druhým, mě samozřejmě nevyjímaje.

Život není vždy jednoduchý, avšak pokud si je člověk vědom svých cílů a pokorně a trpělivě za nimi kráčí, přijímá rány osudu bez reptání, neboť ví, že cesta k pokoji není snadná. Z vlastní zkušenosti vím, že i když se nám zdá, jak jsou některé překážky nezdolatelné, tak máme-li alespoň minimální vůli problém překonat, půjde to. Při udržení pravidelného režimu lze porazit cokoliv, i kdyby to sídlilo uvnitř nás. Cvičení a především osobní příklad Lobsanga Rampy pro mě představovaly úžasný příklad nezdolné energie, která mě více než inspirovala a o mé vlastní osobnosti mi pomohla ujasnit si mnoho věcí. Věřím, že jsem se díky němu stala lepším člověkem.

Nevím, jestli se v knize pro můj skromný příspěvek nakonec dojde dost místa, neboť vše se odehrálo tak hrozně rychle a já si neměla ani čas svá slova řádně připravit. V každém případě je pro mne těch pár stránek, jež mi byly v knize rezervovány, radostnou příležitostí k tomu, abych vám osobnost autora podkryla z pohledu, z něž jej mnoho lidí nezná. Ačkoliv je tato stránka tohoto skvělého muže většinou ukryta před zraky ostatních, není o nic méně skutečná a upřímná než obvyklý úhel pohledu, jimž na něj bývá shlíženo. Toto je i zároveň odpověď onomu drzému muži z Austrálie, který si dovolil ctihodného Lobsanga Rampu obvinít z přetvářky a falše. Bez vsí pochybnosti mohou prohlásit, že Lobsang Rampa je opravdu takový, jak o sobě píše ve svých knihách, které jsou slovo od slova pravdivé.”

Nesmírně své ženě děkuji, že se uvolila sepsat pár řádků a vložila je do mé knihy. Mám však dojem, že jsem ta slova měl opatřit jejím vlastnoručním podpisem, neboť jem i víc než jasné, že se brzy najdou výtečníci, kteří budou tvrdit, jak jsem si to všechno vymyslel sám. (Což bych si samozřejmě nikdy nedovolil!)

V podstatě neexistuje jediná možnost, jak někomu, kdo je hluboce přesvědčený o své pravdě, dokázat jeho omyl. Jestliže chce dotyčná osoba něčemu věřit, bude tomu věřit, i kdybyste ji zasypali argumenty od hlavy k patě.

Přikročme raději k další otázce. Lidé se mě ptají, jaké knihy by měli číst. Nemohu tady sepsat celý seznam knih, neboť žádný nemám, ale zmíním se

alespoň o dvou knihách, jež mě v poslední době zaujaly. První z nich se jmenuje *Ezechielova loď* (The Spaceship of Ezekiel) a napsal ji Josef F. Blumrich. Je velice poutavá a mohu ji více než jen vřele doporučit. Autor je vědcem pracujícím pro NASA, a tím pádem osoba, jež je více než kvalifikovaná k tomu, aby věděla něco o mimozemských civilizacích. Když mu jednou syn vyprávěl o UFO, mohl se smíchy potřhat. Hloupá víra jeho syna v existenci UFO jej pobavila natolik, že se rozhodl jednou provždy dokázat, že žádné „létající podtácky“ prostě neexistují.

čím víc se však snažil dokázat, že žádné podivné předměty neexistují, tím víc důkazů pro existenci létajících talířů nacházel. Mravenčí práce nakonec zcela změnila jeho názor na UFO. Ve zmíněné knize se jakožto profesionální konstruktér také zabývá výstavbou vesmírné lodě, jež byla navržena ještě za časů Ezechielových.

Je to vynikající kniha, takže neváhejte ani vteřinu, nazujte si své nejlepší běžecké boty, pokud nějaké máte, a upalujte do nejbližšího knihkupectví. Až si ji koupíte, nebudete mé rady dobrého literárního kritika litovat.

Další výjimečná kniha se jmenuje *Země bez času* (Timeless Earth) a napsal ji Peter Kolosimo. Mám dojem, že původně byla napsána ve francouzštině, do angličtiny ji přeložil Paul Stevenson a vydalo nakladatelství University Books Inc. (Ještěže mají v názvu to Inc., jinak by určitě nic vydávat nemohli.) Tato kniha si určitě zaslouží vaši pozornost více

než ta moje. Je napsána zcela dle pravdy a své místo by měla nalézt v knihovně každého rozumně uvažujícího člověka. Jestliže užuž běžíte pro *Ezechielovu lod'*, přiberte k ní rovnou i *Zemi bez času*. Zajisté si opět o něco rozšíříte obzory.

No, zdá se mi, že se mi v téhle knížce docela daří, ne? Nejenže odpovídám na vaše dotazy, a dokonce vám doporučuji i jiné autory! Tak a abych na to nyní nezapomněl, vrhnu se na další otázky.

Tady mi dovoluňte, abych se k něčemu přiznal. Jelikož jsem už velmi starý a zrak mi moc dobře neslouží, pro své odpovědi si vybírám především dopisy, jež jsou psané hodně velkými písmeny. Občas mi totiž píší lidé, kteří píší klikyháky, jež vypadají, jako by pisateli do inkoustu spadl pavouk, a samým děsem nad svým osudem začal tančit na dopisním papíře tanec svátého Víta. Určitě jsem již dostal plno mnohem zajímavějších dotazů, které zde nejsou zmíněny, neboť jsem je prostě nemohl přečíst.

Následující otázka se ke konci tazateli poněkud vymkla z ruky. Mladý muž píše: „Tvrdíte, že jsme nesmrtelní. Nebylo by však logické, že pokud jako lidé nemáme konec, nemáme ani začátek? Jestliže neexistuje konec, neměl by existovat v obou směrech, ne?“

Mám za to, že nemáte pravdu* a vidím to tak trochu jinak. Každýjev, každá věc má někde svůj začátek, jinak by přece ani nevznikla. Jakmile už je však jednou něco na světě, proč to neudržet při životě co nejdéle? V lidském těle přece neustále dochází k obměně buněk. Zatímco jedny umírají, druhé se

rodí. Člověk by měl tedy teoreticky žít věčně, ne? Lidé však přesto stárnou, neboť mechanismus, jenž má starosti výměnu buněk, má bohužel stárnoucí paměť, takže buňky, odumírají, a buňky, jež je nahrazují, jsou jiné a mají i rozdílné chování.

Nějak nejsem schopen najít jediný důvod, proč by něco nemohlo mít začátek bez konce. Navíc by mě zajímalo, co si pan L. představuje pod pojmem *neexistující konec*? Při naší cestě životem zažíváme několik konců. Jakmile se cesta fyzického lidského těla uzavře, přechází duše do astrálního světa. I astrální tělo má však svůj konec. Ačkoli v astrálním světě před odchodem do jiné dimenze umíráme celkem bezbolestně, přesto se jedná o uzavření určité periody.

Nyní uvedu jednu otázku, nad níž jsem si dlouho lámal hlavu. „Existuje něco jako čtvrt nebo půldimenzionální svět?“

Ne, nic takového neexistuje. Jediné, co se k půli dimenze dá vzdáleně přirovnat, je stav, kdy se k sobě pozitivní a negativní těsně přiblíží. Lidé pak mizejí jako třeba v Bermudském trojúhelníku, ale to není věc žádné osekané dimenze, nýbrž obyčejné neštěstí, k němuž sem tam dochází.

„Pane doktore Rampo, proč média nachází takovou potěchu v neustálém očerňování Vaší osoby? Myslíte si, že je to kvůli tomu, že se zabýváte důležitými tématy a řešíte je, která ostatní nechávají chladnými? Proč tvrdí média, že lžete v tom, co říkáte, když tomu tak není? Máte přece práva, která by měl tisk respektovat?“

Nevím. Samozřejmě neudělal jsem nic pro to, abych si novináře nějak naklonil, ale také jsem neudělal nic pro to, aby mě tak nesnášeli. Přitom jsou ve svém konání strašně agresivní. Neustále něco požadují. Pořád vás otravují s tím, abyste jim dali rozhovor, v němž si vyhrazují právo ptát se jen na to, co si oni zamanou, a když nesouhlasíte, začnou vás vláčet mediálním bahnem.

Kdysi dávno mě pozvali do televize. Přijal jsem jejich nabídku, neboť pořad se měl jmenovat „Pravdivý příběh doktora Rampy.“ Neměl jsem pochopitelně žádné obavy, neboť píši jen o pravdivých událostech a nemám problém totéž zopakovat i na kameru. Žiji zcela v souladu se svými slovy i činy. Jaké však bylo mé překvapení, když jsem dorazil do studia, kde po mně chtěli, abych ze všeho nejdřív přečetl prohlášení, které jsem samozřejmě nepsal a v němž stálo, že jsem podvodník. Něco takového jsem pochopitelně odmítl, a tím celé natáčení skončilo. Navíc se mi pomstili a začali mě pronásledovat.

Poslal jsem stížnost mediální radě v Anglii, ale ta mou stížnost odmítla s tím, že existuje něco jako svoboda tisku a média si mohou psát či vysílat, co chtějí. Psal jsem také výkonnému řediteli oné televizní stanice a dále pak i několika vlastníkům. Ovšem všichni hájili právo producenta, který si prý může psát a říkat, co se mu zachce, a má právo to požadovat i po svých hostech. Zkuste si to představit na vlastní kůži. Co byste dělali, kdyby o vás začal někdo psát nebo vysílat do éteru nehorázné lži, které nemůžete ani vyvrátit. Neboť i kdybyste rádi

v novinách nechali otisknout článek na svou obhajobu, nikdo vám jej neotiskne, protože tisk si to prostě nepřeje. Nemůžete jít ani do televize a tam se bránit v přímém přenosu, protože vás do ní nepustí. Jste úplně bezmocní. Nemáte jediný způsob, jak se něčemu podobnému bránit. Někdo mi říkal, požeňte je k soudu. Samozřejmě, to bych mohl. Ale abyste se mohli soudit, musíte mít hromadu peněz. A ty já nemám. Jednou jsem zkoušel v USA zažalovat chlapíka, který pod mým jménem vydával jakési pofidémí knížky a vydělal na tom balík peněz. Zkusil jsem jej zažalovat, ale musel jsem si najmout právníka. Když mi ten muž v bezvadném saku prozradil hodinovou sazbu za své právní poradenské služby, bylo mi jasné, že se spravedlnosti nedočkám. Kdyby po světě běhal aspoň jeden právník, který by nepožadoval peníze dopředu, ale vzal by si pouze podíl z toho, co mi pomůže vysoudit, našel bych hezkou řádku lidí, které bych rád zažaloval za to, že se za mě buď vydávali, nebo mým jménem vydali nějakou knihu, anebo prodávají předměty, o nichž tvrdí, že jsem je navrhl a vyrábějí se v mých dílnách. Vzpomeňte si na začátek knihy, kde jsem psal, že žádné dílny nemám a ani nepořádám žádné workshopy. Pěkných pár let už nevyrobím a nikdy jsem nikomu nedal svolení aby mé jméno užíval na svých výrobcích, s čestnou výjimkou dvou lidí, kteří mají mé výslovné svolení, zaštiťovat se mým jménem u předmětů, které jsem pro ně navrhl. Jsou to pan Sowter z Anglie a pan Orłowski žijící na Ostrově Prince Edwarda.

„Mluvil jste o tom, že tělo nového světového vůdce už dlí skryto na nějakém klidném místě planety Země, kde čeká, až se objeví nové jsoucno, jež by mu vtisklo život. Znáte místo, na němž se tělo v současnosti nalézá? Mohl by nový světový vůdce být nějakou reinkarnací Ježíše nebo Mohameda?“

Ano, vím přesně, kde se ono tělo nyní nalézá, neboť jsem je velmi nedávno měl tu možnost dokonce spatřit. Samozřejmě, že vám to místo neprozradím, protože mi před očima běhají všichni ti mizerní novináři, kteří by tam hned uháněli i se svým stejně mizerným štábem. To vše jen proto, aby si po svém návratu navymýšleli hloupý článek plný nesmyslů, na němž nebude ani zbla pravdy. Nový vůdce nebude ani reinkarnace Ježíše či Mohameda, ale úplně nová skupina entit, které se v určitý čas objeví na určitém místě. Zdráhám se je nějak nazvat třeba *Bílé bratrstvo* nebo *temni oslově*, protože v dnešní době by se určitě našlo dost hloupých lidí, kteří by se takového jména chytli a snažili by se vyvolat kult temných oslíků či něco takového.

Buďte si však jisti, že skupina určitých entit existuje a čeká na svůj příchod. Neexistuje žádný dálkový kurz, který by vás k nim přiblížil, a ani se nemůžete připojit k žádnému kultu, jenž by je vzýval, protože nic takového prostě a jednoduše neexistuje. Tyto entity se na Zemi, ale i v jiných světech zrodí do podoby učitelů. Jejich působení na Zemi nebude příliš dlouhé a to, co se s nimi stane potom, je už tématem jiné knihy.

„Píšete o lidech a o zvířatech, ale nejsme my lidé také zvířata?“

Samozřejmě že jsme zvířata, a někteří z nás dokonce pěkně divná zvířata. Rozlišení na lidi a zvířata používám jenom proto, aby bylo jasno, o jakém druhu mluvím, aniž bych tomu přikládal jakákoliv hodnotící znaménka. Například slečna Cleo je jednou z nejinteligentnějších bytostí na světě a živočišný druh, k němuž náleží, s tím nemá co do činění.

„Prozradte nám prosím, jak správně používat křišťál. Ráda bych odpověď na tuto otázku našla v následující knize. Měl by křišťál zůstat ve tmě? Měli bychom zatemnit pokoj? Měli bychom křišťál uchovávat na nějakém bezpečném místě, aby nebyl používán k něčemujinému? Měli bychom víc zapojit imaginaci, pokud chceme, aby se něco objevilo?“

Mám dojem, že jsem se již docela podrobně o tom, co s křišťálem dělat, rozepsal. Dobře, předpokládejme tedy, že nemáte křišťál, ale sklenici vody. Použijte úplně novou sklenici z čirého skla, která nemá na stěnách žádný lept ani jiné podobné zdobení. Není ani poškrábaná a na ní nejsou viditelné vypoukliny nebo jiné kazy. Pečlivě a velmi opatrně ji umyjte, a až se zbavíte všech saponátových bublinek, naplňte ji vodou tak, až se vám u okraje objeví meniskus. (Meniskus je vodní vypouklina, jež vznikne, když sklenici naplníte ještě o něco víc než po okraj.) Sklenici položte na stůl v místnosti, kde je minimálně výrazné šero. Musí tam být taková tma, že nejste schopni číst noviny, ale vidíte sklenici a své ruce. To

jen ale jen pro příklad. Správná šerost se pozná především podle toho, že zmizí barvy.

Až bude vás pokoj ponořen do toho správného světla, připravte se i vy. Pohodlně se usadte tak, aby vás nikde nic netlačilo a nebolelo. Svaly máte uvolněné a tělo není napjaté. Dívejte se na sklenici, ale nesnažte se ji upřeně pozorovat. Neostřete. Oči musíte mít uvolněné. Skoro jako byste šilhalí někam do tmy, či na nějaký imaginární bod za sklenicí. Zatímco sedíte a bez nějaké zvláštní námahy koukáte na sklenici, začne se čirá tekutina uvnitř sklenice pomalinku kalit. Nekřičte a také nepadejte ze židle. Setrvejte v pozici a zjistíte, že bílé mléčné zakalení vody se pomalu rozplývá a vy začínáte vidět obrazy. Nemusíte si nic představovat ani nějak zapojovat fantazii. Proč byste to dělali, když vidíte skutečné věci?

Poté, co svou seanci ukončíte, vylijte vodu ze sklenice, pořádně ji vydrhněte, zabalte do černého kusu látky a nepoužívejte už k žádným jiným účelům.

Jestliže používáte křišťál, postupujte úplně stejně. Hlavně se však ujistěte, abyste jej důkladně zabalili do černé látky a uchovávali mimo dosah slunečních paprsků. Sluneční paprsky by totiž mohly křišťál nenávratně zničit, stejně jako ničí nevyvolaný kinofilm.

„Zajímalo by mě, co si myslíte o hazardu?“

Už jsem se tomu několikrát věnoval. Odpověď je prostá. Jsem zásadně proti hazardním hrám, přestože mi plno lidí posílá své slosovací tikety, výherní

kupony a jiné podivné cetky. Nikdy v životě jsem nic nevyhrál - vůbec nic, ani pět'ák.

„Nemohu v astrálním světě najít zvláštní zónu pro kočky. Jak a kde ji mohu nalézt?“

O podobný problém se oťel tazatel pár stránek nazpět. Psal jsem, že píšu o lidech a zvířatech separátně, přestože lidé jsou jenom druh zvířat, že? No, a se zónami pro zvířata je to dost podobně. Vzhledem k tomu, že lidé jsou jenom zvířata, proč by měla v astrálním světě být nějaká speciální zóna pro čtyřnohá zvířata? Nic takového neexistuje, a tam, kam mohou lidé, mohou i zvířata. Má blízká přítelkyně paní Fifi Šedovousková na mne již v astrální rovině čeká. Mám tam i další kočičí kamarádku, která se jmenuje Cindy. Cindy mě navštěvuje zde v lidském světě, aby mi předávala vzkazy. To je naprostá pravda! Jakmile se naplní čas zvířat na tomto světě a ona vstoupí do astrálního, mohou jejich čtyři nohy šlapat po všech místech, po nichž šlapou i nohy lidské. V jiných světech se se zvířaty tak odpudivým způsobem jako zde na Zemi nezachází. Zvířata nejsou podřízené a hloupé bytosti, za jaké bývají často považovány právě na Zemi. Lidé obdařeni schopností telepatie jako já vám jistě rádi potvrdí, že nic takového jako „hloupé zvíře“ prostě neexistuje. Když už mluvíme o zvířatech, napadlo vás někdy, že jediná zlá zvířata jsou ta, která stvořil člověk? Zvířata se obvykle rodí jako dobré, hodné bytosti, dokud šije nevezme do parády člověk a zcela je nezkaží. Odpověď na vaši otázku je tedy jednoduchá. V jiných světech nejsou žádné speciální sekce pro zvířata,

takže až jednou zemřete, možná se setkáte se zvířetem, jež jste milovali a které milovalo vás.

Posledních pár dní zde bylo dusno až k zalknutí. Vedro bylo tak úmorné, že ulice zely prázdnotou a všichni se ukryvali ve stínu domova. Zrovna dnes však teplota sletěla na dvacet stupňů, na obloze se začaly houfovat mraky a v dálce zahřměl hrom. Brzy začalo pršet. Nějaký nebohý pár si vybral toto počasí ke svatbě. Tady v Calgary mají lidé během sňatků strašně zvláštní zvyk. Kolony ozdobených aut opouští místo svatby a šoféři u toho troubí jak zběsilí. Klaksony všech svatebních aut prostě troubí po celou svou promenádu. Nějak v tom postrádám smysl. Přinese snad novomanželům štěstí, když v blízkosti svatebního průvodu všechny vyděsí?

Další věc, která mě zde v Calgary děsí, jsou hasiči, policie a ambulance. Auta všech tří používají nejspíš ty nejhlučnější sirény na světě. Klakson místních sanitek navíc vydává tak nepříjemný jekot, že nervově slabší pacient přece musí dostat infarkt, jakmile jen šofér zapne houkačku. V místě, kde žiji, je navíc shluk vysokých betonových budov, které architekt rozmístil obzvlášť výstředně. Od nich se zvuk sirén odráží tam a zpět tak šikovně, že ozvěna se tak zdá mnohem hlasitější než původní zvuk. Ovšem houkačky sanitek a hasičských stříkaček nejsou tím jediným, co zde ten neuvěřitelný rámus způsobuje. Z okna mám totiž výhled na výpadovku z města, která v jakýkoliv okamžik dne automobily doslova přetéká. Auta se plazí sem a tam jako nějakí obrovští brouci. Šoféři ve svých ©plechovaných miláčcích

na sebe nervózně troubí, předjíždějí se aprudce zastavujíza kvíleníbrzdpo celých dvacet čtyři hodin. Často z postele tu nesourodou masu pozoruji a přemýšlím, za čím a za kým se ti lidé neustále ženou. Je tady moc aut a moc hluku. Když to tak po sobě čtu, jen čekám, až mi zas někdo napíše vzkaz, že o tom píšu jen proto, že závidím, neboť sám žádné auto nemám. Ano, lidé mi opravdu podobné věci píší. Obviňují mě z toho, že jsem zahořklý a zatrpklý. To bych si o sobě nikdy nepomyslel. Mám sice své problémy, ale snažím se s nimi poprat co nejlépe.

Posledně mě v nemocnici navštívil můj žák Christian Chaplain a snažil se mě balamutit křesťanstvím. Sotva jsem mu oznámil, že jsem buddhista, zeptal se mě, jestli necítím vinu nebo alespoň hořkost kvůli tomu, že nejsem jako on. No, co si o tom myslíte, vážení? Chtěl jsem mu odpovědět něco jako: „Ne, ale zajímalo by mne, jestli náhodou necítíte vinu vy, křesťané“ ,ale pak jsem si svou jízlivost odpustil.

Je zvláštní, kolik doktorů či pastorů se na základě pár přečtených knížek snaží vyplodit nějakou rádobu psychologickou diagnózu, aniž by přihlédli k tomu, že názor křesťana na život se od toho buddhistova diametrálně liší. Jako by byli všichni lidé stejní, rozřaditelní dle příručky nestudovaného psychologa. Vraťme se však raději k otázkám, na něž mohu odpovědět..Ze všeho nejdřív mi nyní dovoluť ocitovat kousek dopisu, jímž mne poctil jistý pan Borge Langeland.

„Jsem velmi šťasten, že jste začal psát svou patnáctou knihu. Nevím, jak vyjádřit, kolik toho pro mě

vaše knihy znamenají. Kdyby v nich nebyla pravda, nebyl bych už schopen rozeznat, co přijmout, a co naopak odmítnout. Možná, že vy sám vidíte své životní poslání v práci s aurou, ale svým psaním knih, které i obyčejným lidem pomáhají objevovat tajemství života, jste pro lidstvo vykonal mnohem víc než uvedení důkazů, že aura skutečně existuje a lze ji také vyfotit."

Milý pane Langelande, máte mé nejčestnější slovo, že mé knihy nejsou žádné smyšlenky, ale do písmene pravdivé výpovědi. Nejsou pravdivé jen podle toho, jak pravdu vidím já. Jsou univerzálně platné.

Ano, je pravda, že sám třináctý dalajlama mi požehnal. Udělal to tak, že mi své ruce položil na hlavu, a to velmi zvláštním způsobem. Velký důraz je třeba přiřknout právě onomu zvláštnímu způsobu, neboť jen skutečně mimořádní muži, jakým byl samozřejmě i třináctý dalajlama, mohou člověku předat zvláštní sílu, která mu zvýší vibrace. Mimochodem pár lidí se na něco podobného ptalo, tudíž to berte jako odpověď.

Určitě víte, že v dávných dobách lidé v Anglii, ale nejenom tam, věřili, že se mohou uzdravit i z těch nejstrašnějších chorob. Muselo se jim však poštěstit, aby jim král položil na hlavu obě ruce. Tato legenda se v lidských dějinách objevuje poměrně často. Podobné legendy se tradují i o Ježíšovi. Jestliže se člověk dotkne jeho roucha, uzdraví se ze všech nemocí. Vznešení lidé jako králové^ císařové nebo třeba i Ježíš a Mohamed jsou obdařeni jinými vibracemi, a jestliže ve své nezměrné moud-

rošti usoudí, že člověk, s nímž jsou v kontaktu, má potenciál k tomu, aby duchovně povyroste, provedou ono nezaměnitelné gesto, které dodá příjemci pocit nekonečné vznešenosti a netušené síly. Mohu vám to osobně potvrdit, neboť jsem díky třináctému dalajlámovi zažil podobné pocity.

Asi vás bude zajímat, proč nestačí jen jedna ruka, ale musí být použity obě. Stejně tak už jsem od vás slyšel pochybnosti, které naznačovaly, že lidi, již chodí každou neděli do kostela, nějaké pokládání rukou také nezmění. Z kostela prý vyjdou stejně zkažení, jako když do něj přišli.

Co se týče problému, proč musí být použity obě ruce, vezmu si jako názornou ukázkou poněkud nečekaného pomocníka. Jestliže máte nějaký elektrický přístroj, vedou k němu nejméně dva dráty (třebaže ukryté v jednom kabelu), neboť jeden drát na proud prostě nestačí. A dalajlama užívá obě ruce v podstatě z téhož důvodu. Co se týče vašich námitek ohledně věřících, kteří navštěvují kostel, aniž by dotek jedné nebo obou rukou na ně měl jakýkoliv pozitivní účinek, je třeba uvážit jednu podstatnou věc. Ono gesto má svou váhu a sílu pouze v tom případě, že je provádí opravdu vznešená a osvícená osoba, a ne nějaký druholigový klerik kdesi v Zapadákově, který na vás hraje divadélko, protože nic jiného neumí a i on se přece musí nějak žít. Jestli si někdo myslí, že z něj jakási vtipná procedura v kostele udělá lepšího člověka, je na omylu. Kdybyste si na hlavu nechali sáhnout prvního souseda, kterého potkáte na chodbě, bude to mít podobný účinek.

Ptáte se, jak je možné, že se sluneční paprsky odrážejí od povrchu Měsíce tak jasně, když naši astronauti na Měsíci přece zjistili, že jeho povrch je poset obyčejnými kameny, které se od těch, jež se povalují na Zemi, nijak neliší. Když se prý přitom sluneční paprsek odráží od vrcholku zemské hory, v údolí je i nadále stín. Vzhledem k tomu, že hory jsou tvořeny stejnými kameny jako povrch Měsíce, jak je pak možné, že se sluneční paprsky neodrazí do údolí?

Je to snadné, milý pane. Povrch měsíce je tvořen převážně ze sádrovce, který má vysokou schopnost odrážet světlo. Jestliže mi nevěříte, vzpomeňte si na sádro, která je taky vysoce reflexní. V případě Měsíce všemu výrazně napomáhá ještě jeden fakt. Okolo Měsíce totiž žádný vzduch, který by absorboval sluneční paprsky, prostě není. Světelné paprsky jsou v zásadě vlnění o různé frekvenci, které zpomaluje právě atmosféra. A jak jsme si právě řekli, Měsíc žádnou atmosféru nemá, a tudíž sluneční paprsky při své cestě jak na Měsíc, tak i nazpátek nenaráží na žádný odpor.

Dále vás zajímá, proč se sluneční paprsky z vrcholu hory neodrazí dolů do údolí? Odpověď je opět velmi jednoduchá. Úhel odrazu je zde jiný než v případě Měsíce. Sluneční světlo, jež dopadá na vrcholky hor, se pod lehkým úhlem odráží zpět nahoru, a nikoliv dolů. Celou situaci lze demonstrovat na jednoduchém pokusu, který si můžete vyzkoušet i doma v obýváku. Silná žárovka v lustru u stropu bude představovat Slunce a světlo ozařující

pokoj simuluje sluneční paprsky. Vezměte si zrcátko a posaďte se na zem. S jeho pomocí můžete sluneční paprsky (světlo ze žárovky) odrážet zpátky ke stropu, nebo na stěny pokoje, ale bez akrobatických výkonů se vám pravděpodobně nepovede odrazit světlo na podlahu pod sebou. Podlaha v tom pokusu samozřejmě představuje údolí. S názornou ukázkou je snad už vše jasné.

Další dotaz je poměrně choulostivý, ale právě proto jej musím zodpovědět. „Píšete, že války jsou užitečným nástrojem ke kontrole populační exploze, a navíc se v nich mohou realizovat lidé, kteří touží po sebeobětování. Co se stane s karmou válečných hrdinů, kteří sice nasadí život pro svou vlast, ale zabijí přitom mnoho nepřátel, které předtím nikdy neviděli? Když se po smrti někde potkají, poznají, že před sebou mají člověka, kterého zabili nebo který zabil je? A jak může získat slávu někdo, kdo zabijí jiné lidi, kteří mu nic neudělali, přestože u toho sám přijde o život?“

Zákony karmy fungují v případě válečných konfliktů poněkud odlišně. Především je třeba si uvědomit, že člověk, jenž brání svou rodinu, vlast a národ, většinou nemá moc na vybranou. Jednoho dne si pro něj prostě přijdou a je odveden. Od té doby je jeho život zcela v rukou armády, která nad ním přebírá ochranu. Armáda je jen prodlouženou rukou vlády, a tudíž veškerá karmická odpovědnost padá na vládu.

Představte si, že vy, občan A. B., jste povolán do armády, čímž se z vás stává voják A. B. Přidělí vám

pušku a pošlou vás na frontu. Rychle se můžete dostat do situace, kdy budete nucen svou pušku použít. Musíte poslouchat rozkazy, jinak vás vojenský soud může velice rychle odsoudit k smrti. Takže až před vámi bude stát nepřítel, raději zmáčknete spoušť, což uvede do pohybu kulku, jež zabije nepřítele. I když vám to bude ze srdce protivné, nic moc s tím nemůžete dělat. Karmický efekt však poté nepocítíte vy, nýbrž ti, kteří válku způsobili.

Není však automatickou samozřejmostí, že se potkáte s člověkem, kterého jste zabili nebo který zabil vás, až se ocitnete na druhé straně neboli na onom světě, chcete-li. Jestliže vůči němu necítíte nějakou zášť, nebude vám v setkání nic bránit.

Možná to na vás bude působit sice divně, ale i vojáci bojující ve válce si zaslouží uznání. Představte si malou jednotku, která ze zálohy přepadne velký nepřátelský oddíl, jenž se právě chystá přepadnout vesnici plnou civilistů. Nepřátelští vojáci už v hlavě promýšlí plán, jak všechny zaženou do stodoly, zamknou dveře a stodolu zapálí. Vtom se na ně ta naše malá jednotka vrhne a řekněme, že dvacet svých nepřátel zabije. Ukončili tím sice životy mnoha neznámých, avšak zachránili tak dva tisíce žen, dětí a starců. Dobro se tedy určitě přiklonilo na jejich stranu.

S paní Nancy Justice nás pojí dlouhé přátelství. Kdyby se mě někdo zeptal, jak dlouho si píšeme, odpověděl bych, že odnepaměti. Je to již tak dlouho, že si opravdu nevzpomínám, kdy mi napsala poprvé. Nyní mi napsala znova a má na mě pár otázek. Myslím, že odpovědět paní Justice je otázka elementární

slušnosti. Budu citovat z jejího dopisu: „Myslím, že jsem tak trochu jasnovidec. V jedné ze svých knih definujete jasnovidectví jako schopnost vidět skrz zdi a navzdory času. Mé schopnosti jsou ale jiné. Do určité míry jsem totiž schopna předvídat, co se v nejbližší budoucnosti stane. Vždy se ve mně probudí nějaké vnitřní napětí a začnu vidět jakoby nejasné obrazy vystupující z mlh. Když se podívám do zrcadla, připadámi, že se mi zvýrazní linky kolem očí. Četla jsem, že kdysi dávno byla zrcadla užívána pro věštění budoucnosti, může to mít něco společného s mým případem?“

Milá paní Justice. Přečtěte si prosím tu část této knihy, v níž se píše o pokusech s křišťálem. Věřím, že tam najdete část odpovědi na svou otázku. Dále vás však musím upozornit na jednu věc. Vyhněte se černým zrcadlům. Lidé často podléhají pocitu vlastní výjimečnosti a pouští se bezstarostně do pokusů s černými zrcadly, což je velmi nebezpečná záležitost, kvůli níž vám mohou ublížit nejruznější darebné entity. Zatímco hrát si s černým zrcadlem je jako hrát si s ručním granátem, od křišťálu vám žádné nebezpečí nehrozí.

Paní Justice dále pokračuje: Velmi se mi líbí, jak píšete o astrálním cestování. Samozřejmě, že věřím, jak se u toho lidé cítí bezstarostně, avšak já bohužel patřím mezi těch pár nešťastníků, kteří se k smrti bojí hypnózy, dokonce i autohypnózy. Také se vás chci zeptat, co je pravdy na tom, že když se třeba začtu do knihy tak, že přestanu vnímat své okolí, pak se také jedná o určitou formu hypnózy?“

Pokud už dopředu nemáte strach, nehrozí vám při astrálním cestování žádná újma. Je to stejné jako s přecházením rušné cesty. Když se budete bát, je velká pravděpodobnost, že začnete zmatkovat a něco vás zajede.

Co se týče hypnózy, musím zopakovat svůj již několikrát prezentovaný názor. Jsem rozhodně proti hypnóze, neboť člověk při této technice snadno nabývá dojmu, že je vše v pořádku. Myslí si, že má vše pod kontrolou, a přitom ve skutečnosti vůbec není pánem své situace. Věřte tomu, že všechny druhy hypnózy jsou již z principu špatné. Zároveň mějte za to, že když čtete knížku, tak se o hypnózu v žádném případě nejedná. Prostě vás kniha zaujala, vy jste se do ní ponořili a rozhodně vám kvůli tomu žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí.

Milá paní Justice, váš třetí dotaz je natolik podnětný, že jej musím s velkou radostí okamžitě zodpovědět. Jsem za takto dobře mířené otázky velice vděčný. Píšete: „Ve svých knihách nás neustále ujišťujete, že techniky ve vašich knihách jsou absolutně bezpečné a chrání nás před posedlostí. To mohu potvrdit z vlastní zkušenosti. Co však špatného udělali lidé, které posedlost dohnala? Kde se stala chyba?“

Velice trefná otázka! Avšak vzpomeňte si na posledních pár odstavců, v nichž jsem psal o černých zrcadlech a hypnóze. Psal jsem, myslím, docela dost jasně, abyste se těmito věcmi vyhnuli, neboť budete-li si s nimi zahrávat, může vás posedlost velice brzo přepadnout. Ve všech svých knihách se o riziku posedlosti alespoň nějakým způsobem zmiňuji,

a ze všech sil se vás tak snažím varovat před nástrahami, jež si na vás ta potvora kousavá připravila. Jestliže se budete řídit tím, co píšu ve svých knihách, nikdy se vás problém posedlosti nedotkne. Budete-li se však snažit porušit pravidla, o nichž píši, pak skoro určitě jako posedlý člověk skončíte. A to je odpověď na váš poslední dotaz.

Černá magie, černá zrcadla, hypnóza, voodoo a jiné praktiky vás snadno svedou z té správné stezky. Zmanipulují vás a vy nakonec zešlíte. Proto vám neustále opakuji: nedělejte tó.

Kapitola 12

Všichni jsou teď zavaleni prací. Za normálních okolností si své knihy píšu sám a pak je jen předávám Dove, aby je přepsala na svém psacím stroji Olympia. Tomu svému klapadlu říkám Rákosník, avšak mé chatrné zdraví mi jej při psaní této knihy nedovolilo příliš užívat. Proto byla její větší část namluvena do diktafonu značky Sony, což je taková malá krabička do kapsy. Mám teď nyní s panem Nixonem mnoho společného a jsem přesvědčen, že pro přehrání svých nahrávek užíval právě tuto věcičku!*

Dove je naprosto úžasná písarka. Nechybí jí rychlost ani mimořádná přesnost. Když už nějakou

* Autor opět zmiňuje skandál Watergate, a zejména magnetofonové pásky, které nakonec posloužily jako důkaz, že prezident o všem věděl - pozn. překl.

chybu udělá, je to událost hodná slávy, neboť si z ní můžete konečně utahovat, že ani ona není ve všem naprosto dokonalá. Bez ní bychom však zažívali opravdu krušné časy, a dlužíme jí proto mnohé. Takže díky, Dove Rouse.

Má žena, paní Rampa, je také velký dřič a všechny stránky rukopisu bedlivě prochází svým ostřížím zrakem. Mezi těmi dvěma nemá žádná chybička šanci, a pokud se objeví v mé nahrávce...!!! O, to byste nechtěli slyšet, jakou pohromu si vyslechnu.

Holubička se ke mně vřítí jako deset obrněných tanků najednou a není s ní rozumná řeč do doby, dokud svou mluvenou chybu, vynechávku číjakýkoliv další neduh neopravím.

Neméně hluboký soucit mám i se všemi ubohými sazeči, kteří dávají knihy dohromady. Musí být opravdu příšerné zabývat se dlouhé hodiny a hodiny knihou, která pro ně není ani zbla zajímavá, a že se s takovými knihami čas od času setkávají, je nad slunce jasné. Ne, osobně bych takovým sazečem nechtěl být ani za nic.

Jak si tady tak sedím ve svém vozíku, tak shlížím na říčku před naším domem, po které se zrovna plaví dvě plné loďky. Jejich šílené osádky pádlují ze všech sil, asi jako by byly Indiány na válečné stezce. Nechápu to. Je opravdu chladno a řeka není zrovna dvakrát bezpečná. Poslední dobou je navíc celkem dost zanesená, a voda tak protéká v čím dál užších kanálcích, což jen podporuje její dravost a vznik nebezpečných vírů. Téměř každý den se v novinách píše o tom, jak se někdo utopil a jiného právě

na poslední ehvíli vytáhli, a přesto jsou lidé stále praštění a neúnavně do vody házejí staré pneumatiky a další vyšantročené poklady. Pohřební ústavy tak zažívají zlaté časy.

. Nyní tady máme další otázku, na kterou jsem už sice jednou odpovídal, nicméně to udělám znovu, trochu jinak. Tak, že tím možná dokonce změním něčí názor. Otázka zní: „Co je myšleno výrokem, že je-li žák připraven, učitel se najde?“

Až příliš mnoho lidí si myslí, že snědli všechnu moudrost světa, a ještě zákusek k tomu. Mají pocit, že pokud by se jim jen zachtělo, stačilo by lusknout prsty a celé zástupy Mistrů by se urychleně seběhly, jen aby mohly učit někoho tak brilantního. Ne, takhle to opravdu není, přátelé.

Představte si například konvici, ve které si dennodenně ohříváte vodu na čaj, na kafe a na nevím co ještě. Jakmile se voda dostává do bodu varu, konvice o tom všem dává náležitě vědět, že? No, lidé jsou také takoví. Dosáhnou-li určitého vibračního pole, jsou „připraveni“ a Mistr, ať už se nachází na Zemi nebo v astrálním světě, tyto vibrace zachytí a je to, jako by slyšel: „Hej, šéfe, jsem připraven, přijď a uč mne své moudrosti!“ Mistr se nejprve několikrát dlouze protáhne a pak si to ještě pro jistotu párkrát zopakuje. Teprve pak se pozvolna postaví na nohy (či astrální nohy) a odebere se k vám.

Mnohem častěji se však stává, že učňové se ve svých úsudcích pletou a jsou přesvědčeni, že daného bodu již dávno dosáhli, a velmi se pak diví, že Mistr nepřichází. Nuže, takhle přesně uvažují

ti, kteří připraveni opravdu ještě nejsou a můžou si u toho houkat či vypouštět páru, jak chtějí. Zapamatujte si, prosím, že teprve až příchod Mistra je signalizací, že jste opravdu připraveni.

Co tady máme dále? A, paní Easter A. Moray. To je již vaše druhá otázka, lady Moray, že ano? Směle tedy do ní: „Rasová karma. Jak ovlivňuje jedince?“

Ještě před tím, než se někdo reinkamuje na Zemi, jde na místo, které teď tak trochu žertovně pojmenujeme Astrální cestovní agentura. Je to vlastně taková Rada Poradců.

Jedinec vracející se na Zemi již ví, co se má udělat, kam jít a za jakých okolností se jeho úkol bude odehrávat. Jediné, co potřebuje, je rozhodnout se o rasové karmě, do níž vstoupí. Měla by být taková, aby plně vyhovovala jedincovu uloženému úkolu. Víc už toho však ovlivnit nemůže, neboť následná rozhodnutí již mají co do činění s manou.

Helemese, Ester Moray má na mne ještě jednu otázku. Jen tak mimochodem, působí na mne velice mile, proto jí ještě těch pár minut věnuji, mohu? Její třetí otázka zní: „Co mohou lidé udělat proto, aby se znovu inkamovali do stejné rodiny, a je to vůbec možné?“

Vida, o tom jsem zrovna mluvil. Pokud je pro některé rodiny nezbytné, aby spolu zůstávaly i v příštím životě, může se jim to za určitých specifických podmínek docela klidně vyplnit. Možná si vzpomínáte na případ jednoho indického děvčátka. Zemřela již v dětství a brzy poté se vrátila jako dítě do rodiny, jež žila jen pár kilometrů od té původní. Neustále o své druhé rodině mluvila. Byla proto provedena mnohá

šetření a po setkání obou rodin již nebylo pochyb, že dívka je opravdu zesnulou dcerou jedné z nich.

Následující otázka je pro vás: „Hastrmani a hastrmanky - byli opravdoví? Pokud ano, jak na tom byli intelektuálně a co se jim přihodilo?“

Téměř každý jedinec, jenž se o podobná témata zajímá, ví, že hastrmani a hastrmanky odešli do dnes již legendární Atlantidy. Ta tehdy na rozdíl od světa lidí, byla na velice vyspělém stupni technického vývoje.

Tyto bytosti mohly být zformovány dojakési lidské podoby a stali se z nich sluhové. Ne však otroci. Stalo se tak proto, že měli poněkud nižší mentalitu, a byli tak „vyráběni“ jako sluhové svých králů a královen.

Teoreticky je dnes možné pozvednout mentalitu i takového psa, koně či jakéhokoliv živého stvoření. Postačí nám k tomu pár speciálních paprsků a krmivo jistého chemického charakteru. Mozky těchto tvorů se zvolna promění a zvýší se samozřejmě také jejich inteligence. Co se kupříkladu opic týče, neexistuje dle mého názoru žádný důvod, proč bychom je za pomoci různých látek nemohli trochu pozměnit a zvýšit jejich mentalitu alespoň na takovou úroveň, kdy by mohli být lidem k reálnému užitku. Ještě stále mám v čerstvé paměti promenádu Calgary Stampede*, kdy se nám zde v ulicích rojily nejroztodivnější

* Calgary Stampede je jeden z největších kovbojských festivalů na světě, který do Calgary každoročně přiláká více jak milion lidí. Trvá celých deset dní a oficiálně začíná v pátek ráno slavnostním průvodem v centru města. Zajímavostí jsou takzvané Stampede snídaně, kdy jsou po městě rozdávány lívance zcela zdarma. Pokud byste si pro tuto příležitost chtěli rezervovat místo v hotelu, je třeba tak učinit i několik měsíců dopředu - pozn. překl.

úkazy jako třeba opice jedoucí na koni, oblečená dle té nejposlednější módy.

Svůj klobouk smekala před všudypřítomnými přihlížejícími a vůbec se projevovala, jako by se nechumelilo a ona byla úplně normálním člověkem. Kdyby na sobě neměla srst, jeden by těžko poznal rozdíl. Samozřejmě, že u toho sklidila notný aplaus. Ten ji však paradoxně rozrušil natolik, že se v tu ránu ocitla mezi diváky a projevovala jim takovou záplavu náklonnosti, že byl pak nadměru složitý úkol dostat ji zpět na koňský hřbet.

Otázka: „Zmínil jste, že v astrálním světě si můžeme založit rodinu. Odcházíme od ní, abychom vykonali své úkoly na Zemi, a poté se prostě vracíme zpátky?“

Ano, je to možné. Mohli bychom říci, že čas strávený na Zemi by netrval víc než jeden den astrálního času. Nezapomeňte, že čas tady a tam je zcela jiných rozměrů. V jedné hinduistické knize se píše o příbězích lidí, kteří opustili Zemi, aby se po nějaký čas pohybovali v astrálním světě. Po svém návratu zjistili, že mezitím uplynulo více než tisíc let. Takže věc, na kterou se ptáte, je vskutku krásně proveditelná. Navíc se lidé na Zemi musí mimo jiné věnovat i spánku a v takových chvílích, ať už si to pamatují nebo ne, se jejich duše vrací zpátky do astrálního světa. Tam se opět shledávají se svou astrální rodinou, přičemž čas strávený tam je minimálně dvakrát delší, než, mezitím uplyne na Zemi. Jen tolik k rozdílům časovým.

Další dotaz mne přivedl k zamyšlení, zda si jeho pisatel neprošel nějakou obzvláště drsnou výchovou: „Je-li nějaké dítě donuceno vychodit internátní školu, neboť jeho nelítostní rodiče tuto možnost shledali jako jeho jedinou jistotu úspěšných a bohatých zítřků, je to pro budoucí štěstí dítěte opravdu, tak nezbytné?”

Drahý, milý chlapče. Asi tě teď trochu zklamou, ale má odpověď zní „ano“. čímkoliv si ve svém životě projdeme a cokoliv se naučíme, má pro nás nesmírnou hodnotu a tyto cenné zkušenosti se v nás uchovávají již napořád. Abych to vysvětlil ještě lépe - představte si, že jsme se ocitli na druhé straně a s sebou jsme si vzali vše užitečné, co jsme během života na Zemi získali, zatímco to špatné necháváme pěkně za sebou. Je to podobné jako tavit kov. Pokud tavíme kupříkladu takové zlato či stříbro, na povrchu nám zůstane jakýsi kal (neboť oba zmíněné kovy mají větší váhu), který odstraníme, a výsledný čistý kov sléváme do odlitků. Jak už jsem říkal, s námi to probíhá zhruba stejně. Vše dobré, co je užitečné Vyššímu Já a pomáhá nám k rozvoji, zůstává zachováno. Zbytek je vymazán jako paměť v počítači.

Astrální téma je nesmírně zajímavé, že? Další otázka ze stejného soudku: „Pokud bych byl schopen vědomých astrálních výletů a mé ženě by se to stále nedařilo:

- 1) Mohl bych při svých astrálních cestách zjistit, proč není úspěšná, a pomoci jí to napravit?
- 2) Bylo by špatné pomáhat lidem takovýmhle způsobem?”

Samozřejmě, že můžete jít a z astrálního pohledu zjistit, kde nastala chyba. Stejně tak se můžete vrátit a své ženě říci, jak to či ono udělat jinak. Nyní vám však povím, kde vězí hlavní problém. Paměť. Vaše žena s astrálním cestováním problém nemá a podařilo se jí to již mnohokrát. Navíc vás znám (jména však nepadnou, nemějte obavy!) a s vaší ženou jsem se v astrálním světě již potkal. Snad se jen až příliš snaží či v ní kolují obavy. Možná, že pokud by nevyvíjela takové úsilí a brala to s větším klidem, pak by si své astrální cesty pamatovala.

Následující otázka se věnuje tomu, zda je Země dutá: „Po přečtení vašich knih bych se vskutku nedivil tomu, že hledání tajných chodeb v horách a podzemních řek Číňanům opravdu nedá spát. Jak je proto možné, že i po tak rozsáhlém a intenzivním pátrám zůstávají tato místa stále nenalezena?“ Odpověď zní - díky mistrovskému systému maskování. Je jasné, že když narazíte na stěnu a všechny přístroje a detektory váš přesvědčí o tom, že se nejedná o nic jiného než o kus nepropustného masivu, otočíte se a vyrazíte někam jinam. Vchod do duté Země je jednoduše dobře ukrytý a není jednoduché se k němu dostat. Dále se mne tento chlapík ptal, jaké že je přibližné stáří podzemních tunelů. No, řekl bych, že k pár milionům let bychom se určitě dopočítali, neboť byly vytvořeny ještě před existencí Atlantidy v dobách, kdy se první lidé „stěhovali dolů“ do vnitřního světa. Ačkoliv je mi jasné, že spousta lidí při představě duté Země propuká v hu-

rónský smích, nezapomínejme, jak se po mnohá a mnohá staletí věřilo, že Země je placatá, a kdokoliv, kdo tuto teorii vyvracel či byl přesvědčen o její kulatosti, byl považován za šílenec. Jak že by to bylo možné, stát na kouli přece není možné, a co lidé na druhé straně, vždyť ti by přece museli popadat. Vidíte, a jak to dopadlo? Země je kulatá a žádná rovinka. Někteří z nás věří, že je také dutá. Popřemýšlejte o tom chvíli, ano?

Drahý pisateli následujícího dotazu. Buď se k vám dostal pěkný faktorový mix, nebo jste si pořádně nepřčetl, o čem ve svých knihách píš: „Proč by nás lidé z dalekého vesmíru chtěly kolonizovat jen proto, aby vznikla Race of Tan?“

No to by mne zajímalo, kdo se zmiňoval o tom, že nás za účelem kolonizace hodlají navštívit vesmírní lidé? Představte si následující. Dejte si dohromady všechny bílé, žluté, rudé, černé a všemožné další existující barevné odstíny lidí, sezdejte je mezi sebou dohromady a podívejte se na výsledek. Jakou barvu tak získáte? Samozřejmě, že snědou. Dnes už na barvě tolik nesejde. Alespoň ne v Brazílii, neboť to je místo, kde vedle sebe pracují jak černí, tak bílí, a nikdo se nad tím vůbec nepozastavuje, nikdo jejich kůži neřeší. Mám pro tu zemi slabost, neboť se ubírá směrem, který mám rád, a v současnosti si vede víc než dobře. Bude první, jež začne s produkcí Race of Tan.

* Race of Tan je úvodní báseň na počátku knihy L. Rampy: *Zm/ plamen* - pozn. prekl.

„V knize Poustevník píšete o tom, že Zahradníci Země dosadí na Zemi někoho, komu by mohl poustevník vyprávět svůj příběh. Jak si mám ono dosažení představit?“

Je to prosté. Někdo být vybrán musel a ta osoba musela splňovat všechny potřebné předpoklady. Měla by mít schopnosti telepatie a jasnovidectví, být obdařena výtečnou pamětí a plout na určité vlnové délce. Měla by být také v kontaktu s některým ze ctěných mistrů. Po svém vybrání byla popadnuta a přenesena nového prostředí, kde přirozeně začala naslouchat příběhu. Ajá zde opět přísahám, že tento příběh je zcela pravdivý.

A nyní krátká zpráva od Paddle Boat Moffeta. Píše: „Doporučil jste mi, abych si přečetl knihu *Ezekielovy vesmírné lodě* od Josefa Blumricha, což jsem hned po zakoupení knihy udělal, a mohu jen potvrdit, že se jedná o nesmírně zajímavé a dobře napsané čtivo.“ Vidíte, že i starý dobrý Paddle Boat Mořret je stále schopen vzít si k srdci radu, a dokonce z ní i něco vytěžit. Právě proto jej považuji za svého dobrého přítele.

Další dotazy přišly až z daleké Venezuely od osmnáctiletého chlapce jménem Wilhelm Briceño. První zní: „Existuje na světě nějaká země, v níž by bylo praktikováno původní křesťanské učení tak, jak je hlásal Kristus?“

Bohužel žádná taková země neexistuje. Ježíš Kristus zemřel před mnoha a mnoha lety a již brzy po ukřižování se jeho učení dostalo na scesti, což není chyba Kristova, ale jeho následovníků. Ti jeho

učení pojali velice svérázně a udělali z něj akorát výtah, dle kterého vládli.

Podářilo se jim například dosáhnout toho, že křesťané se začali bát svých žen, neboť je považovali za nečisté. Kristus nic takového neučil. Nemyslím si sice, že by měl kdovíjakou radost z dnešních feministek, ale učil, že ženy mají stejná práva a povinnosti, jako muži. Avšak když Kristovi následovníci kolem roku šedesát zakládali křesťanskou církev, chtěli si všechnu moc a všechna práva uzurpovat pro sebe. Proto církev tvrdila, že ženy jsou bez duše a že jsou nečisté (čemuž by se snad dalo věřit, když se člověk podívá, co všechno jsou si ženy schopny napatlat na tvář).

Již v té době tedy nabrala církev špatný kurz a dnes byste ryzí křesťanství na světě hledali mamě.

Wilhelm dále pokračuje. „Lze dnes ještě vůbec najít originální znění *Bible*? Pokud ne, co může obyčejný člověk udělat, aby vrátil křesťanství zpátky na správnou cestu, aby byla víra Kristova opět vykládána v originálním znění?“

I kdybychom našli originální verzi *Bible*, stejně bychom se k úplným kořenům křesťanství vrátit nemohli, neboť *Bible* je pouhá sbírka evangelií podle někoho, a jak jsem již několikrát psal, není vůbec jisté, zda obsahuje i Kristovo učení. V době Kristově většina lidí neuměla psát.

A konečně třetí dotaz. „Jestliže jsou zvířata tak inteligentní, proč také nezačnou stavět domy a velká města? Proč se nějak nezapíšou do kulturní historie tohoto světa?“

A jste si opravdu jist, že k něčemu podobnému již nedošlo? Myslíte, že mrakodrap nebo obrovské město je dokladem civilizační vyspělosti? Já kupříkladu, když se dívám každé ráno z okna, vidím odpornou betonovou šerednost ve tvaru obludného vigvamu. Ze střechy ční tři rádobý sloupy, jež vypadají obzvlášť nechutně. A nyní největší překvapení. Ono obrovské týpí je kostel. Přitom je všeobecně známo, že Indiáni křesťany nebyli. Jaká je tedy symbolika této stavby?

Podle toho, co vím, jsou zvířata stejně inteligentní jako lidé, ovšem jejich inteligence je zcela jiného charakteru. Zdá se, že lidé sice rádi staví honosné stavby, avšak dělají to jen kvůli tomu, aby je jiní lidé mohli bombardovat a srovnávat se zemí. Nikdy jsem tedy nerozuměl tomu, proč si člověk říká Pán všeho tvorstva, když spíše ničí, než aby tvořil. Na této planetě sice zdánlivě ovládá všechno dění, musí však k tomu použít značné úsilí. Věděli jste třeba, že lidé a pavoucijsou jediná stvoření, která páchají znásilnění? Žádný jiný živočich se k tomu neuchyluje.

„Píšete o velkolepých stavbách, ale co třeba včely a mravenci? Jejich stavby jsou mohutnější a velkolepější, než cokoliv lidského. Přitom člověk jejich hnízda tak rád ničí. Mravenci budují opravdové pevnosti a jejich společnost je vskutku důmyslně vymyšlena. Mají ve svém středu bojovníky, kteří nedělají nic jiného, než že soupeří s jinými druhy mravenců. U mravenců naleznete i dělnice, jež obstarávají většinu práce. O potomstvo se stará královna a ke krmení jsou využívány speciální dojnice, a to

mšice, které mravenci chrání, aby se pak živili jejich výměšky.⁴⁴

Zvířata zde na Zemi mají své vlastní poslání. Vyvíjejí se podle odlišných parametrů než lidé a na základě vlastního intenzivního studia vím, že některé druhy jsou inteligentnější než lidé. Říkám to s plným vědomím a zodpovědností. Jestliže neovládáte telepatii a nejste obdařeni darem jasnozřivosti, můžete se mnou nesouhlasit, nemáte však žádné argumenty. Je to, jako by chtěl slepec přesvědčit vidoucího, že barvy neexistují. Dokud sami nemáte zvláštní schopnosti, nemůžete ani pochopit, co vše obsahují schopnosti mé.

Podobně jako já kvůli tomu, že nemohu chodit, s vámi nemohu zasvěceně diskutovat, který povrch je pro chůzi pohodlnější. Necítil bych ji. V jiných záležitostech se naopak vyznám velice dobře.

Další dotaz přišel od dívky, jež se představila jako Rosemary. „Myslíte, že byste se v další knize mohl rozprávět o tom, co způsobuje rozdělení osobnosti? Sama rozdělenou osobnost mám. Myslíte, že kvůli tomu mám problémy najít střední cestu? Tíhnu totiž k extrémům.“⁴⁴

Milá Rosemary, vaše rozdělená osobnost neznamena, že jste jiná než ostatní. Zdá se, že jste se na Zemi objevila, abyste překonala určité nedostatky, které poznáte pouze jako rozdělená osobnost. Předpokládám, že v předchozím životě jste měla problém vyjít s ostatními lidmi a někdo vám řekl, že je to tím, že neumíte vyjít sama se sebou. Načež jste serozhod-

la, ze se na Zemi vratite jako rozdvojena osobnost, abyste si ukazala, jak dobre se Sebou vychazite.

Dualni osobnosti jsou obdareny astrologickym make-upem, díky cemuz vidi obe strany mince najednou, coz je velice zvlastni a obdivuhodny dar, ovsem pofad to z nich ještě nedělá lepsi nebo horsi lidi, nez jsou ostatni.

Mozna se Rosemary mela narodit jako opravdové dvojce. Mela mit sourozence, jenž se mel odpojit od stejného vajicka. Ovsem z nejakych důvodů k tomu nedoslo, a tudiz se Rosemary narodila jako dve osobnosti ukryté v jednom tele. Mila Rosemary, na tomto místě vás však ujist'uji, že neexistuje jediny důvod, proč byste se měla něčeho bát.

Zbývá nám čas na zodpovezení posledni otazky, kterou mi poslal pan Howard G. Marsh z Idaha. Zajimalo by mě, proč dostávám tolik dotazů prave z Idaha. „V jedné ze svych knih pisete o tom, ze clovek se na Zemi musi vratit ve vsech dvanacti znamenich zverokruhu. Pokud by dotycny neudelal zadnou chybu, znamenalo by to, ze se na Zemi objevi celkem dvanactkrat?"

Bohuzel vam, mily pane Marshi, musim sdelit, ze nemate pravdu. Clovek si musi projit nejen vsemi znamenimi, ale také vsemi kvadranty každého znameni. Nesmi se vratit zpět, dokud nesplni vsechny ukoly v ramci jednoho kvadrantu každého znameni. Pokud se clovek dostatecne nepouci a své ukoly nezvladne, může to znamenat, ze se na Zemi objevi klidne tisickrat, coz je dost nuda, nemyslíte?

Páska se točí dál a den se pomalu uzavírá. Brzy— přijde soumrak. Stránky této knihy se navršily množstvím slov, se kterým byl můj nakladatel spokojen. Splnil jsem tedy zadání, přestože před mnou stále leží hromady nezodpovězených otázek, které by vydaly ještě na pěkných pár knih. A kdoví, třeba budu pořád ještě dost silný na to, abych zmáčkl tlačítko Record na svém magnetofonu. Budete-li tedy chtít přečíst mou další knihu, už víte, co s tím. Prostě napište mému vydavateli a řekněte si mu o ni.

Tak a teď vás již, mí drazí přátelé, pomalu opustím, a svou patnáctou knihu *Soumrak* tím dovedu ke svému konci.